

HALKIN KURTULUŞU

4 Haziran 1979
750 Kuruş
161

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

30 Mayıs 1979 Paris Anlaşması

- EMPERYALİST SERMAYE İHRACININ DAHA DA ARTIRILMASI KOŞULUYLA TÜRKİYE AMERİKAN U-2 UÇAKLARININ UÇUŞUNA YENİDEN 'İZİN' VERECEK, TÜRKİYE'DE BULUNAN ÜSLER GENİŞLETİLECEK VE TAKVİYE EDİLECEK
- TÜRKİYE EMPERYALİST SERMAYENİN AKIŞINI DAHA ÇOK TEŞVİK EDECEK VE ONA YENİ KOLAYLIKLAR SAĞLAYACAK
- EMPERYALİSTLER, IMF VE DİĞER MALİ KURULUŞLAR ARACILIĞI İLE TÜRKİYE EKONOMİSİNİ VE YAPILAN PLANLARI DAHA YAKINDAN DENETLEYECEK, YAPILAN 'KALKINMA PLANLARI' EMPERYALİSTLERİN 'ONAYI' ALINDIKTAN SONRA UYGULAMAYA KONACAK
- TL YÜKSEK ORANDA (% 40-50) DEVALÜE EDİLECEK, DOLAR EN AZ 42 TL'ye ÇIKARILACAK, TL UZUN DÖNEMDE DALGALANMAYA BIRAKILACAK
- TARIM ÜRÜNLERİ TABAN FİYATLARI DÜŞÜK TUTULACAK, TARIM ÜRÜNLERİ VE HAMMADDELER EMPERYALİST TEKELLERE DAHA UCUZA SATILACAK
- KİT'lerin ÜRETİMİ DÜŞÜRÜLECEK, YENİ YATIRIMLAR YAPILMAYACAK, KİT'lerden İŞÇİ ÇIKARILACAK, KİT ÜRÜNLERİNE ZAM YAPILACAK
- 'TOPLUMSAL ANLAŞMA' YAYGINLAŞTIRILACAK, İŞÇİ ÜCRETLERİ 1979 ve 1980 YILLARINDA DA DÜŞÜK TUTULACAK

Hükümet Emperyalistlerin Dayattığı Anlaşma Metnini İmzaladı

Emperyalizme köleliği pekiştiren yeni bir anlaşma

- Müezzinoğlu Paris Toplantısında yaptığı konuşmada emperyalistlere hizmette 'daha da ileri gitmek kararını verdik' dedi. Ayrıca Türkiye'nin 'ekonomik potansiyelini' överek emperyalist akbabaların iştahını kabartmaya çalıştı.
- Bütün gericiler Paris Toplantısı ve varılan anlaşma karşısında sevinç çığlıkları atıyorlar. Halbuki emperyalist akbabalar Türkiye'yi emperyalist ahtapotun kollarına daha çok bağlamak için biraraya geldiler. Egemen sınıfların politikasını uygulayan CHP reformist hükümeti de emperyalistlere bütünüyle teslim oldu. IMF'nin koşullarını tümüyle kabul etti.
- IMF ile de varılan anlaşmanın resmen onaylanmasından sonra ülkemize emperyalist sermaye akışı hızlanacak. Emperyalizme bağımlılık artacak. Egemen sınıfların işçi sınıfı ve halk üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırısı hızlanacak.

(Yazısı 7. Sayfada)

Burjuvazinin topyekün saldırısını boşa çıkaralım

(Yazısı 4. Sayfada)

Rusya U-2'leri dolaylı olarak onayladı

Emperyalistlerle imzalanan bütün kölelik anlaşmaları iptal edilmelidir

U-2 uçakları ABD emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında varılan anlaşma gereğince ülkemiz semalarında rahatlıkla uçabilecektir. Sosyal-emperyalistler, U-2'leri onayladıklarını dolaylı olarak açıkladılar.

Böylece egemen sınıflar ve onların politikasını onaylayan CHP gerici hükümeti, emperyalistlerin çatışan çıkarları için ülkemizi bir silah deposu haline getirmekte ve savaş odağının tam içine itmektedirler.

Türkiye halkı, emperyalistlerle imzalanmış bütün kölelik anlaşmalarının iptal edilmesini istemekte, ve bunun için mücadele etmektedir.

Bütün devrimci, demokrat ve emekçiler bu mücadeleye katılmalı, emperyalistlerin yeni planlarını boşa çıkarmalıdır.

(Yazısı Sayfada)

1838'den bugüne

- KAPİTALİZMİN SINIRLARI İÇİNDE KALINDIKÇA DÜNYA EMPERYALİST SİSTEMİNİN DIŞINA ÇIKILMADIKÇA, DİĞER BİR DEYİŞLE EMPERYALİZMİN UŞAĞI KOMPRADOR BURJUVAZİ, TOPRAK AĞALARININ DÜZENİ YIKILMADIKÇA EMPERYALİZME AVUÇ AÇMAKTAN, EMPERYALİST SÖMÜRÜ VE TALANDAN KURTULMAK OLANAKSIZDIR. BUGÜN TÜRKİYE'NİN VE ASYA, AFRİKA, LATİN AMERİKA'NIN YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERİNİN IMF VE OECD'NİN OYUNCAĞI OLMALARI BUNUN EN AÇIK KANITIDIR.

"Borç yiğidin kamçısıdır" sözü 19. yüzyılın başından beri, yabancılara uşaklık yapan egemen sınıf temsilcilerinin yol gösterici ilkesi olmuştur. O günden bugüne de yabancı ülkelere olan borçlar, emekçi sınıfların sırtına inen bir "kamçı" olagelmiştir. Ve yine o günden bugüne, emekçi sınıfların alınteri çifte bir sömürüye uğramıştır, uğramaktadır.

18. yüzyılda sanayi devrimini gerçekleştiren batılı kapitalist ülkeler, güçlü bir sömürgecilik eğilimi duyuyorlar, ürettiklerini satacak ve hızla gelişen sanayileri için ucuz hammadde sağlayacak pazarlar arıyorlardı. Bu pazarların en büyüğü ve en elverişlisi ise, geri feodal bir ülke olan Türkiye idi. Ve kapitalistler, 1838 anlaşması ile Türkiye pazarını kendi denetimlerine alacak bir ticaret anlaşmasını imzalatmayı başardılar. İngiltere, Fransa, İspanya, Danimarka, İsveç, Norveç, Prusya ve o günün büyük ticaret merkezi olan Hamburg, Brem, Lübek vb. Osmanlı pazarında serbestçe ticaret yapma hakkını, daha doğrusu imtiyazını elde ettiler. Avrupa'nın sanayi malları Osmanlı pazarını istila etti. Avrupalılardan ilk borç 1854'de alınmış ve borçlanma hızla büyümüş, bugün "borç yiğidin kamçısıdır" diyenlerin ataları, 1870'lere gelindiğinde, aldıkları borcun faizini bile ödemeyez duruma gelmişler, borçlarını ödeyemeyeceklerini ilan etmişlerdi. Alacaklı devletler, 1881'de DÜYUN-U UMUMİYE (Genel Borçlar)'yi kurarak, Türkiye'nin bütün bellibaşlı gelir kaynaklarına el koymuşlardı. Madenler, Demiryolları, PTT hizmetleri, Taşımacılık, Tütün, Pamuk vb. ekonomik kaynakların gelirlerinin tümü Osmanlı Bankası denetimi aracılığı ile Avrupalı kapitalistlerin denetimine girmişti. Ülkede gelirlerin nasıl kullanılacağı, üretilen ürünlerin fiyatı, madenlerin üretim miktarı ve ne miktarda yatırım yapılacağı, memurların maaşları vb. tamamen Düyun-u Umumiye tarafından belirleniyor. Osmanlı hükümetinin bu kararlarda rolü sözkonusu olmuyordu.
nusu olmuyordu.

Borçlandırma yoluyla ekonomiyi ele geçiren kapitalistler, siyasette de etkin hale geldiler. Her bir etkili ve yetkili Osmanlı paşası, iktidar kavgasında arkasını bir yabancı devlete dayadı. Daha doğrusu, her bir yabancı ülke, çürü-

Devamı sayfa 6'da

Bütün karşı-devrimci siyasi mihrakların emperyalizme uşaklık yarışı

(Yazısı 8. Sayfada)

HALKIN KURTULUŞU

Günün acil görevi: birlik

Ülkemizle ilgili son ekonomik, siyasal ve askeri gelişmeler ve emperyalistlerin ve egemen sınıfların CHP gerici hükümetine yeni koşullar dayatmaları ve bunların hükümet tarafından uygulama alanına sokulması, egemen sınıfların ve onların siyasal baskı mekanizmalarının işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerine ekonomik ve siyasal saldırılarını daha da artıracaklarını göstermektedir.

Emperyalist köleliği daha da artıran bir anlaşmanın altına imza atılması ile, yeni zam tedbirleri ile "Olağanüstü Hal Yasası" vb. tipte yasaların hazırlanmaya başlaması ile, bugün egemen sınıflar bu saldırılarını hızlandırmaya, bunun için güç toplamaya başlamışlardır bile.

Bu gelişmeler karşısında başta revizyonist siyasi mihraklar olmak üzere bütün gericiler halk kitlelerini boyun eğmeye çağırmakta, işçi sınıfının gücünü ve birliğini bölmeye, mücadelesini kırmaya devam etmektedirler. Özellikle TKP, TİKP vb. revizyonist mihraklar kitlelere sahte hedefler göstermekte, komprador-feodal düzeni, faşist diktatörlüğü yaşatmaya çalışmakta ve onun arkasındaki emperyalizmin sömürü ve talanını ayakta tutmanın yol ve yöntemleri üzerinde birbirleriyle kıyasıya yarışmaktadırlar.

Bu revizyonist mihraklar, emperyalistlerin ve egemen sınıfların işçi sınıfına ve emekçilere saldırı aracından başka bir şey olmayan CHP reformist hükümetini destekleyerek, kitlelere onu "tek ilerici" seçenek gibi sunarak, emperyalistlerin ve egemen sınıfların buhranın bütün faturasını halk kitlelerine kesmesine onay vermektedirler.

Halk kitlelerinin yükselen mücadelesi karşısında da sembolik "eylemlerle" (veya eylemsizliklerle) de kitlelerin mücadele azmini pasifize etmekte, faşizmi yıkılmaz, onun saldırılarını da engellenemez olarak göstermektedirler.

Halbuki işçiler, emekçi köylüler ve halk gençliği ve onların mücadelesine önderlik eden proleter devrimciler ve devrimci-demokrat hareketler, egemen sınıfların baskılarının alt edilebileceğini, sıkıyönetimin yasak zincirinin kırılabileceğini 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs eylemlerinde bir kez daha göstermişlerdir.

Revizyonizmin bütün bölücü, karşı-devrimci komprador-feodal düzeni ve faşist diktatörlüğü savunucu tavırlarına rağmen, egemen sınıfların ve faşizmin yürüttüğü yeni saldırılar püskürtülebilir, bunlar boşa çıkarılabilir.

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN CİNAYET ÖRGÜTLERİ DAĞITILMALI, FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORULMALIDIR

Savcı Doğan Öz'ü öldürenlerden MHP'li Hüseyin Kocabaş, geçen hafta başında Balıkesir'de yakalandı. Hüseyin Kocabaş'la birlikte yakalanan ve gazeteci Abdi İpekçi'nin katili olduğu söylenen Kemal Türker adlı faşist ise ilk sorgusundan sonra MİT-polis işbirliği ile kaçırıldı. Doğan Öz'ün katili Hüseyin Kocabaş'ın sorgusu sırasında "MHP seçimle değil, ihtilal ile başa gelecek ve biz o zaman elimizi kolumuzu sallayarak gezecek, komünistlerden hesap soracağız", "eller silah tutmalı" şeklinde konuştuğu belirtildi. Hüseyin Kocabaş ve Kemal Türker adlı faşistlerle birlikte yakalanan dört kişiden Nebahattin İçöz'ün sorgusu sırasında MİT ajanı olduğunu açıklaması, Kemal Türker'in, Abdi İpekçinin katili olduğu yönünde ip-

Devamı sayfa 6'da

CHP Kurultayı: Kör döğüşü, koltuk kavgası

Neyin kavgasını yapıyorlar?

25-27 Mayıs tarihleri arasında Ankara'da toplanan CHP Büyük Kurultayı kavga ile başladı ve yine kavga ile bitti. Büyük Kurultay'dan önce toplanan Kadın ve Gençlik Kolları Kurultaylarında başlayan kavgalar, Büyük Kurultay'da iyice açığa çıkan hiziplerin daha da kemikleşmesi sonucunu verdi.

Üç gün süren Kurultay boyunca çok kafa-göz yarıldı, burun kanadı; ama ne basın, ne de kurultayı izleyenler bu çatışmaların temelinde hangi siyasi ayrılıkların olduğunu anlayamadı. Gerçekten de hem Genel Merkez ekibi hem de Genel Merkez'e muhalif olduklarını söyleyen gruplar üç gün boyunca dişe dokunur tek bir söz söylemediler; ne iç siyasete ne de dış siyasete ilişkin doğru dürüst bir öneri ve eleştiri getirilmedi.

Baykalcılar, Topuzcular, Süleymancılar diye üç gruba ayrılan muhalefet de partiiçi demokrasi sloganı altında bir tüzük değişikliği önerisi dışında 17 aydır ülkeyi yöneten Ecevit ve ekibinin politikası hakkında tek bir düşüncesini dahi söylemedi. Açık ve tutarlı bir siyaset olmayınca da parti içindeki hiziplerin tek silahı delegelerin gözlerini boyama, vaat ve pazarlık olarak kaldı.

CHP'nin Büyük Kurultay'ındaki kavga-gürültü, toz duman içinden çıkan tek sonuç bütün bu çatışmanın temelinde yatan gerçeğin koltuk kavgası olduğunu bir kez daha ortaya koydu. "Biz partinin sol kanadını temsil ediyoruz" diyen Süleymancılar dahi 17 aydır emperyalistlerin her istediğini yapan, bü-

Devamı sayfa 6'da

Merzifon'da Faşizmi ve Hayat Pahalılığını Protesto Mitingi yapıldı

21 Mayıs günü Merzifon'da proleter devrimciler önderliğinde "Faşizmi ve Hayat Pahalılığını Protesto Mitingi" yapıldı. Bu miting, 1969 yılında düzenlenen "Haşhaş Mitingi"nden sonra Merzifon'da gerçekleştirilen ilk miting olması açısından oldukça önemli idi. Proleter devrimciler, mitinge hazırlık çalışmaları sırasında D. Yol taraftarlarına katılma çağrısında bulundular. D. Yol taraftarları katılacaklarını söylemelerine rağmen, mitinge katılmadılar. Mitinge çağrı için 10 bin bildiri dağıtıldı ve geniş bir propaganda yürütüldü.

Miting günü iki ayrı mahallede toplanan devrimciler ve emekçiler slogan atarak miting alanına geldiler. Diğer mahallelerden ve çevreden gelenlerin katılması ile miting daha da coşkulu bir hava kazandı. Faşist baskı ve terörün, yapılan yüksek oranlı zamlarla birlikte emekçi kitlelerin hayatını çekilmez kıldığı, buna karşı ezilen kitlelerin başta işçi sınıfı olmak üzere birleşerek mücadele etmesi gerektiğinin vurgulandığı konuşmalar yapıldı. "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" vb sloganlar ile sık sık kesilen konuşmaların tamamlanmasından sonra devrim andı ile miting disiplinli bir biçimde sona erdi.

Proleter devrimcilerce gerçekleştirilen bu mitingin, 1969'dan bu yana düzenlenen ilk miting olması dolayısıyla bütün gericiler, mitinge karşı el ele verdiler. CHP reformistleri, katılımın az olması için her türlü dedikoduya başvurdular. Faşist diktatörlüğün yerel temsilcileri mitingi engellemek için yoğun baskılarda bulundular. Önce 7 Mayıs'ta miting izni istenmesine rağmen mitingi hiçbir gerekçe göstermeden ertelediler. Şehirde miting alanı olarak bilinen ve bütün gericilere miting yapmaları için verilen miting alanında proleter devrimcilerin miting yapmasına izin verilmedi. Mitingde hiçbir olay çıkmamasına ve miting düzenli bir biçimde sona ermesine rağmen, mücadeleyi engellemek ve halka gözdağı vermek amacıyla miting sonrasında kahvelere baskınlar düzenlediler. Bu baskınlar sırasında polis, halka gözdağı vermek için mümkün olduğu kadar terör estirmeye özel bir önem verdi. 14 kişi, mitinge katıldığı gerekçesiyle gözaltına alındı. Polisin 10 yaşındaki bir kızı gözaltına alacak kadar gözü

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Zimbabve (Rodezya)'da ırkçı beyaz azınlık siyah maske taktı

Rodezya'daki ırkçı rejimin elebaşısı İan Smith ve siyah işbirlikçisi Papaz Sithole.

Irkçı beyaz azınlığın piyonu, seçim güldürüsünün baş aktörü papaz Abel Muzoreva.

Nisan ayı içinde Rodezya'da yapılan şike seçimlerin sonuçlarına uygun olarak 15 yıldır Rodezya'yı yönetmekte olan İan Smith. 31 Mayıs akşamı görevinden ayrılmış ve sahte seçimlere göre çoğunluğu kazanan ırkçı yönetimin işbirlikçisi siyah lider Abel Muzoreva 1 Haziran günü başbakan olmuştur.

Hatırlanacağı gibi bir süre önce ırkçı rejimlerin bütün dünyada teşhir olmalarından sonra, bu rejimleri destekleyen ABD ve İngiltere gibi emper. ülkelerden açık desteklerini çekmeleri üzerine Rodezya'da ırkçı yönetim siyah çoğunluğa bazı tavizler verir görünmüş ve geçici bir siyah-beyaz hükümeti kurmuştu. Geçen yıl aralarında Piskopos Muzoreva ve [illegible] siyah liderlerin de bulunduğu bir grup işbirlikçi ile birlikte hükümeti oluşturan İan Smith, bu yılın Nisan ayında Rodezya'daki mevcut durumu değiştirmeyecek bir seçim de düzenlemişti.

Yıllardır ırkçı faşist iktidara karşı savaşan ZANU VE ZAPU gibi örgütlerin oluşturduğu YURTSEVER CEPHE'nin katılmadığı seçimler, tam bir danışıklı dövüş olmuş ve seçimlerden çok önce parlamentonun nasıl oluşturulacağı belirlenmiştir. Bu belirlemeye göre parlamentodaki 100 sandalyeden 72'si ırkçı beyaz azınlığın işbirlikçileri olan siyah önderlerin yönetimindeki partilere ayrılmıştır; genel nüfusun yalnızca % 3'ünü oluşturan beyazlar ise geri kalan 28 sandalyeyi almışlardır. Rodezya'daki ırkçı yönetimin gerçek yüzünü gizlemek için tertiplenen seçimlerde, sandalyelerin bu biçimde dağıtılması seçim yasası ile de garanti altına alınmıştır.

Zimbabve Yurtsever Cephesinin bütün halkı boykota çağırdığı seçimler, sıkıyönetim altında yapılmış ve boykot çağrısının etkisinin kırılması amacıyla herkes oy vermeye zorunlu kılınmıştır. Yasal baskılara ve özellikle de kırsal alandaki beyaz teröre karşın, siyah seçmenlerin % 40'a yakını oy kullanmamıştır. Beş gün süren seçim komedisi sırasında Muzoreva'nın partisi Birleşik Afrika Ulusal Konseyine oy [illegible] kı yapılmış ve sayım işlemlerinde hile karıştırılmıştır. Bazı bölgelerde Muzoreva'nın partisinin oyları % 100'ünü aldığı açıklanmıştır. Bazı bölgelerde ise sayılan oyların seçmen sayısından çok olduğu görülmüştür. Seçim güldürüsü sırasında bütün görevliler ve seçim denetçileri de beyazlardan oluşmuştur.

Rodezya'daki sözde liberalleşme uygulamalarının bir kanıtı olarak yapılan seçimlerde parlamentoda 28 sandalyeye sahip olmaları garanti altına alınmış olan beyaz azınlığın ülke yönetimine bundan sonra da egemen olması için gereken bütün önlemler alınmıştır. Buna göre seçimi kim kazanırsa kazansın İçişleri, Maliye, Savunma ve Dışişleri bakanları beyazlardan oluşacaktır. Bu uygulama ordu, jandarma, polis ve ülke ekonomisinin yine beyazların denetimi altında kalması sonucunu vermektedir.

Batı yanlısı ırkçı rejimin geleceğini kurtarmak için uzun süredir böyle bir liberalleşme güldürüsü uygulanması için ırkçı yönetime baskı yapan ABD ve İngiltere yeni gelişmelerden memnun görünmektedir. Ancak Rodezya'daki batı yanlısı rejimi kurtarmak için çaba harcayan iki emperyalist devlet, Yurtsever Cephe'nin Zimbabve'deki etkinliğinin çok güçlü olması nedeniyle henüz Muzoreva'nın ülkedeki direnişi bastıracağından ve siyah çoğunluğunun mücadelesini engelleyebileceğinden yeterince emin değildir. Özellikle Sovyetler Birliği'nin Afrika'daki kurtuluş mücadelelerine sızma çabaları ABD ve İngiltere'yi endişelendirmektedir. İngiltere'nin yeni başbakanı Thatcher, bu yeni rejimi destekleyeceklerini bildirmesine rağmen, Carter bu danışıklı dövüşü henüz açıkça desteklemekten kaçınmaktadır. Buna rağmen Amerikan Senatosu, Rodezya üzerinde uygulanan sözde ekonomik ablukanın kaldırılmasını kararlaştırmış ve Carter yönetiminin iki hafta içinde Rodezya'ya yeniden açık ekonomik ve askeri yardım yapmasını istemiştir.

Rodezya'daki yeni gelişmelerle birlikte Sovyetler Birliği'nin ve Sovyetlerin Afrika'daki paralı askerleri durumundaki Küba'nın, kurtuluş mücadelelerinin içine sızma çabaları yoğunlaşmıştır. Çok sayıda Küba birliğinin Zambia ve Mozambik'e geldiği bildirilmektedir.

Bütün oyunlara ve çeşitli renklerden düşmanlara karşın Zimbabve'nin yurtsever güçleri mücadeleyi sürdürmektedirler. Zimbabve Yurtsever Cephesi, ırkçı rejimle uzlaşma yollarının tümünü reddederek silahlı direnişe devam etmektedir. İan Smith ve kuklası ve Muzoreva'nın yurtsever güçlere karşı savaşı tırmandırma taktikleri ve bu çabaları sırasında başka bir ırkçı rejimden, Güney Afrika yönetiminden destek almaları, onların daha kısa süre içinde tecrit olmalarından başka bir işe yaramayacaktır. Rodezya'daki ırkçı rejimin liberalleşme güldürüsü şimdiden iflasa mahkumdur.

Tito yine Brejnev'le kucaklaştı

Geçtiğimiz hafta içinde Sovyetler Birliği'ni ziyaret eden Tito, iki gün üst üste Brejnev'le görüşmüştür. Tito'nun Moskova'dan ayrılmasından sonra yayınlanan ortak bildiride Tito ile Brejnev arasındaki görüşmelerin olumlu ve verimli geçtiği bildirilmiştir. Ayrıca Yugoslav hükümet sözcüsünün yaptığı açıklamada da iki liderin konuşmalarının çok yapıcı olduğu özel olarak vurgulanmıştır.

Yugoslav revizyonizminin elebaşısı, bir yandan batılı emperyalistlerle ve Çin revizyonistleri ile ilişkilerini geliştirirken, öte yandan Sovyet sosyal-emperyalistleriyle iyi geçinmeye çalışmaktadır. Sovyetler Birliği ile Yugoslavya arasında yüksek düzeyde karşılıklı ziyaretlerin her yıl birkaç kez tekrarlanması ve her görüşmeden sonra yayınlanan bildirilerdeki "olumlu" yorumlar bu gelişmenin bir göstergesidir.

SEDAT BEGİN'LE KUCAKLAŞIRKEN

Siyonistler Lübnan'da sivil halkı katlediyor

İsrail saldırganları Güney Lübnan'a yaptıkları saldırı sırasında öldürdükleri bir Filistinli kadını taşıyorlar.

İsrail, 12 yıldır işgal altında tuttuğu Sina yarımadasındaki El Ariş kentini Mısır'a geri verirken, Sedat'la Begin bu vesileyle bir kez daha biraraya gelmişler ve Mısır'la İsrail arasındaki, Amerikan planına göre gerçekleşen gerici anlaşmanın geliştirilmesi üzerine bir görüşme daha yapmışlardır.

İsrail siyonizminin elebaşısı Begin'le Arap halklarına ihanet etmiş olan Sedat, El Ariş'te kucaklaşırken, Güney Lübnan'da da İsrail komandoları hava kuvvetlerinin desteğinde yeni bir saldırı başlatmışlardır. Lübnan'daki Filistin göçmen kamplarını ve bazı Güney Lübnan kasabalarını hedef alan saldırı sırasında, İsrail'li saldırganlara Güney Lübnan'da bulunan Falanjistler de yardımcı olmuşlardır. Saldırı sırasında çoğu kadın ve küçük yaşta çocuklar olmak üzere 20 Filistinli ölmüş, 50'den fazla kişi de yaralanmıştır.

İsrail hava kuvvetlerinin bölgeyi bombalaması sonucu da yüzlerce ev yıkılmış, su depoları ve ekinler tahrip edilmiştir.

İsrail Parlamentosunda Sedat'la yaptığı görüşme hakkında bilgi veren Begin, Güney Lübnan'da yürüttükleri askeri harekata da değinmiş ve İsrail askeri güçlerinin her fırsatta Filistinlilere saldıracağını ve Filistinlilere rahat verilmeyeceğini belirtmiştir. Begin, konuşmasında Filistin sorunu diye bir sorun tanımadıklarını, bu konunun ancak Lübnan'daki Filistin göçmenlerinin Irak, Suudi Arabistan ve diğer Arap ülkelerine göç etmeleriyle çözümleneceğini söylemiştir.

Mısır'la anlaştıktan sonra daha da artan İsrail saldırganlığı, bütün çabalarına rağmen Filistin Kurtuluş Örgütünün yürüttüğü silahlı mücadeleyi durduramamaktadır. Filistinli gerillalar, her geçen gün daha güçlü bir biçimde İsrail askeri üslerine karşı askeri harekatı yoğunlaştırmakta ve savaşı İsrail'in iç bölgelerine taşımaktadırlar.

Amerikan güdümlü Mısır İsrail barışı, emperyalistlerin, siyonistlerin, ve Mısır gericiliğinin umduğu gibi kendilerine pek bir yarar sağlamamıştır. Amerikan planı, ABD emperyalistlerinin ve Mısır'ın daha da tecrit olması sonucundan başka bir şey getirmemiştir. Ortadoğu'da en Amerikancı ülkelerden biri olan Suudi Arabistan bile artık bu planı açıktan destekleyememekte ve Arap ülkelerinin Mısır'ı ekonomik abluka altına alma kararını onaylamaktadır. Mısır-İsrail Anlaşması, Begin'le Sedat kucaklaşması, emperyalistlerin bütün umutlarını tersine bölgedeki dengeyi Filistin devriminin lehine değiştirmiştir. Emperyalistlerin ve gericilerin bu yolda ileriye doğru atacakları her adım bu durumu daha da güçlenmesinden başka bir işe yaramayacaktır.

FKÖ Türkiye Bürosu Açılmalıdır

Türkiye, FKÖ'nün temsilcilik bürosunun bulunmadığı tek Ortadoğu ülkesidir. Bugün dünyanın yüze yakın ülkesi, FKÖ'yü Filistin halkının tek meşru temsilcisi olarak tanıdığı halde, Filistin'in komşusu Türkiye henüz FKÖ'ye büro açma izni vermemiştir. Üstelik, 1976 yılında İstanbul'da yapılan İslam Konferansı sırasında bu konuda olumlu bir karar alınmış ve bu kararın bir hükümet kararı olduğu belirtilmişti. FKÖ, çeşitli vesilelerle bu ilişkinin geliştirilmesi ve büronun açılması yönünde isteklerini belirtmesine rağmen, Türkiye hükümetleri, başta Amerika olmak üzere batılı ülkelerin baskılarına boyun eğdiğinden uygulamaya geçmemekte ve Şah'ın İranından sonra FKÖ ile resmi ilişkiye geçmeyen tek bölge ülkesi olarak kalmaktadır

Türkiye halkı uzun yıllar ortak bir kaderi paylaşmış oldukları Arap halklarıyla, Filistin halkıyla dayanışma içinde olmak istiyor.

FKÖ bürosu Türkiye'de de açılmalıdır.

Sovyetler Birliği siyonistlerle bağlarını güçlendiriyor

Kendilerini Arap halklarının dostları olarak tanıtan Sovyet sosyal-emperyalistleri, her eylemleriyle Ortadoğu'da etki alanlarını genişletme peşinde koştuklarını göstermektedirler. Sosyal-emperyalistler bu hedeflerine varmak için İsrail siyonistleri ile ilişkilerini geliştirmeyi bile bir yol olarak seçmişlerdir.

Bu yıl başında İsrail'in meşruluğunu benimsediklerini ve İsrail devletinin varlığını göz önüne almadan Ortadoğu'da hiçbir çözümün başarıya ulaşamayacağını açıklayan Sovyet Dışişleri Bakanı Gromiko'dan sonra çeşitli Sovyet yetkilileri İsrail'i ziyaret etmişler ve İsrail'te karşılıklı ilişkilerini artırmışlardır.

Son olarak İsrail Parlamentosu Knesset'in bazı üyelerinin Sovyetler Birliği'nin davetlisi olarak Moskova'yı ziyaret etmeleri üzerine Aleksandr Bobin başkanlığındaki bir Sovyet delegasyonu da İsrail'e gitmiştir.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin İsrail'le ilişkileri düzeltme ve bölgede bu yolla da etkinlik sağlama çabalarını Sovyet yahudilerine İsrail'e göç izni vererek de göstermektedir. Son açıklamalara göre Sovyet hükümeti, her ay 4 bin Yahudiye İsrail için vize vermektedir. Yılda 50 bine yakın Yahudinin İsrail'e gönderileceğinin açıklanması, doğrudan doğruya İsrail ile Sovyetler Birliği arasında ilişkilerin gelişmesinin bir göstergesidir. Sovyetler Birliği, daha önceki yıllarda da Yahudi göçüne izin vermekle birlikte hiçbir dönem göç edenlerin sayısı bir yıl içinde bu düzeye yükselmemişti.

Sovyetler Birliği'nden İsrail göç edenlerin sayısındaki artış tam da siyonistlerin işgal edilmiş bölgelerde yeni yerleşim yerlerinin açılacağı, eskilerinin nüfusunun artırılacağı ve Arap topraklarının geri verilmeyeceğinin açıklanmasının ardından gelmiştir. Sovyet revizyonistleri bu karşı-devrimci eylemleriyle siyonistlerin ilhakçı emellerinin suç ortakları olmaktadırlar.

GUATEMALA, HONDURAS EL SALVADOR VE NİKARAGUA'DA FAŞİST REJİMLER GÜÇ DURUMDA

Orta Amerika'yı halk hareketinin alevleri sarıyor

Orta Amerika'nın [illegible] emperyalizminin deste[illegible]deki faşist rejimleri son günlerde hızla büyüyen halk hareketleri sonucunda gittikçe zayıflamakta ve sallanmaktadır. Nikaragua'da yurtsever güçlerin faşist Somoza iktidarına karşı gelişen silahlı mücadelelerinin yanı sıra Honduras, El Salvador ve Guatemala'da gerici iktidarlara karşı mücadele güçlenmektedir.

Nikaragua'da yurtsever güçler, son günlerde ülkenin birçok büyük şehrini kontrol altına almışlar ve buralarda Somoza'nın Ulusal Muhafızlarını büyük yenilgilere uğratmışlardır. Geçen ay Estelli şehrindeki Ulusal Muhafız Garnizonunu ele geçiren yurtsever güçler, şehri de bir hafta boyunca ellerinde tutmuşlardır.

Ülkenin ikinci büyük şehri olan Leon'da da ayaklanan işçiler, şehri çevreleyen gecekondu bölgelerinde ve işçi semtlerinde kontrolu ele geçirmişlerdir. Somoza'ya bağlı hava kuvvetleri, bu bölgeleri roket ateşine tutmasına rağmen, işçiler direnişlerini sürdürmektedirler.

Nikaragua'da yıllardır vahşi bir baskı ve zulüm düzeni sürdüren Somoza yönetiminin ömrü giderek kısalmaktadır.

El Salvador'da ise General Umberto Romero yönetiminin bütün baskı ve terörüne rağmen, halk hareketi durmadan gelişmektedir. Sıkıyönetim ve sivil faşist çetelerin cinayetleri sonucunda El Salvador'da son zamanlarda toplam 3 bin kişi öldürülmüştür. Amerika kıtasının en yoksul ülkesi olan ve 46 yıldır askeri faşist rejimler tarafından yönetilen El Salvador'da ekilebilir toprakların % 85'i yalnızca ondört büyük toprak ağasının elindedir.

İşçilerin ve gençlerin ve yoksul köylülerden oluşan Devrimci Halk Bloğu ülkedeki etkinliğini giderek artırmaktadır.

Honduras'ta da işçilerin büyük grev hareketleri askeri faşist rejimi sarsmaktadır. Son grevleri önlemek için askeri birlikler, grevci işçilerin üzerine gönderilmiş ve çatışmalar sırasında üç işçi öldürülmüştür. Buna rağmen işçilerin grevleri durdurulamamıştır.

Guatemala'da ise halkın gelişen mücadelesi karşısında iyice tecrit olan ordu ve polis birliklerinin mücadeleyi durduramamaları üzerine faşist rejim, sivil faşist çeteler örgütlemeye başlamıştır. Geçtiğimiz hafta işçi semtlerinde terör estiren bu çeteler, 27 kişiyi canlı canlı yakarak, öldürmüşlerdir. Gizli Anti-komünist Ordusu adı verilen cinayet şebekeleri de Romeo Lucas Garcia'nın faşist yönetimine karşı büyüyen halk muhalefetini önleyememektedir

SINIF MÜCADELESİ DÜNYASINDAN

BATI ALMANYA'DA DEVLET BAŞKANLIĞINA YİNE ESKİ BİR NAZİ SEÇİLDİ

Federal Almanya Parlamentosunda devlet başkanlığı için yapılan seçimi Hıristiyan Demokrat Partisi üyesi Karl Carstens kazandı. Irkçı ve faşist düşünceleri ile tanınan Karl Carstens'in eski NAZİ Partisinin bir üyesi olduğu açıklanmıştır. Devlet Başkanlığı seçimlerinden önce NAZİ Partisinin bir üyesi olduğu öne sürülen Carstens, bu iddianın doğru olduğunu belirtmiş ve kendisinin, İkinci Dünya Savaşından önce NAZİ'lere katıldığını ve savaş sırasında da NAZİ Partisi üyesi olarak Alman Ordusunda subay olarak görev yaptığını söylemiştir

Koltuğunu Karl Carstens'e bırakan eski Devlet Başkanı Walter Schell de NAZİ Partisinin eski bir üyesiydi. O da kendisinin eski bir NAZİ olduğu iddiasını reddetmemiş, buna karşın Federal Almanya'nın devlet başkanlığına seçilmişti.

Yeni devlet başkanının da eski bir NAZİ üyesi ve ırkçı-faşist düşünceleriyle tanınmış olması, Batı Almanya'da güçlenen gericilik eğilimlerinin yeni bir belirtisidir.

FKP GENEL SEKRETERİ MARCAIS, YUNANİSTAN'IN ORTAK PAZARA GİRMESİNE NEDEN KARŞI ÇIKTI?

Yunanistan'ın 28 Mayıs günü, Avrupa Ortak Pazarı'nın resmi üyesi olarak topluluğa katılmasına karşı batıda birkaç muhalif sesten biri Fransız Komünist Partisi'nden gelmiştir. Fransız Komünist Partisi Genel Sekreteri George Marchais, 25 Mayıs günü yaptığı açıklamada, Fransa'nın Yunanistan'ın Ortak Pazara katılmasını veto etmesini istemiştir.

Marchais'in Yunanistan'ın topluluğa üye olmasına karşı çıkışının gerekçesi çok ilginçtir. FKP Sekreteri, konuyla ilişkin yaptığı açıklamada, AET'nin gerici niteliğinden ve bu gerici birliğin güçlenmesinden duyduğu kaygılardan söz etmiştir. Marchais, bu girişime karşı çıkış gerekçeleri arasında Yunanistan gibi geri bir ülkenin ekonomisinin batılı emperyalistler içinde ezileceğinden ve siyasi bağımsızlığını tümüyle kaybedeceğinden de söz etmemiştir. Fransız Komünist Partisi Genel Sekreteri, Yunanistan'ın Ortak Pazara girmesinin veto edilmesini isterken Fransız burjuvazisinin bazı kesimlerinin kaygılarını dile getirmiştir. Marchais, açıklamasında Yunanistan'ın Fransa'da üretilen pek çok ürünü yetiştirdiğini, özellikle Yunanistan'ın üyeliğinin şarap, narenciye ve konserve üretimi yapan Fransız burjuvazisi için yıkım olacağını belirtmiştir. Benzer bir durumun bazı sanayi dallarında da görüleceğini belirten Marchais'in açıklaması, aynı kaygıları paylaşan Fransız burjuvazisinin belli kesimleri tarafından büyük destek görmüştür.

Avrupa Parlamentosu seçimlerinin yaklaştığı günlerde FKP tarafından yapılan bu açıklama, Avrupa'nın revizyonist partilerinin Avrupa tekellerinin gerici birliğinin ateşli destekçileri olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Uluslararası Komünist Hareket ve Türkiye

弾圧糾弾の抗議を

国際主義の旗を高く掲げ

Japonya KP (Sol) H.Kurtuluşu üzerindeki baskıları protesto ediyor

Japonya Komünist Partisi (Sol)'un Yayın Organı JİNMİN NO HOSHİ (Halkın Yıldızı), 14 Mayıs 1979 tarihli 925. sayısında "Türkiye devrimci proletarya hareketinin yayın organı Halkın Kurtuluşu gazetesi üzerindeki baskıları" anlatan bir yazı yayınlamış ve Japonya işçi sınıfını ve halkını Halkın Kurtuluşu gazetesi üzerinde uygulanan baskıları protesto etmek amacıyla Tokyo'daki Türkiye Büyükelçiliğine protesto telgrafları göndermeye çağırmıştır.

Yukarıda JKP (Sol)'un Merkez Yayın Organı Halkın Yıldızı gazetesinde Türkiye ve Halkın Kurtuluşu ile ilgili yazının küpürü görülmektedir.

ÇİN'DE NELER OLUYOR?

"Çin'de neler oluyor? ... Batının burjuva basını son bir yıldır sık sık sayfalarında bu başlığı atıyor. Sonra da aynı başlığın altında sorunun cevabını sinsi bir gülümseme ve ellerini oluşturarak veriyor:"Çin her geçen gün biraz daha bize benziyor."

Batılı basını bu derece sevindiren olay, Çin'deki gelişmelerin dünya emperyalizmi için tartışmasız bir biçimde çok önemli bir fırsat olmasıdır. Çin, yalnızca batılı güçlerin pazar bulunamayan çok miktardaki stok edilmiş ürünleri için bir çıkış yolu olmasına ve emperyalist sermayenin 1 milyarlık bir pazara yayılmasına olanak tanımakla kalmıyor, aynı zamanda batılı emperyalistlerin saldırgan askeri gücünü hatırı sayılır ölçüde güçlendiriyor.

"Dört modernleşme" denen sahte atılımın Çin ekonomisinin emperyalist sisteme daha da bağımlı hale getirilmesinden başka bir anlama gelmediği her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. Bu gelişme,beraberinde kapitalist ekonominin güçlendirilmesini getiriyor. Çinli revizyonistler, bunu büyük bir içtenlikle açıklıyorlar. Partinin en önemli yayın organı Remnin Ribao'dan alındığı belirtilen ve Peking Review dergisinde çıkan bir yazıda şunlar belirtiliyor: "Planlı ekonomi ve pazar ekonomisi birbirine zıt kavramlar değillerdir. Kapitalist değer yasası üretim ve dolaşım alanlarında düzenleyici olarak kullanılmalıdır."

Öte yanda Yeni Çin Haber Ajansı'nın bir makalesinde sosyalist planlama yeriliyor ve merkezi dağıtım ve satınalmanın ekonominin gelişmesini frenlediği belirtiliyor. Çinli revizyonistlere göre, rekabet ve kapitalizm mutlak bir olgudur. Remnin Ribao, "Çin ekonomisi içinde bütün işletmeler ve üreticiler rekabet etmelidir" diye yazıyor. Ünlü "yüz çiçek açsın, yüz fikir yarışsın" sloganı bu kez ekonomik yaşama uygulanıyor.

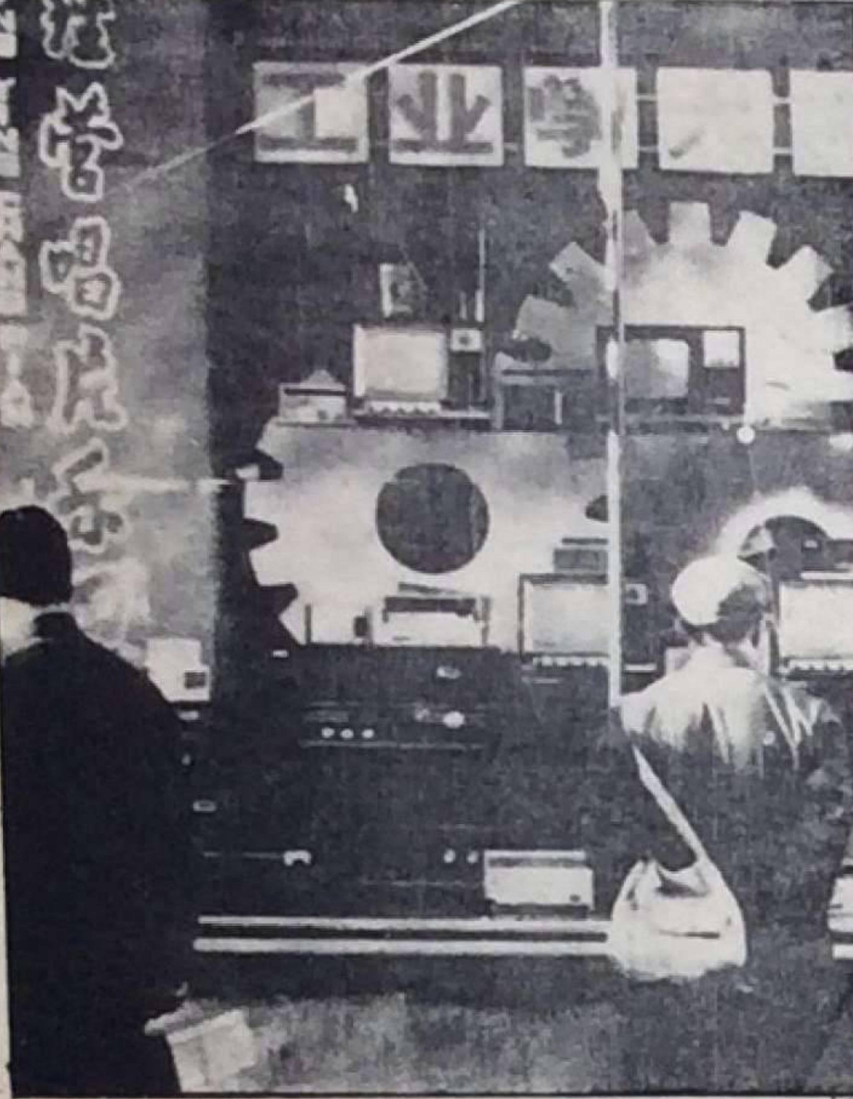
Bütün bunların yanı sıra emperyalist sermaye Çin'e oluk gibi akmaktadır. Yalnızca son günler içinde Fransa, İngiltere, İtalya ve Japonya'nın Çin'e toplam 15 milyar dolar sermaye yatırdıkları açıklanmıştır. Bu da sorunun yalnızca bir yüzüdür. Öte yanda Çinliler Amerikan emperyalistlerine askeri üs için topraklarını bile veriyorlar. Bütün bunların karşılığında da yeryüzünde sömürecekleri küçük parçalar istiyorlar.

İşte batılı basını sevindiren olgular bunlardır. Amerikan Newsweek dergisi başyazısında Deng'in cesaretli atılımlarını övüyor; bu kapitalist yolcunun başarısı için dualar ediyor.

Newsweek'in duygularını paylaşan Spigel dergisi ise gerçeğe en yakın olan teşhisi koyuyor:"Deng'in uyguladığı model Eurokomünizmin, Titoizmin ve eski Çin'de uygulananların bir karışımıdır."

Batılı burjuva basını sevinç çığlıklarının tek yararlı yönü dünya halklarının Çin'in gerçek yüzünü görmesine yardımcı olmasıdır.

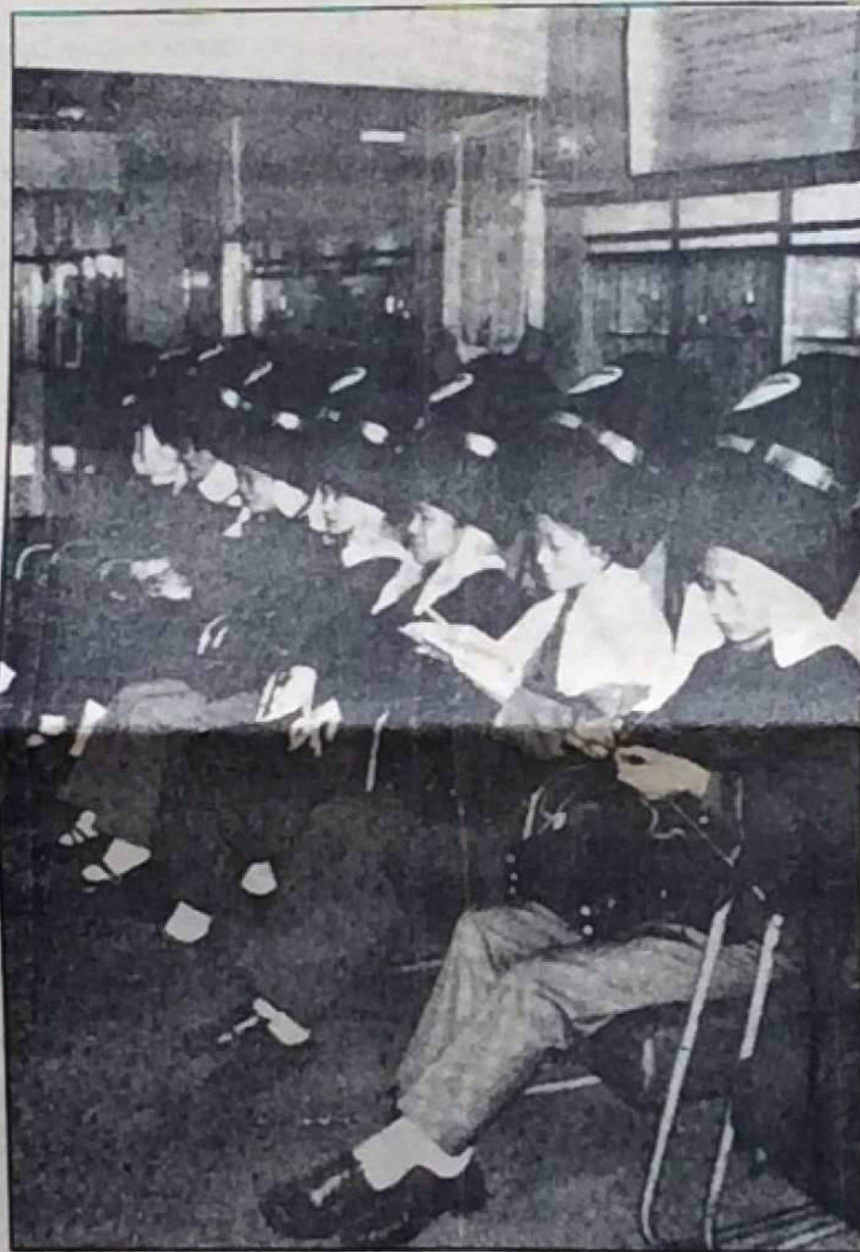
İşte sosyalizm maskesinin ardındaki Çin gerçeğini aşağıdaki fotoğraflar en iyi biçimde gösteriyor.

ULUSLARARASI TEKELLER İÇİN 1 MİLYARLIK BİR PAZAR: 1 Milyarlık alıcısı olan Çin pazarının çekiciliğine kapılan her türden işadamı Çin'e mal satmaya çalışıyor. Tanktan, peynire kadar akla gelebilecek her çeşit mal için Çin yöneticilerine öneri getiriliyor. Şimdi Çin'in çeşitli yerlerinde açılan büyük uluslararası fuarlarda bu mallar sergileniyor. Ama yoksul Çin için bu malların fiyatları çok yüksek. Henüz milyonlarca Çinli bu malları yalnızca sergilerde, fuarlarda ve dükkanların vitrinlerinde seyrediyorlar. Örneğin fotoğrafta görülen Japon televizyonlarının fiyatı, ortalama işçi ücretinin 100 katı. Köylülerin böyle bir malı alması ise bütünüyle bir hayal. İşte bu nedenle yabancı işadamları Çin pazarının biraz şişirilmiş bir balon olduğu düşüncesinde. Ama onlar yine de Deng Siao-ping'e güveniyorlar ve Çin'den elleri boş dönmeyeceklerini umut ediyorlar.

"EKMEK İSTİYORUZ". Pekin'de Büyük Halk Sarayı'nda "Kültür Devrimi" sırasında itibarlarını kaybeden binlerce kişiye itibar iade etme balosu yapılırken, sarayın dışında üstü başı perişan, çoğu yaşlı binlerce kişi "Ekmek istiyoruz" diye haykırarak, gösteri yaptılar. Aynı anda önünde pencereleri perdeli büyük Limusin arabalarının park etmiş olduğu sarayın içinde binlerce parti görevlisi ve kapitalist yiyor, içiyor ve eğleniyordu. Bunların içinde Liu Şao-şi'nin karısı da bulunuyordu ve o gece birçok önemli parti yetkilisi ile yeni dönemi kutlamak için dans ediyordu. Sarayın dışındaki göstericiler "düzeni bozuyorlar" gerekçesi ile bir süre sonra güvenlik görevlileri tarafından dağıtıldılar. Ama göstericiler, haftalarca Pekin'den ayrılmadılar ve çeşitli vesilelerle yeni gösteriler yaptılar. Bu göstericiler, Çin revizyonistlerinin yabancıların gözlerini boyamak için gezdirdiği örnek köylerden gelmiyorlardı. Genellikle çay bile bulamayıp, sabahları sıcak su ile katıklarını yiyen köylülerdi.

BATI MALLARINA VE BATILI YAŞAM TARZINA HAYRANLIK: Tıpkı 1960'larda Rusya'da olduğu gibi dört modernleşme adı verilen hareketle birlikte Çin'de yabancı mallara ve emperyalist batının yoz yaşam tarzına hayranlık artıyor. Yöneticiler bu eğilimi körüklüyorlar. Eskiden Marks, Engels ve Lenin gibi sosyalizmin ustalarının kitaplarını satan Otel Pekin'in içindeki bir dükkan şimdi Amerikan sigaraları, şampanya ve viski satıyor. Yine Pekin'de Mao Zedung kütüphanesi bugün güzellik ve kuaför salonu olarak kullanılıyor. Büyük şehirlerde yabancı moda evleri tarafından defileler düzenleniyor. Bir Çin gençlik dergisi uzun saçları ve geniş paçalı pantalonları savunan yazılar yayınlıyor. Pekin'deki Azınlıklar Sarayında batı müziği eşliğinde batı dansları yapılıyor. Tabii bunlar toplumun bir kesimini ilgilendiren sorunlar. Geniş işçi ve köylü kitleleri ise yalnızca ekmek paralarını düşünüyorlar.

ÇİNLİLER GİREMEZ. Sömürge Çin'de birçok yerde "Köpekler ve Çinliler Giremez" tabelaları asılmıştı. Bugün beyaz sömürgecilerin astığı bu aşağılayıcı tabelalara raslanmıyor ama bu kez de bizzat Çinli parti ve devlet yöneticilerinin direktifleriyle bazı dükkan, otel, tren ve lokantalarda "yalnız yabancılar için, Çinliler giremez" tabelaları asılmış. Yani Sovyetler Birliği'nde 10-15 yıl önce görülen durum burada da ortaya çıkmış. Havaalanlarında, trenlerde, lokantalarda, otellerde, alışveriş merkezlerinde Çinlilerin giremediği, yalnızca yabancılara ayrılmış bölümler var. Bazı otel, lokanta ve dükkanlar ise yalnızca yabancılar için. Tıpkı Rusya'daki gibi Çin'de de böyle dükkanların kapısında bekleyen Çinliler, yabancıların kendileri için birkaç şişe viski veya yabancı marka sigara alıp alamayacağını soruyorlar.

Çin'i ziyaret eden bir batılı gazetecinin ifadesine göre trenlerde genellikle bir restoran bölümü oluyor. Buralarda Çinliler ve yabancılar aynı anda yemek yiyemiyor. Ama bir yabancı hemen yemek isterse, Çinliler yemeklerini bitirmemiş olsa bile restorandan çıkarılıyor. Gazetecinin ifadesine göre bir seferinde yalnızca kendisi için bile böyle bir uygulama yapılmış.

ZENGİN VE YOKSUL: Büyük apartmanlar ve hemen yanlarında gecekondular Çin'de sık sık görülen bir manzara. Öte yandan çok büyük ve lüks otomobillerin yanında ağzına kadar dolu otobüsler aynı çelişkiyi simgeliyor. ...ri ya da siyah renkli ...usin marka arabalar tü... partili bürokratla... eski rejimden bugü... varlıklarını sürdüren kapitalistlere ait. Bu arabaların pencereleri genellikle bir kariyer ifadesi olarak perdelerle örtülü oluyor.

Çin'de kalmış olan yabancı bir muhabirin anlattığına göre, kısa bir süre önce Çin'de bir işyeri aracılığı ile arabasını satmış olan yabancı bir görevli, bir süre sonra arabasını kahverengi perdeler takılmış olarak gördü; araba bir parti yöneticisinin olmuştu.

YOKSULLUK İÇİNDEKİ KÖYLÜLER: Çin'in kırsal alanları "kurtuluştan" 30 yıl sonra bugün hâlâ büyük bir yoksulluk içindedir. Resmi parti basınında bile topraksız ve az topraklı köylülerden söz ediliyor. Tarım üretimi yine esas olarak kol gücüne dayanmakta ve ülkenin birçok bölgesinde tarımda makinalaşma gözükmemektedir. Çin yönetiminin bu sorundaki payı yalnızca tarıma modern makinaları ve ilişkileri getirememiş olmamalarında değil, aynı zamanda getirmek istememelerinde de yatmaktadır. Çünkü tarımsal üretimin esas olarak kol gücüne dayanmasına ve geri niteliğine rağmen halen kırsal alanlardaki işgücü atıl durumdadır. Doğru bir sanayileşme politikasının izlenmemesi sonucu kırsal alanlardaki bu atıl işgücü şehirlerdeki sanayi işletmelerinde istihdam edilememektedir. Tarıma makinanın girmesiyle birlikte daha büyük oranda işgücü boşta kalacağından "dört modernleşme" adı verilen atılımın içinde yer alan tarımın modernleşme hedefi şimdiden geri plana atılmış durumda.

Kırsal alanlarla ve köylülerin yoksulluğu ile ilgili diğer bir sorun, Çin'de tarım ürünleri fiyatlarının devlet tarafından sürekli düşürülmesi, bunun yanında sanayi ürünlerinin fiyatlarındaki büyük artıştır. Bu gelişim sosyalizmin öngörüsünün tersine kır ile şehir arasındaki toplumsal eşitsizliği daha da fazlalaştırıyor ve kırın şehir tarafından sömürülmesi sonucunu veriyor.

Geçen yıl tarım ürünlerinin bir kısmının fiyatı düşürüldü; bir kısmı ise aynı kaldı. Geçen yıl kilosu 7 yuan olan bir çeşit sebzenin bu yılki fiyatı 5 yuan. Buna göre geçen yıldan 170 ton daha fazla sebze üretmiş olan bir köy, geçen yıla göre 20 bin yuan daha az gelir elde etmiş durumdadır. Tarım ürünlerindeki bu fiyat düşüşüne rağmen köylülerin ihtiyaç duydukları sanayi ürünlerinde tam tersi bir gelişim sözkonusu.

EMPERYALİZM VE DEVRİM

"GÜNÜMÜZDE EMPERYALİZMİN ÇÖKÜŞÜ VE PROLETER DEVRİMLERİN ZAFERİ ÇAĞINDA YAŞIYORUZ. BU, BUGÜNKÜ KAPİTALİST TOPLUMDA UZLAŞMAZ BİR SAVAŞ, BİR ÖLÜM-KALIM SAVAŞI İÇİNDE BULUNAN İKİ TEMEL SINIFIN, BURJUVAZİNİN VE PROLETARYANIN VAR OLDUĞU ANLAMINDADIR. HANGİSİ ZAFERE ULAŞACAKTIR? MARKS VE LENİN, MARKSİST-LENİNİST BİLİM, DEVRİMİN TEORİ VE PRATİĞİ, BURJUVAZİNİN, EMPERYALİZMİN, TÜM SÖMÜRÜCÜLERİN İKTİDARINI PARÇALAYACAK, YIKACAK VE YENİ, SOSYALİST BİR TOPLUMU İNŞA EDECEK OLAN PROLETARYANIN SONUNDA ZAFERİ KAZANACAĞINI BİZE KANITLIYOR VE BİZİ İKNA EDİYOR. ONLAR BİZE, AYNI ZAMANDA, BU YENİ TOPLUMDA DA SINIFLARIN ÇOK UZUN BİR SÜRE VAR OLMAYI SÜRDÜRECEĞİNİ ÖĞRETİYORLAR. YAKIN BİR İTTİFAK İÇİNDE BULUNAN İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KÖYLÜLÜK VE AYNI ZAMANDA DEVRİLMİŞ VE MÜLKSÜZLEŞTİRİLMİŞ SINIFLARIN KALINTILARI DA VAR OLACAKTIR. BÜTÜN BU AŞAMA BOYUNCA, BU KALINTILAR VE SOYSUZLAŞAN VE SOSYALİST İNŞAYA KARŞI ÇIKAN UNSURLAR DA YİTİRİLMİŞ İKTİDARI GERİ ALMAYA ÇALIŞACAKLARDIR. DEMEK Kİ, SOSYALİZMDE DE KESKİN SINIF MÜCADELESİ SÜRECEKTİR."

(EMPERYALİZM VE DEVRİM)

Enver Hoca yoldaşın son eseri EMPERYALİZM VE DEVRİM'i hangi gözle incelemeliyiz? Bu eser yalnızca "üç dünya" teorisinin, veya Çin'in süper bir devlet olmak için izlediği yolun ya da "Mao Zedung düşüncesinin" bir eleştirisi midir? Elbette ki Enver Hoca'nın kitabı bu konularda geniş açıklamalar getirmekte, Çin revizyonizminin köklerini ortaya çıkarmakta ve bu akımın izleyicilerinin dünyamızdaki bugünkü siyasi amaçlarını berrak bir biçimde teşhir etmektedir

Ama EMPERYALİZM VE DEVRİM her şeyden önce bugünkü dünyanın siyasi gerçeğini ortaya koymakta, uluslararası planda tüm olguları, çelişki ve mücadeleleri, değişik siyasi güçlerin siyasi platformdaki yerlerini belirlemekte ve uluslararası proletarya hareketi açısından sonuçlar çıkarmaktadır. Enver Hoca yoldaşın eserinin ikinci önemli özelliği her renkten revizyonistin Marksizm-Leninizme yönelttiği saldırıların şiddetlendiği günümüzde proletaryanın devrimci ideolojisini, Marksizmin teorik hazinesini savunmasıdır. İşte EMPERYALİZM VE DEVRİM kitabında yer alan Çin revizyonizminin eleştirisi ile ilgili bölümler bu bakış açısı ile ele alınmalıdır. Elbette günümüzde Marksizmin savunulması ancak Çin revizyonizmine, onun köklerine ve siyasi amaçlarına karşı da yürütülecek çok yönlü bir mücadele ile mümkün olabilir. Çünkü, Çin revizyonizmi, uluslararası işçi sınıfı hareketi içindeki bugünkü kargaşalığın, parçalanmanın en önemli nedenlerinden biridir. Üstelik bir tek "üç dünya" teorisi dahi Marksizm-Leninizmin bütün temel teorik tezlerinin revizyonu, burjuva bakış açısıyla elden geçirilmesiyle ortaya çıkmıştır. Ayrıca bugünkü Çin revizyonizmi ve ona hayat veren "düşünceler", Kautsky'den, Kruşçev'e; Tito'dan Euro komünistlere kadar bir dizi burjuva sapmanın, her renkten revizyonizmin bir bileşimidir. Bütün bunlara ÇKP'nin dünya halkları üstündeki etkileri de eklenince Çin revizyonizmine karşı mücadele sorunu daha da büyük bir önem kazanmaktadır.

Enver Hoca yoldaşın eserine bu açıdan bakınca, onun Marksist Leninistlerin son çeyrek asırdır revizyonizme, oportünizme ve maceracılığa karşı verdikleri mücadelenin sonuçlarının bir değerlendirilmesi olduğu anlaşılacaktır.

EMPERYALİZM VE DEVRİM, bütün dünya komünistlerinin, uluslararası komünist hareketin inceleyeceği, üzerinde tartışacağı ve birliğini pekiştireceği bir manifestodur.

Enver Hoca yoldaşın eseri bu gözle ve titizlikle incelenmelidir.

İŞSİZLER, DİLENCİLER: ÇİN'DE YOKSULLUK: Kısa bir süre önce toplanan Birleşmiş Milletler Ticaret ve Kalkınma Konferansının belirlediğine göre, Çin, dünyanın en yoksul ülkelerinden biri. Kişi başına düşen milli gelir hesaplarına göre dünyanın en geri 15-20 ülkesi içinde yer alıyor. Kişi başına GSMH şu anda 390 dolar. Bu açıdan bakılınca Çin, ancak bazı Afrika ülkeleri ve Asya'nın en yoksul ülkeleri ile aynı grupta yer alır. Bir karşılaştırma yapmak amacıyla Türkiye'nin 1070 dolar, Küveyt'in 13000 dolar, Endonezya ve Mısır'ın ise 380 dolar civarında GSMH'sı olduğunu belirtmek yararlı olacaktır.

Resmi Çin basını bile artık gerçekleri yazmak zorunda kalıyor. İşsizlik, yoksulluk, suç oranındaki artışlar, fuhuş ve yolsuzluklar basının dert yandığı konulardan. Ama bunların acısını kitleler çekiyor. Sık sık büyük şehirlerde işsizliği ve fiyat artışlarını protesto eden gösteriler yapılıyor. Dilencileri her yerde görmek mümkün.

Şimdi bütün bu sorunlardan "Dörtlü Çete" sorumlu tutuluyor. Ama bu sorunlar Çin'de daha önce de hüküm sürüyordu ve o zaman da bütün dertlerden Lin Biao sorumlu tutuluyordu. 1960'lardaki kötü ekonomik durumun, yolsuzluk ve ahlaksızlıkların nedeni olarak ise Deng Siao-ping ve Liu Şao-şi gösteriliyordu. Oysa onlar şimdi yeniden iktidardadır ve yine eski yöneticileri suçlamaktadırlar. Oysa Çin gerçeğinin temelinde başka şeyler yatıyor.

ÇİN YOKSUL BİR ÜLKE AMA BÜTÜN ÇİNLİLER YOKSUL DEĞİL. Gayri-Safi Milli Hasıla Hesapları çoğu zaman yanıltıcıdır. Bu gerçek, Çin için de geçerli. İstatistiklere göre Çin'de kişi başına düşen gelir 390 dolar. Ama bu Şanghaylı işçinin, Hunanlı köylünün yılda 390 dolar kazandığı anlamına gelmiyor. Devrimden bu yana varlığını sürdürmüş olan burjuvazi ve parti bürokrasisi için de. Birinciler karınlarını nasıl doyuracaklarını düşünürken, ikinciler ellerindeki birikmiş sermayeyi nereye yatıracaklarının hesabını yapıyorlar. İşte bir örnek: Çin'de uzun bir süre kalmış olan Spigel dergisi muhabiri anlatıyor:

"Tienstin şehrinde Bay X adında biri yaşıyor. Çin yöneticileri, kendisini deşifre etmemek için açık adını vermiyorlar. Bay X 1949'da devrim sırasında ş rin en zengin insanıydı. Bay X, Çin'de varlığını sürdürmesine rağmen 290 bin dolar değerindeki döviz ve hisse senetlerini yurt dışına yatırdı ve bunu Çin yöneticilerinden gizledi. Şimdi bu durum ortaya çıkmış bulunuyor ama Bay X'e hiçbir işlem uygulanmadı. Tersine yöneticiler bu servetin dokunulmazlığını ve onun Bay X'e ait olduğunu ilan ettiler. Böylece Bay X de servetini geri getirdi. Yönetim bu uygulama ile kapitalistlere yurt dışındaki servetlerini geri getirmesi için göz kırpmış oluyor. Zaten Kültür Devrimi sırasında mallarına el konmuş olan kişilere de malları iade edildi."

Burjuva sendikacılık akımlarını sendikal hareket içinden tasfiye edelim

Burjuvazinin topyekün saldırısını boşa çıkaralım

Her buhran karşıt sınıflar arasındaki çelişkileri derinleştirir. Sınıflar arasındaki ilişkiler sertleşir, egemen sınıf, ezilen sınıfların uzun mücadeleler sonucu kazandığı hakları bir çırpıda geri almak için elinden gelen çabayı sürdürürken; ezilen sınıflar da buhranın yükünü egemen sınıfın sırtına yıkmak, daha da ötesi sömürü ve zulmü hepten ortadan kaldırmak için mücadeleye atılır.

Burjuva bilim adamlarının da kabul etmek zorunda kaldığı gibi, 1970'lerin başından bu yana emperyalist, revizyonist sistem ve onun uzantısından başka bir şey olmayan ülkemizin komprador-feodal ekonomisi 2. Emperyalist Paylaşım Savaşından bu yana en büyük buhranını yaşamaktadır. Ve herkesin bildiği gibi, aşağı yukarı son on yılda, büyük burjuvazinin en büyük çabası, işçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu kazandığı hakları gasbetmek, işçi sınıfının sermayeye karşı yürüttüğü mücadeleyi ezmek, buhranın yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen sınıfların üstüne yıkmak olmuştur. Buhran derinleştikçe bu çabalar yoğunlaşmış, egemen sınıfların işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflara saldırıları, ekonomik, siyasi, ideolojik, hayatın bütün alanlarında yoğunlaşmıştır.

Büyük burjuvazinin onyıldır uğruna mücadele ettiği, soygun ve sömürünün önündeki bütün engellerin kaldırılması çabaları son bir yılda somut bir biçim kazandı. "Toplumsal Anlaşma"nın tezgahlanmasıyla başlayan süreç, "Ekonomik Önlemler Paketi", "Olağanüstü Hal Yasası", "Yeni Baskı Tedbirleri Yasası" ve IMF'nin koşulları ile birleşerek emperyalist burjuvazi ve onun uzantısından başka bir şey olmayan komprador burjuvazinin acil talepleri olarak şekillendi.

İşçi sınıfı, sınıf müttefikleriyle birlikte, sınıf sendikacılığı temelinde burjuvazinin topyekün saldırılarını boşa çıkaracaktır. Ama bu sendikal hareket içinden burjuva sendikacılık akımlarının tasfiyesini beraberinde getirmelidir.

Günlük gazetelerin manşetlerine de yansıyan IMF'nin koşullarıyla, TÜSİAD'ın verdiği ilanları karşılaştıran herkes açıkça görebilir ki, IMF'nin dayattığı koşullarla komprador burjuvazinin alınmasını "zorunlu" gördüğü tedbirler birbirinin aynıdır ve bütün karşı çıkıyor görünmesine rağmen, reformcu hükümet de dayatılan bu koşulları kabul etmiş, şimdi bunu "halkçı, "işçi sınıfı yanlısı" maskesini düşürmeden uygulamanın yollarını aramaktadır.

Kısacası, emperyalist burjuvazi-komprador burjuvazi-hükümet üçlüsü, içinde bulunulan buhranın yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların üstüne yıkmak için anlaşmışlardır. Ve bunu önümüzdeki günlerde IMF ile imzalanacak anlaşma ile de resmen ilan edeceklerdir. Ama tabii bu kamuoyuna, reformcu hükümetin halk yararına yeni bir zaferi olarak sunulmaya çalışılacaktır.

SENDİKA AĞALARI YİNE EMPERYALİSTLERİN VE KOMPRADOR BURJUVAZİNİN SAFINDA

İşçi sınıfımızın sendikal mücadele tarihi göstermektedir ki, sendikal mücadelenin her önemli döneminde her soydan sendika ağası, burjuvazinin yanında yer almış, bunu yaparken de işçi sınıfının çıkarlarının koruyucusu görünmeyi hiç ihmal etmemişlerdir. Bugün yaptıkları da bundan başka bir şey değildir.

Faşist sendikacılar, bugünkü buhrandan hükümeti sorumlu tutmakta, reformculuğu teşhir ederek, buhrandan çıkış için faşist yöntemlerin kullanılmasını savunmaktadırlar. Böylece de, hem buhranın gerçek sorumlusu komprador feodal ekonomiyi temize çıkarmaya çalışmakta, hem de reformculuğun eleştirisi temelinde faşizmin ideolojik ve siyasi etki alanını genişletmeye çalışmaktadırlar. Bunlar, ancak faşistlere has bir utanmazlıkla, sözde IMF'ye, emperyalizme, kapitalizme atıp tutarken, IMF'ye, emperyalizme, kapitalizme karşı mücadele eden herkese "bölücü", "vatan haini" demekten çekinmemektedirler. Bunun en açık kanıtı da, her yerde "Toplumsal Anlaşma", "Ekonomik Önlemler Paketi" vb. işçi düşmanı girişimlere karşı olduklarını söyledikleri halde, pratikte bunların uygulanmasının en hararetli taraftarı olmalarıdır. Ve bugün TÜSİAD'ın ilanlarla ortaya koyduğu talepleri desteklemektedirler.

Reformcu ve revizyonist sendikacılara gelince, bunlar, her ağızlarını açtıklarında sermayeye atıp tutmalarına, dillerinden "sosyalizm" ve "işçi hakları" gibi kelimeleri hiç düşürmemelerine rağmen işçi sınıfı içindeki bölücü ve mücadeleyi engelleyici faaliyetleri bakımından faşistlerle yarışmaktadırlar. Burjuvazinin işçi sınıfını yönelttiği açık saldırılar karşısında, mücadeleci ve işçi haklarını savunucu bir poza bürünen reformcu ve revizyonist sendika ağaları, her seferinde mücadeleyi burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde tutmaya çalışmışlar, sınıfın her ileri atılımını yozlaştırmaya ve yolundan saptırmayı kendilerine esas görev edinmişlerdir. Öyle ki, bunlar, "Grup sözleşmesine karşı olduklarını" söylemişler, ama "grup sözleşmesi imzalayarak, MESS'i ezdiklerini"; "Toplumsal Anlaşma"yı tanımayacaklarını söylemişler ama, bu ihanet anlaşması çerçevesinde imzaladıkları toplu sözleşmeleri "zafer" olarak ilan etmekten çekinmemişlerdir. Bu gün de emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin buhranın yükünü işçi sınıfının üstüne yıkma girişimlerine karşı olduklarını söylemektedirler ama, bu saldırıların pratik uygulayıcısı olan hükümeti de desteklemekten geri kalmamakta, işçi sınıfını zulüm ve sömürü düzenini, bunalımdan kurtarmak için fedakarlığa çağırmaktadırlar.

Reformcu ve revizyonist sendika ağası takımı yalnızca sorunlara yaklaşımda komprador burjuvazinin yaklaşımını benimsemekle kalmıyorlar; (bu ağa takımına göre bugünkü bunalımın nedeni düzenin kendisi değil, geçmişteki MC hükümetlerinin tutumudur) mücadele yöntemlerinde de komprador burjuvazinin tam sayfa ilanları karşısına yine tam sayfa sendika ilarlarıyla "mücadele" ediyorlar. Bunlar burjuvazinin saldırıları karşısına işçi sınıfının birleşmiş gücünü dikmeye bir türlü yanaşmıyorlar. Tersine kendilerine rağmen, işçi sınıfını saldırılar karşısında kendiliğinden aktif direnişe geçme ihtimaline karşı da mücadeleyi saptıran yöntemlerle karşı duruyorlar. Bu ağa takımının bugüne kadar yaptıklarına bakıldığında bugünkü saldırıyı da patronlarla karşılıklı olarak ilanlaşarak geçiştirmeye çalıştıkları açıkça ortaya çıkmaktadır.

KOMPRADOR BURJUVAZİNİN SALDIRILARINI PÜSKÜRTMEK İÇİN SINIF SENDİKACILIĞI ÇİZGİSİNDE BİR MÜCADELE YÜRÜTMEK ZORUNLUDUR

Faşist, revizyonist, reformcu vb. her soydan burjuva sendikacılığı, işçi sınıfı içinde bölücü, işçi sınıfının birliğinin düşmanları olarak faaliyet sürdürmektedirler. Bu faaliyetleri sonucudur ki işçi sınıfı, burjuvazinin saldırıları karşısında hareketsiz kalmakta, ya da sendika ağaları tarafından kendisini amaca götürmeyecek eylemlere çekilerek potansiyeli çarçur edilmektedir. Sınıf, sınıf sendikacılığı çizgisine çekilip, burjuva sendikal akımlar, sendikal hareket içinden tasfiye edilmedikçe de işçi sınıfını birleşmiş bir güç olarak burjuvazinin karşısına dikmek olanaksız olacaktır.

Açık bir gerçektir ki sınıfın kendiliğinden ve bir anda sınıf sendikacılığının çizgisine gelmesi beklenemez. Tersine, sınıfı, sınıf sendikacılığı çizgisine çekme, işçi sınıfının yakın ve uzak menfaatlerinin tavizsiz savunulması, her günkü sendikal mücadele içinde, sınıfa doğru bir yol göstericiliğin yapılması, sendika ağalığı ve burjuva sendikacılık akımlarının işlevlerinin sendikal mücadele pratiği içinde sınıfın kendi öz deneyleriyle kavratılacağı sistemli bir mücadeleden geçecektir.

Bu temel perspektif göz önüne alındığında; bugünkü koşullarda:

* Komprador burjuvazinin işçi sınıfına karşı "Toplumsal Anlaşma" ile başlayan ve "Ekonomik Önlemler Paketi", "Yeni Baskı Yasaları", "sıkıyönetim", "Olağanüstü Hal Yasası" ve IMF'nin koşulları ile sürdürülen kapsamlı, ideolojik, siyasi, ekonomik, hayatın bütün alanlarında sürdürdüğü saldırının bir bütün olarak kavranarak bunlar arasındaki ilişki-
* Her soydan sendika ağasının bu saldırılar karşısında tutumlarının teşhiri ve bunların burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantıları olduğu gerçeğinin pratikte, siyasi olarak en geri işçiler tarafından bile anlaşılabilecek kadar açık teşhiri.
* "Toplumsal Anlaşma""Ekonomik Önlemler Paketi", IMF koşulları vb. gereği olarak, burjuvazi ve hükümetin girişeceği, işten çıkarma, sürgünler, kadrosuz işçi çalıştırma, verimliliği artırma bahanesiyle girişilecek baskılar, aşırı çalıştırma, düşük ücretle çalıştırma vb girişimlere karşı mücadele ve sendikaları bu tür kazanılmış hakları ortadan kaldırma girişimlerine karşı eyleme geçmeye zorlama.
* Toplusözleşmeleri sınıf sendikacılığının ortaya koyduğu biçime uygun olarak gerçekleştirmek, "Toplumsal Anlaşma","Ekonomik Önlemler Paketi"IMF koşulları ile çizilmeye çalışılan sınırları tanımadan, sınıfın öz taleplerini toplusözleşme metinlerine koymak ve yukarda belirtilen girişimlerle ortadan kaldırılmaya çalışılan kazanılmış haklarda ısrar etmek.

Bütün bunların da ötesinde, bugünkü durumun gerçek nedeni olan ekonomik sistemi eleştirmek ve işçi sınıfının temel sınıf çıkarlarını savunmayı ve bunun için mücadele etmeyi ihmal etmemek.

İşte ancak böylesine kapsamlı bir faaliyet ile burjuvazi ve sendika ağaları tarafından dikilen engelleri aşabilir, işçi sınıfının sendikal birliğini sınıf sendikacılığı çizgisinde gerçekleştirme yolunda önemli adımlar atabiliriz.

Konya Konaltaş işçilerinin grevi 4. ayında

Konya Konaltaş Tüp Fabrikasında grev 3. ayını doldurarak sürüyor. Grev, başta sosyal-faşist Maden-İş'in yönetiminde sürüyordu. Sendika ağaları 3 ay boyunca işçilere tek kelimeyle bile siyasi bilinç vermek için çaba göstermediler. Aksine proleter devrimci işçilerin yaptıkları siyasi çalışmayı "bölücülük" gerekçesiyle engellemeye çalıştılar. Proleter devrimci işçiler, grevin işçi sınıfının bir savaş okulu olduğu gerçeğini kavrayarak, işçileri devrimci bir temelde birleştirmeye çalışırken bu eylemlerinde revizyonist yöneticilerin engellemesiyle karşılaşmışlar, hatta atılmakla tehdit edilmişlerdir. Fakat bunu engelleyemeyince burjuva bir taktikle işçileri ve bir anlamda da grevi dağıtmışlardır. En son aldıkları bir kararla toplu beklemeyi reddedip; dörder kişilik nöbetle grevi sürdürmeye başlamışlardır. Buradaki amaçları, işçilerin siyasileşmesini engellemek, eğer yapabilirse onları tek tek ilişkilerle satın almaktı. Onlar bu kararı verirken çok yönlü bir çıkar gözetiyor, bir anlamda bu grevi "kazasız belasız" atlatmayı hedefliyorlardı. Yani bu grevden patrondan çok revizyonist sendika ağaları tedirgin olmuşlardı.

Bu en son kararı almadan önceki gelişmelere bakarsak durumu daha iyi kavrarız.

Bu ağalar, işçilere grev çadırında devrimci bir eğitim yaptırmak yerine, burjuvazinin bir silahı olan kumarı getirmişler, hatta kumarı bilmeyen bir çok işçiye öğretmişlerdir. Gerekçesi de "vakit geçmiyor" idi. Proleter devrimci işçiler, buna hemen karşı çıkmışlar ve yürüttükleri propaganda sonucu işçileri büyük ölçüde etkilemişlerdir. Son zamanlarda sadece temsilciler kumar oynamaya devam etmektedirler. Öyle ki parası olmayan işçilere borç para vererek kumar oynatıyorlardı. Bu konuda maskeleri düşmüş, yoz burjuva yüzleri açığa çıkmıştır

Alabildiğine kötü çıkan yemeklerin masrafına bile katlanmamışlar, işçileri dağıtarak bu masraftan da kurtulmuşlardır. Bunu da en zengin ve güçlü sendika olduklarını iddia ederek yapmışlardır.

Yine 1 Mayıs'a işçilerin katılmasını isteyen proleter devrimci işçilere, "bu işçiler 1 Mayıs'a gidecek nitelikte değil" diyerek reddetmişler, böylece işçi sınıfının devrimci mücadele içinde birleşip, eğitilmesine ve mücadele etmesine engel olmuşlardır.

Bütün bunlara karşı çıkarak onların gerçek yüzlerini işçilere açıklayan proleter devrimci işçiler, çalışmalarını sınıf sendikacılığı ile birleştiriyorlar. Yüzleri gittikçe açığa çıkan revizyonist sendika ağaları bu gidişi önlemek, gelişen muhalefeti dağıtmak, işçilerin eğitilmesini engelleyerek saltanatlarını uzun süre devam ettirebilmek için, işçileri dağıtmışlar, grevi, patronlar için bir korku olmaktan çıkartmışlar, onun işçi sınıfını eğitme yolunda bir silah olma özelliğini reddetmişlerdir.

Ama bu çabaları boşuna... Proleter devrimci işçiler SINIF SENDİKACILIĞI temelinde mücadeleyi sürdürmekte, bu revizyonist sendika ağalarının yüzünü teşhir etmeye devam etmektedirler. Konya Konaltaş işçileri işyerlerinde onları tecrit ederek, sınıf sendikalarını mutlaka yaratacaklardır.

Reformcu ve revizyonist sendikacılık faşist sendikacılığın alternatifi değildir

Geçtiğimiz günlerde Kırıkkale 'de MKE'nin 15 işyerinde yetkili sendikayı belirlemek için irade beyanı yapıldı. İrade beyanına, T.Maden-İş Sendikası, Yeni Metal-İş Sendikası ve Türk Metal Sendikası katıldı. Sonuçta 15 işyerinin dokuzunda Türk Metal Sendikası yetkiyi kesinleştirerek oy çokluğunu sağlarken, kalan 6 işyerinde de oyların çoğunluğunu aldı.

Geçen dönemde ise bu 15 işyerinin 5'inde Yeni Metal-İş Sendikası, 1'inde T.Maden-İş Sendikası 9 işyerinde de Türk Metal Sendikası yetkili idi. Son irade beyanında ise, Yeni Metal İş ve Maden-İş'in hiçbir işyerinde yetki alamayacağı hemen hemen kesinleşmiş gibi.

15 işyerini ilgilendiren yetki çatışmasının yaklaşık 14 bin işçiyi kapsaması ve sendika ağaları arasında oyunun "büyük oynanması" arkasından da reformcu ve revizyonist sendikaların hiç beklemedikleri bir biçimde hezimete uğramaları, yetki almak için hangi yollara başvurulduğu, hangi dolapların çevrildiği konusunda faşist, reformcu ve revizyonist sendikacıların bir kere daha kirli çamaşırlarını ortaya döktü.

Bölge çalışma müdürlüklerine verilen fişlerden anlaşıldığına göre, her üç sendika da 14 bin civarında üye göstermişlerdir. Üstelik bu üyelik fişlerinin hepsi aynı tarihlidir. Ve dahası işçilerin işte çalıştığı bir günde 14 bin işçiyi bir sendikadan "noter huzurunda" istifa ettirilip, diğer bir sendikaya geçirilmiştir. Bu işlemi aynı gün içinde her üç sendika birden yaptırmıştır. Faşist, reformcu ve revizyonist sendika ağaları bununla da yetinmemiş, işten ayrılmış ve ölmüş işçileri bile noter huzurunda istifa ettirip kendi sendikalarına geçirmeyi başarmışlardır!

İrade beyanının referandumun yerine geçirilmeye çalışılmasını ve irade beyanının işçilerin iradesini belirleyemeyeceğini bir yana bırakırsak, sonuçta şu olmuştur: Faşistlerin Kırıkkale'de işçilerin uzun mücadeleleri sonucu sarsılan egemenlikleri, reformcu ve revizyonist sendikacıların yardımıyla yeniden kurulmuş; faşist Türk Metal Sendikası, MKE işçilerinin üzerine bir kâbus gibi çökmüştür.

Gerek Yeni Metal-İş'in reformcu, gerekse Maden-İş'in revizyonist sendika ağaları, bu sonuçtan kendileri dışındaki birilerini sorumlu tutmaya çalışacak, MKE işçilerini faşistlikle, gericilikle suçlayacaklardır. Ama bütün bunlar ne 14 bin MKE işçisinin gözünde ne de Türkiye işçi sınıfının gözünde gerçek suçluları saklayamayacaktır. Ve bu suçlular, (Faşistlerin Kırıkkale'de yeniden sulta kurmasının suçluları) Maden-İş'in revizyonist, Yeni Metal-İş'in reformcu sendika ağalarından başkası değildir.

Çünkü:

Revizyonist ve reformcu sendika ağaları, MC dönemlerinde aynen Türk Metal Sendikasının, Çelik-İş'in vb. faşist sendikacıların yaptığı gibi, yetkiyi işçi sınıfının sendikal eylemine önderlik etmede değil, bakanlıkların kapalı kapıları arkasında yukardan ayarlamada aramışlar, işçiler, işverene karşı hakları için mücadele ederken, onlar "ilerici", "devrimci" işverenle birlikte, "bu hükümeti yıpratmak için aşırı isteklerde bulunan faşist işçilerin" karşısında yer almışlardır. İşçileri her dakika, her saniye sömüren, ezen işvereni "ilerici" ilan ederek, faşist demagojinin etkinliğindeki işçileri karşı-devrimci ilan etmişlerdir. Dahası, işçilerin bir kesimine diğer kesimini düşman göstererek, gerçek düşmanları gözden gizlemişler, anti-faşist mücadele adı altında geniş işçi yığınlarını faşistlerin kucağına itmişlerdir. Bu sadece MKE işyerlerinde değil, İsdemir'de, Seydişehir'de vb. faşistlerin az-çok etkili olduğu her yerde özellikle Maden-İş'in revizyonist sendika ağaları tarafından yapılmıştır. Böylece de sadece işçi sınıfının sendikal eylemi yolundan çıkarılmakla kalınmamış, anti-faşist mücadele de saptırılmış ve zayıflatılmıştır. Dahası, reformcu ve revizyonist sendika ağaları, reformcu hükümetin "Toplumsal Anlaşma"dan bugüne kadar işçi sınıfına yönelttiği saldırıları görmezlikten gelerek, her vesile ile hükümeti desteklediklerini ilan ederek bu saldırılardan zarar gören geniş işçi yığınlarını faşist demagojinin etkinliğine terk etmişler, faşistlere demagoji için geniş bir manevra alanı tanımışlardır.

Öte yandan reformcu ve revizyonist sendika ağaları, sahte fiş düzenlemekte, sahte bildiriler dağıtmakta, sendikal mücadeleyi saptırmakta faşistlerden hiç de aşağı kalmamışlardır.

Kırıkkale'de MK işyerlerinde ortaya çıkan durum, sınıf sendikacılığı tarafından uzun zamandan beri savunulan şu gerçeği bir kez daha, reformcu ve revizyonist sendikacılığı faşist sendikacılığın alternatifi olarak görenlerin suratına çarpmıştır: Reformcu ve revizyonist sendikacılık, faşist sendikacılığın alternatifi olamaz, olsa olsa faşist sendikacılığı güçlendiren, onun demagojisinin etki alanını genişleten bir rol oynar. MKE işyerlerinde bu rol, hiç kimsenin inkar edemeyeceği kadar açıkça oynanmıştır. Özellikle Maden-İş'in revizyonist sendika ağaları benzer, işçi düşmanı faaliyeti İSDEMİR'de, SEYDİŞEHİR'de, EREĞLİ'de vb. pek çok işyerinde sürdürmektedirler.

MKE işyerlerinde ortaya çıkan durum, reformcu ve revizyonist sendika ağalarının bütün sözde "birlik" ve sözde "sınıf sendikacılığı" demagojilerini bir kez daha boşa çıkarmıştır. Çünkü işçi sınıfının birliği, ne bakanlık kapılarında yetki ayarlamakla, ne işverenle kol kola girerek işçilerin karşısında yer almakla, ne kendi taraftarın işçilere kadro dağıtırken, sana karşı olan işçileri faşist, karşı-devrimci, bölücü ilan etmekle, ne de sahte üye fişi düzenlemekle sağlanabilir. İşçi sınıfının sendikal birliği, ancak sınıfın uzak ve yakın menfaatlerini tavizsiz savunma ve bunun için kararlı bir mücadelenin örgütlenmesiyle sağlanabilir. Bu da faşist, revizyonist, reformcu vb. her soydan burjuva sendikal akımın platformu dışında bir platformdur Ve bu platform, sınıf sendikacılığının platformudur. Ancak işçiler, başka herhangi bir platformda değil, bu devrimci platformda birleştiği ölçüde faşist, reformcu ve revizyonist sendikacılığa darbe vurabilir; kalıcı zaferler kazanabilir. MKE işyerlerinde irade beyanı sonunda ortaya çıkan durum bu temel gerçeğin hayat tarafından bir kez daha doğrulanmasından başka bir şey değildir.

PORTEKİZ VE ARJANTİN'DE İŞÇİ SINIFINA KARŞI YENİ SALDIRI HAZIRLIKLARI

İşçi düşmanı yasalar işçilerin ayakları altında ezilecektir

Emperyalist ülkelerde, revizyonist ve reformcu sendika ağaları ile geniş işçi aristokrasisine dayanarak sendikal eylemi kontrol altına almaya çalışan burjuvazi, bu ülkelerde "Toplumsal Anlaşma", "Toplumsal Uzlaşma" vb. ile amaçlarına ulaşmaya çalışırken, buhrandan daha derinden etkilenen yarı-sömürge ülkelerde bu tür anlaşmalarla sorunların üstesinden gelememekte, kendilerince daha köklü tedbirlere başvurmakta, işçilerin kazanılmış haklarını yasal olarak da ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

Portekiz işçileri burjuvazinin yeni saldırısını da püskürtecektir.

PORTEKİZ

Portekiz burjuvazisi, Portekiz devrimi sırasında çıkarılan İş Yasasını değiştirmeye hazırlanmaktadır. Gerçekten de devrim sırasında işçilerin yoğun mücadeleleri sonucu çıkarılan yasa, patronların işçileri toplu olarak işten çıkarılmalarını, ya da siyasal gerekçelerle işten çıkarılmalarını yasaklıyor. Ve bu İş Yasası uzun zamandan beri, Portekiz burjuvazisi ve emperyalist burjuvazi tarafından eleştiriliyor, kapitalistlerin yatırım şevkini kıran bir yasa olarak niteleniyordu. Portekiz büyük burjuvazisi ve emperyalistlerin taleplerini dikkate alan hükümet, şimdi bu yasayı, işletmelere fazla işçi yüklediği ve "sol" bir ortamda hazırlandığı için değiştirmek, yerine büyük burjuvazi ve emperyalistlerin çıkarlarını gözeten bir yasa getirmek istiyor

ARJANTİN

Arjantin'de ise faşist cunta, sendikaları hepten işlemez hale getiren yeni bir sendikalar yasasını 4 ay sonra yürürlüğe sokacağını açıkladı.

Cuntanın hazırladığı yasaya göre:

"Sendikalar hiçbir şekilde siyasi faaliyete katılamayacaklar, işçi sendikası liderlerinin iş başında kalma süreleri ve yetkileri sınırlandırılacak. Sendikaların, sendika aidatları üzerindeki kullanım hakları kısıtlanacak ve gelecekte, sendika aidatlarını sendikalar değil, hükümet tarafından kurulacak başka bir kuruluş toplayacak, sendikalar mali bakımdan bu kuruluşun denetiminde olacak."

Yasa ayrıca, sendika aidatlarını vergilendirmeyi de amaçlıyor ve aidat paralarının sendika kasalarında değil, bir banka hesabında toplanması zorunluluğunu getiriyor.

Askeri cuntanın çıkardığı yasa, sendikaları mali bakımdan tasfiye etmekle kalmıyor, aynı zamanda örgütsel olarak tasfiyeyi de amaçlıyor; sendikaların biraraya gelerek konfederasyonlar oluşturmasını yasaklıyor.

Bizim büyük patronlarımızın kulakları çınlasın. Gazetelere verdikleri çarşaf çarşaf ilanlarda ileri sürdükleri taleplere bakılırsa, Arjantin cuntası sanki bunların tercümanı olmuş ve bizim komprador burjuvazimizin taleplerini yerine getirmiş. Herhalde şimdi, cuntanın sendikalar yasasını büyük bir sempatiyle karşılamışlardır.

Ama dünya ölçüsünde gelişen mücadele öyle göstermektedir ki, Arjantin cuntasının da, Portekiz hükümetinin de, ülkemiz komprador burjuvazisinin de, dahası bütün bunların ağababaları uluslararası sermayenin de hevesi kursağında kalacak, hazırladıkları ve hazırlamak istedikleri yasa tasarıları proletaryanın ayakları altında ezilecektir.

Kürt Ulusu Üzerindeki Milli Baskı Her Zaman Emekçi Halk Kitlelerine Yönelik Baskı Ve Saldırılarla Birlikte Yürütülmüştür

Her dönemde Kürt ulusu üzerindeki milli baskı ile, bütün halka yönelen baskı ve saldırılar atbaşı gitmiştir.

Egemen sınıflar, "bölücülük" üzerine fırtına kopardıkları her dönemde, "kominist tehlike" edebiyatı ile işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerinde'ki baskıları artırmaya, Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü yoğunlaştırmaya özel bir önem verirler. "Bölücülük" ve "kominist tehlike" yaygaralarını her zaman Kürt ulusuna ve emekçi kitlelere yönelik saldırılarla birlikte yürütürler. Bugüne kadar bu hep böyle olmuştur.

1925-1926 egemen sınıflar "bölücü ve kominist tehlike" edebiyatı ile halk kitlelerine daha yoğun bir saldırıya geçtiler. Çıkarılan Takrir-i Sükun Kanunu, işçi sınıfı ve diğer ezilen kitleler üzerindeki terörün artırılmasını sağladığı gibi Kürt ulusu üzerindeki zulüm ve katliam politikasının açık katliamlara dönüşmesini sağladı. 1938'lerde yine Kürt ulusuna yönelik katliamlar, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerine karşı estirilen terörle iç içe yürütüldü. 1971'de bu yine böyle oldu. 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü altında bütün halk düşmanları "bölücülük ve kominizm tehlikesi" laflarını bir an olsun dillerinden düşürmediler. Bu onların işine geliyordu. Onlar, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı azgın bir terör ve sindirme kampanyası başlattılar. Kürt ulusu üzerindeki milli zulüm da yanılmaz oranda artırıldı. Kürt köylerine düzenlenen baskınlar, yoksul Kürt köylülerine yapılan işkenceler, onlarca devrimcinin darağaçlarında, Nurhaklarda, Kızıldere'de işkence ve baskınlarda katledilmesi ile, binlerce devrimci, demokrat ve anti-faşistin zindanlara doldurulması ile iç içe yürütüldü.

Bugün de egemen sınıfların uygulamaları aynıdır. Farklılık sadece saldırı ve baskıların daha sistemli ve daha yoğun bir demagoji eşliğinde yürütülüyor olmasındadır. Bugün faşistler ve reformistlerin demagojileri eşliğinde Kürt ulusuna yönelik saldırılar alabildiğine yoğunlaşmıştır. Türkeş'ten Ecevit'e, Kenan Evren'den, H.Fehmi Güneş'e kadar birçok egemen sınıf sözcüsü veya onların politikalarının uygulayıcılarının Kürt halkına gözdağı vermek ve Kürdistan'da milli zulüm ve baskıyı artırmak amacıyla verdikleri demeçler, savurdukları tehditler bunun örneğidir. Bir taraftan Kürt halkına "tarihte mevcut örneklerde olduğu gibi" ders verileceği yollu tehditlerle gözdağı verilirken, radyo ve televizyon aracılığıyla Türkçe öğretme kampanyaları düzenleneceği belirtilirken, öte yandan "bölücülük" demagojisi ardında saldırılar artırılıyor ve egemen sınıflar hiç de 12 Mart'ı aratmıyorlar. Bugün 12 Mart zulmünü aratmayan saldırılar, salt Kürt ulusu üzerindeki baskı, ve terörden ibaret değildir ve "kominist tehlike" yaygaraları "bölücülük" demagojisi ile atbaşı gidiyor. Yalnız Kürt halkı değil, bütün milliyetlerden Türkiye halkı, kudurmuş bir saldırganlıkla karşı karşıyadır. Bütün halk düşmanlarının el ele vererek işçi sınıfına ve emekçi kitlelere saldırıya geçmesi, sıkıyönetimin ilan edilmesi, demokratik kitle örgütlerinin kapatılması, işçi grevlerinin yasaklanması, polis ve askeri birliklerin olağanüstü yetkilerle donatılması, her türlü direnişin kanla bastırılması, anti-faşist yayın organlarının yasaklanması, Yeni Baskı Yasa Tasarısının yürürlüğe sokulmaya çalışılması, U-2 uçaklarının ülkemiz semalarında tur atmasına zemin hazırlanması, IMF direktifleri doğrultusunda yapılan zamlarla emekçilerin hayatının çekilmez kılınması bunun örnekleridir. Bu saldırılar, bu sömürü ve soygun tedbirleri bütün milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerine yöneliktir ve Kürt ulusu üzerindeki milli zulmün artırılması ile iç içe yürümektedir.

Buhranın derinleştiği ve devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmaların büyüdüğü her dönemde olduğu gibi, bugün de egemen sınıflar, yürüttükleri propaganda ile, işçi sınıfına yaptıkları "fedakarlık" çağrıları ile "Doğu'daki Kürt isyanı tehlikesi"ne karşı herkese çıkardıkları "birlik ve mücadele" davetleri ile işçi sınıfının bilincini çarpıtmaya, özellikle Türk ulusu ve diğer milliyetlerden emekçi halk kitlelerinin kafasını şoven duygularla doldurarak Kürt ulusuna yönelik saldırılara sessiz kalınmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. Ve her dönemde olduğu gibi bugün de onlara en büyük yardımı gene her renkten revizyonistler, reformistler, sözde demokrat yazarlar ve her çeşit burjuva sendika ağası yapmaktadır.

HER RENKTEN REVİZYONİST VE REFORMİST MİLLİ ZULMÜN DESTEKÇİSİDİR

Bütün cumhuriyet dönemi boyunca egemen sınıfların Kürt ulusuna ve emekçi halk kitlelerine yönelik saldırıları, kendisine devrimci diyen her renkten revizyonist tarafından ateşli bir biçimde desteklendi. Bugün de durum böyledir. Devrimci maskesi kullanan sosyal-faşistler, sözde demokrat reformist yazarlar, "ulusal" maskeli revizyonist ve ajan provokatörler, şu veya bu şekilde Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü ve bütün halk kitleleri üzerindeki azgın terörü desteklemektedirler.

Bunlardan bir kısmı IMF'ye karşı çıkmakta, anti-emperyalist olduğunu söylemekte, ancak sıra Kürt ulusuna yönelik saldırılara karşı çıkmaya gelince sus-pus olmaktadır. Bir diğer kısım ise demokrat olduğunu iddia etmekte, 141, 142. maddelere karşı çıkmakta, ülkede demokrasinin uygulanmasını istemekte, ancak Kürt ulusu üzerindeki zulüm onları hiç ilgilendirmemektedir. Gene bunlardan "ulusal" maskeli olanlar demokrasi mücadelesi ile yakından-uzaktan ilgilenmemekte, faşizmin saldırıları, IMF'nin dayattığı kölelik reçeteleri, emperyalistlerin ülkemiz üzerindeki sömürü ve soygunları, U-2 uçakları, kölelikten başka bir anlamı olmayan ikili anlaşmalar onları hiç mi hiç ilgilendirmemektedir. Onlar "Kürdistan sömürgedir" yaygarası koparmaktan başka hiçbir şey yapmamaktadırlar. Sıkıyönetimin saldırıları zulüm uygulamaları onların ilgi duymadıkları konulardır.

Bütün iddialarına rağmen ister birinciler, isterse ikinciler olsun bunların demokratlıkla en ufak bir ilgileri yoktur. Bugün Kürt ulusu üzerindeki baskılara karşı olduğunu söyleyip de halk kitlelerine yönelen faşist saldırılar ve emperyalist kölelik uygulamalarına sessiz kalanlar demokrat olamayacağı gibi, emperyalizme ve faşizme karşı olduğunu iddia ederek Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü görmezden gelenler, hiçbir şey yokmuş gibi köşelerine çekilenler de devrimci ve kominist olmanın ötesinde demokrat bile olamazlar. Ülkemizde revizyonistlerin Kürt ulusu üzerindeki baskıları desteklemeleri yeni bir şey değildir. Bugün bütün revizyonistlerin mirasçısı olduklarını ilan ettikleri Şefik Hüsnü oportünisti 1925-1926'larda işçi sınıfı ve emekçi kitleler ile Kürt ulusuna karşı bir saldırı ve terör kampanyasından başka hiçbir şey olmayan Takrir-i Sükun Kanunu'nu açıkça destekledi. O, Kürt ulusu üzerindeki zulmün artırılmasının en ateşli destekçisi olduğunu açık açık yazmaktan ve ilan etmekten çekinmedi. O, egemen sınıfların bu kanunu padişah yanlısı gericilere karşı ilan ettiklerini belirterek kanunun kendilerine karşı da uygulanmasına hayret etmekte ve bu uygulamaların tam da kendilerinin Kürt halkı üzerindeki baskıları desteklediklerini açıkça yazdıkları bir sırada olmasınına akıl erdiremediğini söylemektedir. Şefik Hüsnü, 1926'da bunu şöyle ifade ediyordu:

"... fakat gene bu kanun koministlerden kurtulmak için kullanılmıştır. Aslında tam bu sıralarda koministlerin yayın organlarının son sayılarında Kürt isyanının ansızca bastırılmasından yana olmaları ve feodalizmin tasfiye edilmesinde Halk Partisini bütün güçleriyle destekleyeceklerini açıklamaları ilginçtir." Şefik Hüsnü, nenenem bir Kürt düşmanı oldunu açıkça itiraf ediyor. Ama onun mirasçılığında kavgaya kapışanlar baskı ve saldırıları sinsice desteklemeyi daha ticari buluyorlar.

1951'lerde faşist diktatörlük, emekçi halk kitlelerine karşı azgın bir saldırı yütürürken ve Kürt ulusuna yönelik saldırılar sürdürülürken, kendilerini en eski sosyalist olarak tanıtan revizyonistler ve bütün oportünistler, Demokrat Parti'yi destekleyerek saldırı ve baskıların açıkça yanında yer aldılar. 1971'de yarı-askeri faşist diktatörlük, Kürt ulusuna ve emekçi halk kitlelerine karşı azgın bir saldırıya geçti. İşçi sınıfı üzerinde koyu bir terör estirildi. Ama bütün revizyonistler, ordu şakşakçılığı yaparak, bu saldırıları desteklediler.

Sendika ağaları ve her türden oportünist, Kürt ulusuna karşı sürdürülen tehdit ve saldırılar karşısında susarak bu saldırıları desteklediler. Bugün ise onların yüzü daha da açığa çıkmıştır.

Bugün egemen sınıfların Kürt ulusu üzerinde uyguladığı milli zulüm ve baskıya karşı takınılan tavır onların bütün sahtekarlığını ortaya koymaktadır. Bu, her biri kendilerine sosyalist, devrimci, demokrat payesini yakıştıran, revizyonist, reformist ve sözde demokratların tümü Türkeş'ten Evren'e kadar bütün halk düşmanlarının Kürt halkına yönelik olarak savurdukları tehditleri açıktan alkışladılar. T'K'P, TİP, TSİP gibi sosyal-faşist akımlar "hükümetin desteklenmesi gerekir", hükümet düşerse, faşistler gelir" diyerek saldırı ve baskıların yanında yer aldılar. TKP'nin "saylavları" parlamentoda sıkıyönetimin Türkiye Kürdistanına yaygınlaştırılmasına oy verdiler. Bu sosyal-faşist akımlar, Kürt ulusu üzerindeki baskıya bir kez olsun karşı çıkmadılar.

Kürt ulusu üzerindeki baskıyı desteklemekte ustası Şefik Hüsnü oportünistini aratmayan TİKP sosyal-faşistleri ise tam da sıkıyönetim zulmünün yaygınlaştırıldığı bir sırada "Koçgiri hareketi, emperyalistlerin güdümünde gelişti. Bugün de doğuda sovyetlerin kışkırttığı bir bölücülük tehlikesi vardır. Hükümeti bu [illegible] tedbir almaya çağırıyoruz." diyerek ve bunu sürekli propaganda ederek Türkeşlerin ve Evrenlerin sırtını sıvazladılar. Her renkten sendika ağası ve reformist, sözde demokrat yazar-çizer takımı da Kürt ulusuna yönelik saldırıları görmezden gelerek, bu konuda sessizliği tercih ederek, hatta bir kısmı açıktan saldırı ve baskıların artırılmasını isteyerek bu saldırılara ortak olmaktadırlar ve desteklemektedirler.

Öte yandan kendilerini anti-sömürgeci ilan eden Şivan, Özgürlük Yolu vb. sosyal-faşist akımlar, Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yaparak, T'K'P, TİP, TSİP ile açık bir işbirliği yaparak Kürt ulusunun üzerindeki baskıları desteklemektedirler. Bu, kendilerine "sosyalist", "ulusalcı" diyen sosyal - faşistler, emperyalizmin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı üzerindeki baskı ve sömürüsünü desteklemektedirler. Sıkıyönetimin zulmü onlar için önemli değildir. Olağanüstü Hal Yasası'nın çıkarılması, polis ve askeri birliklerin birer sıkıyönetim komutanı haline getirilmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin tamamen gasbedilmesi onların "bizi ilgilendirmez" dedikleri konulardır. Onlar, saldırıları destekledikleri gibi bu saldırılara karşı yürütülen mücadeleyi bastırmak için özel bir çaba harcamakta ve devrimci halk hareketine saldırarak açıkça karşı-devrim cephesinde yer almaktadırlar. Sömürgecilik tacirliğini yapan bu akımlar, egemen sınıfların bütün saldırılarının ve propagandalarının savunuculuğunu üstlenmişlerdir. "Türkiye bizi ilgilendirmez" derken, ne kadar anti-faşist olduklarını ortaya koymaktadırlar. Proleter devrimcilere saldırırken, özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin düşmanı olduklarını açıkça göstermektedirler.

İster Kürt ulusu üzerindeki azgın milli baskıyı desteklediği halde anti-faşist olduğunu iddia edenler olsun, isterse Kürt ulusu üzerindeki baskıya karşı olduğunu iddia ettiği halde demokratik hak ve özgürlüklere yönelen saldırıları, açıkça destekleyenler olsun demokrat olamazlar. Onların devrimciliğinden bahsetmek ise halka ihanet edemektir. Onların tümü, egemen sınıfların sömürü ve zulüm düzeninin devamını savunan, halkın mücadelesini arkadan hançerleyen, özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin karşısında yer alan sahte devrimci gerçekte karşı-devrimci mihraklar ve unsurlardır.

HER TÜRLÜ ZULMÜN EN AMANSIZ DÜŞMANI PROLETER DEVRİMCİ HAREKETTİR

Proleter devrimci hareket, Kürt ulusu üzerindeki milli baskının olduğu kadar her türlü sömürü ve zulüm ve soygunun en kararlı düşmanıdır. Proleter devrimciler, faşizme karşı yürütülen mücadelenin revizyonizme ve reformizme ve her türlü emperyalizme karşı yürütülen mücadele ile kopmaz bağını kavrayarak bu doğrultuda kararlı ve tutarlı bir mücadele yürütüyorlar.

Proleter devrimci hareket, Kürt ulusu üzerindeki milli baskıya karşı mücadeleye özel bir önem vermektedir. 1 Mayıs'ta bu bir kez daha görüldü. Onbinlerce devrimci ve emekçinin "Kahrolsun Milli Zulüm", "Yaşasın Milletlerin Özgürlüğü, Halkların Kardeşliği ve Birliği" sloganlarını haykırması, mücadelenin sadece sözde değil, fiili olarak yürütülüyor olmasının açık bir örneğidir.

İşçi sınıfını ve emekçi kitlelerini birbirinden ayırmaya, onları gerçek çıkarları dışında, burjuvazinin çıkarları doğrultusunda kullanmak, burjuva milliyetçiliğine karşı mücadele etmek, emekçi halk kitlelerini kendi gerçek çıkarları ve kurtuluşları doğrultusunda eğitmek, Kürt ulusuna yönelik tehdit ve saldırılara karşı sözde değil, gerçekten tutarlı bir mücadele yürütmek bugün daha da büyük bir öneme sahiptir. Proleter devrimciler bu görevi kararlıca yerine getirmektedir.

Bütün gerçek anti-faşistler, faşizme karşı yürütülen mücadelenin revizyonizmin her türüne, oportünizme, reformizme, her türlü şoven ve burjuva milliyetçi ideolojiye karşı mücadeleyle birleştirilmesi gerektiğini kavramalı ve Kürt ulusu üzerindeki mücadelenin, özellikle her türden revizyonistin faşizme sırt verdiği bu dönemde özel bir önem taşıdığı gerçeğinden hareketle, demokratik özgürlüklere yönelik saldırıların son bulması, sıkıyönetimin kaldırılması, Kürt dili üzerindeki yasaklamanın kaldırılması, uluslara ve dillere tam hak eşitliğinin sağlanması, halkın örgütlenme, söz ve toplantı özgürlüklerine yönelik saldırıların sona ermesi için yürütülen mücadeleyi faşist diktatörlüğe ve emperyalizme karşı yürütülen mücadeleyle birleştirmelidirler. Demokrasi mücadelesine yönelen saldırıların yoğunluk kazandığı, devrim ve karşı-devrim arasındaki çatışmanın büyüdüğü dönemlerde, her türlü baskı ve saldırıya karşı takınılan tavır, bütün sahte devrimcilerin yüzünü daha fazla açığa çıkarmaktadır.

Faşist Türkeş'in temel stratejisi: Kürt Ulusunu yok etmek

Bugün başta Türkeş olmak üzere bütün faşistler bir yandan Kürt ulusunun varlığını inkar ederek "bölücülük" yaygaraları ile Kürt ulusundan emekçilerin üzerindeki baskıyı daha da yoğunlaştırmak için çaba gösterirken, bir yandan da çeşitli demagojilerle Kürt ulusundan emekçileri aldatmaya ve Türkiye Kürdistanında faşizme taban kazanmaya çalışmaktadırlar.

Halbuki ırkçı - faşist ideoloji ve siyasetlerin temsilcisi olan MHP'nin Türkeş'in temel stratejisi Türkiye'de ezilen ulusları ve onların dilini ve kültürünü her alanda yok etmektir. Onlar, hemen her gün hem Kürt ulusunun varlığını inkar etmekte, hem de Kürt ulusu üzerindeki milli baskının daha çok artırılmasını istemektedirler. Kürt ulusunun yok edilmesi ve diğer azınlık milliyetlerin sınır dışı edilmesi" için çaba göstermektedirler.

Bütün faşist demagojilerine karşılık, MHP'nin ve Türkeş'in gerçek stratejisi budur. Geçmişten beri de bu stratejiyi savunmakta ve izlemektedirler.

İşte bunun iki örneği: 1944 Davasında Türkeş'in mahkeme ifadesi ve DAS Kitabında dile getirilen görüşler...

Türkeş'in mahkeme ifadesi

Alpaslan Türkeş, 1944 Turancılık Davasında yargılanırken, mahkemede şunları söylüyordu:

"Bugün devletimizin kabul ettiği ve üzerinde yürüdüğü prensip, bence de en doğru, en makbul prensiptir. Yani Türklüğü her şeyden üstün görmekle beraber, gayritürk unsurları da gerek kültürü, gerek telkin yoluyla çok kısa zamanda temsil etmek... Ben de bunu doğru görürüm. İdare işine gelince, benim de şahsi kanaatim mühim işlerimizi görecek şahsiyetlerin ya tamamıyla Türk olan, yani temsil olunmuş ve kendisini Türkten başka bir şey saymayan veyahut ta Türk ırkından gelen kimseler tarafından idare olunmasını uygun bulurum."

DAS Kitabından

Gerçek adı "Türk Milliyetçi- Toplumcu Doktrinin Umumi Esasları" olan ve kamuoyunda "Dinamik Ana Stratejiler (DAS) olarak bilinen ve MHP'nin temel görüşlerini yansıtan kitapta "Türkiye'nin tamamen Türkleştirilmesi"nden ve diğer azınlık milliyetlerin "yurt harici edilmesi"nden bahsedilmektedir.

Bilindiği gibi "DAS", Mehmet Özsoy tarafından yazılmış ve 1969 yılında basılmıştır. Bu kitapta ortaya konan görüş ve siyasetler, Türkeş'in 1965 yılına ait yazı ve konuşmalarını içeren TEMEL GÖRÜŞLER kitabında dile getirilen görüşlerin aynısıdır. Türkeş'in kitabı da aynı tarihte, yani 1969 yılında basılmıştır. Her iki kitap da Ülkü Ocaklarında seminer olarak verilmektedir.

DAS Kitabının "Yeni İçtimai Nizamın Umumi Esasları" bölümünün 53. sayfasında "Milliyet ve Dil" başlığı altında şunlar söylenmektedir:

(...)

8) Derhal insani ve modern asimilasyon yoluyla Türkiye'nin tamamen Türkleştirilmesi.

(...)

18) Yahudi, Rum ve Ermenilerin yurt harici edilmesi.

Burada "Türkiye'nin tamamen Türkleştirilmesi" ile kastedilen Kürt ulusunun tamamen asimilasyona tabi tutulmasıdır.

Faşizm yalan ve demagojiye dayanır

Türkiye egemen sınıfları, reformistler ve faşistler son birkaç aydır "bölücü ve kominist tehlike" üzerine sürekli bir kampanya yürütüyorlar. Başta azılı faşist Türkeş olmak üzere hemen hepsi Türkiye'de bir Kürt ulusunun olmadığını, herkesin Türk olduğunu, Kürtçe diye bir dilin olmadığını ve olamayacağını vaaz ediyorlar. Faşist Hergün gazetesi bu konuda özel bir kampanya yürütüyor.

"Doğu da Türktür, Doğu da bizimdir" adlı bir dizi yazıya başlayan Hergün gazetesi 24 Mayıs'ta "Başbuğ Türkeş"le yaptığı bir röportajı yayınladı. Bu konuşmasında ünlü faşistin söylediklerini tek tek cevaplamak için bütün gazeteyi bu konuya ayırmak gerekir. Biz Türkeş'in bütün demagojisinin boş ve kof olduğunu ortaya koymanın gerekliliğine inanıyoruz. Ancak biz bu yazıda bu ipliği pazara çıkmış ünlü faşistin demagojisinin sadece bir bölümüne, "Kürtlerin ve Kürtçenin olmadığı"na ilişkin yalanına değineceğiz.

Türkeş, başka şeylerin yanı sıra şunları söylüyor: "Türkiye'ye yönelen en büyük tehdit, yine dışardan kışkırtılan Kürtçülüktür. Halbuki Kürtler, ayrı bir millet değildir. Bizim öz be öz kardeşlerimizden ve aynı milletin çocukları olarak, aynı devletin vatandaşları ve aynı vatanın sahipleri olarak bölünmez bir parçamızdır."

"Kürtçe denilen dil, 8200 civarında kelimeden teşekkül ediyor. Bu kelimelerin 200 tanesinin kaynağı tespit edilememiştir. 8000 kelimenin aşağı yukarı müsavi şekilde kaynağı üç dildir: Türkçe, Farsça ve Arapça"

Bu, faşizmin yıllardan beri başvurduğu adi bir yalandır. Kürt halkına duyulan düşmanlığın maskelenmesi sahtekarlığıdır. Bu adi yalanın boşa çıkarılması birçok bakımdan önemlidir. Her şeyden önce, faşistler bu tür yalanlarla, kendi halk düşmanı yüzlerini gizlemeye çalışırlar. Onlar sürekli, kendilerini insancıl, iyiliksever, iyiden yana göstermeye çalışırlar. Bir diğer önemli yan ise bugün Türkiye'de faşist ve reformist propagandanın şovenizmi körüklemesi ve ayakta tutması, uzun yıllar şoven bir ideoloji ile eğitilen özellikle Türk ulusundan bir kısım emekçilerin Kürt meselesi hakkında yeterince bilgi sahibi olmaması, AP, MHP gibi partilerin etkilediği geniş bir kesimin, faşist ideoloji ile zehirlenerek Kürt aleyhtarı bir konuma getirilmiş olmasıdır. Bugün, anti-faşist birtakım unsurlar ve kendilerine demokrat diyenler bile, bu tür propagandanın etkisinde kalmakta, Kürt ulusunun hakları konusunda duyarsız davranabilmekte, hatta bu konuda birtakım şoven duygular besleyebilmektedirler. Bunda elbette en büyük etken onlarca yıldan beri, egemen sınıfların yürüttükleri şoven propagandadır.

Kürtlerin varlığı, Kürt tarihi, Kürt dili meseleleri üzerinde durmayacağız. Bunlar ayrı bir yazı konusudur. Bizim esas üzerinde durmak istediğimiz, faşistlerin bilinçli olarak bu konuda yalan söyledikleridir.

Türkeş ve bütün gericiler "Kürtler diye bir millet yoktur. Onlar öz be öz Türktür" derken yalan söylemektedirler. Bu yalan, kitlelerin bilincinin çarpıtılmasını amaçlamaktadır. Onlar aslında Kürtlerin bir ulus olarak varlığının bilincindedirler. Onun içindir ki, egemen sınıflar Kürt milletini azgın bir milli baskı ve zulüm altında tutmaya özel bir önem vermektedirler. Sık sık "Kürt tehlikesi"nden, "bölücülük"ten bahsedenler, bu konuda fırtına koparanlar, "Kürtlerin bu memlekette yeri yoktur" diyenler, faşistler ve gericiler birden bire Kürtleri "kardeş" ilan ettiler. Kürtlerin "öz be öz Türk olduğu"nu vaaz ediyorlar. Türkeş bir yandan "Kürt isyanı tehlikesi" olduğunu, bu tehlikenin önüne geçilmesi gerektiğini belirtiyor, bu konuda terör ve baskının artırılmasını istiyor. diğer yandan "Kürtlerin olmadığını, Kürtçe diye bir dil bulunmadığını" söylüyor. Azılı faşist ister istemez kendini ele veriyor. Yalan söylediğini gizleyemiyor. Bu faşist ve bütün gericilere sormak gerekiyor. Peki madem ki Kürt ulusu diye bir ulus yoktur; o zaman "bölücülük" üzerine yürüttüğünüz demagoji ne anlama geliyor? Bir "Kürt isyanı tehlikesi"nden bahsediyorsunuz. Eğer Kürt ulusu diye bir ulus yoksa, o zaman var olmayan bir şey nasıl olur da isyan eder? Bakanlarınız ve Başbakanınız Kürtçenin konuşulmamasına dair genelgeler yayınlıyorlar. Eğer Kürtçe diye bir dil yoksa, neden var olmayan bir dilin konuşulmasını engelleme kampanyası yürütüyorsunuz. Kürtçe konuşulmasını yasaklarken, Kürt kültürü ve dili üzerinde baskı uygularken, Kürtçenin bir dil olarak mevcut olmadığını ve sadece bir şive farklılığı olduğunu söylüyorsunuz. Eğer böyleyse niçin bu şive farklılığı olarak nitelediğiniz dilde konuşulması ve yazılması sizi o kadar korkutuyor? Bu sorulara faşistler ve gericiler hiçbir cevap veremezler. Onlar bu sorulara cevap verdiklerinde Kürt ulusunun varlığını kabul etmek zorunda kalacaklar ve "Kürt isyanı tehlikesi" diyerek kendilerini ele vereceklerdir. Faşistler ve diğerleri, Kürtlerin varlığını inkar ederken neyi planlamaktadırlar? Onlar, bu tür yalanlarla geri bilinçli kitlelerin bilincini çarpıtmayı, "kökü dışarda" birkaç "bölücüyü" bastırmak için kitleleri şoven bir ideoloji ile eğiterek, Kürt ulusu üzerindeki milli zulme ve baskıya karşı mücadeleyi bastırmak ve dağıtmak için bu kitlelerin desteğini almayı planlamaktadırlar. Bütün demagojilerinin altında bu yatıyor. Ancak faşistler, Kürt ulusunun eritilerek yok edilmesini de planlamaktadırlar. Onlar yıllardır baskı altında tutulan, dili ve kültürü engellenen Kürt ulusunun ulusal haklarının düşmanıdırlar. Çünkü faşizm, ırkçılığı körükler. Bugün Türkeş başta olmak üzere bütün faşistler ve reformcular, Türk ırkının en üstün ırk olduğunu propaganda ediyorlar. "Bir Türk Dünyaya Bedeldir", "Ne Mutlu Türküm Diyene" sözleri bu ırkçı ideolojinin formüle edilişinden başka bir şey değildir. Hitler de "Germen ırkı en üstün ırktır" diyerek saf Alman ırkı yaratmak için uğraşıyordu. O, diğer milletleri ortadan kaldırmak için yürüttüğü azgınca saldırının yanı sıra tıpkı takipçisi ve sadık uşağı Türkeş gibi, sermayeye karşı olduğunu, eşitlikten ve hürriyetten yana olduğunu propaganda etmekten de bir an olsun geri durmuyordu. Bugün, sadık talebesi onu yalan ve demagojide kat kat aşmış bulunuyor. Bütün öteki şeylerin yanı sıra Kürt ulusuna ilişkin olarak yürüttüğü demagoji onun halk düşmanı yüzünü açıkça ortaya koymaktadır.

Daha iki yıl önce Diyarbakır'a giderek "savulun Kürtler biz Türkler geliyoruz" diyen Türkeş ve uşakları, bugün "Kürtler öz be öz Türktür, bizim kardeşlerimizdir" derken Kürt ulusuna duyduğu düşmanlığı mı bitmiştir? Elbette hayır. O, işçi sınıfının ve tüm emekçi kitlelerin düşmanı olduğu gibi, başka ulusların ve Kürt ulusunun da düşmanıdır. Her fırsatta "rahat durmazlarsa kafalarını ezeriz", "Türkmenistan'da ezilen Türk kardeşlerimizi bırakıp da Kürte, Çerkeze, Laza, Fellaha mı kardeş diyeceğiz" diyerek bu halklara duyduğu kin ve öfkesini kusan bu azılı halk düşmanının bugün "Kürtler bizim kardeşlerimizdir" demagojisini dilinden düşürmemesi, faşizmin yalana dayalı bir ideoloji olmasından kaynaklanmaktadır. Faşizm, dişlerini insan etine batırırken bile oruç olduğuna yemin eder. İşçi ve emekçilerin kanını akıtırken, işçi hakları savunucusu olduğunu vaaz eder. Kürt ulusuna ve halkına karşı en alçak planlar yaparken, "Doğulu çok değerli vatandaşlarımız" şeklinde demagoji yapar. İşte bugün Türkeş'in yaptığı budur. O, bütün manevralarının ardında bütün emekçilere ve işçi sınıfına karşı, Kürt ulusuna karşı alçakça planlar hazırlamaktadır.

Emperyalizme

Baş.ta.sa.8'de

faşistler arasındaki çatışmanın niteliği ve kaynağı da bir kez daha yeniden açığa çıkıyor. Bütün bu karşı-devrimci mihraklar, demokratik ve siyasi özgürlüklerin daha da kısıtlanmasını, faşizmin daha da koyulaştırılmasını, emekçi halk üzerindeki ekonomik sömürünün daha da yoğunlaştırılmasını istemekte ve bunun için "eşgüdümlü" olarak yoğun bir çaba göstermektedirler. Komprador-feodal düzenin istikrarlı bir biçimde sürdürülmesi için vargüçleri ile çalışmakta, işçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci-demokratik mücadelesinin ezilmesi ve pasifize edilmesi için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Onların bu konuda bir anlaşmazlıkları yoktur. Bu karşı-devrimci mihrakların anlaşamadıkları tek nokta bu sömürü ve soygunun hangi emperyalist devletin kasasına aktarılacağıdır. İşte çatışma burada başlamaktadır. AP, MHP, TİKP Amerikan emperyalistlerinin hegemonyasının devamını savunurken, TKP ve TİP gibi sosyal-faşistler, Amerika'nın yerini Sovyetlerin almasını savunmakta ve bunun için mücadele etmektedir. Varlık sebeplerinden biri de budur zaten. AP ve MHP gibi faşist partiler bu politikayı savunurken kendileri tarafından uygulanmasını istemekte, TİKP sosyal-faşistleri, "Milli Birlik Hükümetini" savunmakta, TKP ve TİP sosyal-faşistleri ise CHP hükümetini desteklemekte, ama kendileri gibi "demokratik güçlerle" "eşgüdüm içinde çalışmasını" istemektedir.

İşte bütün karşı-devrimci mihraklar tarafından Türkiye halkının önüne konan iki seçenek: Ya kırk katır, ya kırk satır...

TKP, TİP ve TSİP gibi Sovyet sosyal-emperyalizminin acentası ve komprador-feodal düzenin savunucusu sosyal-faşist partiler, Sovyet yayılmacılığının araçları olan kredi ve "yardımları" işçi sınıfına ve emekçi halka şirin göstermek için bir yandan bugünkü Sovyetler Birliğini sosyalist bir ülke olarak göstermeye, bu kredi ve yardımları "halktan halka yardım" olarak lanse etmeye çalışmakta ve en önemlisi de Sovyet kredi ve yardım koşullarının emperyalist ülkelerininkine göre daha elverişli olduğunun propagandasını yapmaktadırlar. Yukarıya aktardığımız pasajlarda da bu siyasi gerekçeler yansımaktadır.

Bugünkü Sovyetler Birliği'nin sosyalist mi, yoksa sosyal emperyalist bir ülke mi olduğunu ezilen dünya halkları bizzat kendi tecrübeleri ile görmüşlerdir ve görmektedirler. Doğu Avrupa ülkelerindeki, Hindistan'daki, Afrika ülkelerindeki sosyal-emperyalist sömürü ve yağma, yeni hegemonya alanları için başta ABD emperyalistleri olmak üzere diğer emperyalistler ile yürüttüğü hegemonya ve pazar paylaşma mücadelesi bugünkü Sovyetler Birliği'nin nasıl bir devlet olduğunu ortaya koymakta yeterlidir. Bu konu üzerinde bugüne kadar bütün gerçekler ortaya konmuştur ve konmaya devam edilmektedir. Onun için meselenin bu yanı üzerinde yeniden durmayı gerekli görmüyoruz. Ama aşağıda yeniden ortaya koyacağımız bazı pratik gerçekler ve bunun Türkiye ile ilgili bazı noktaları, sosyal-faşistlerin iddialarının aksine, aynı zamanda, Sovyetlerin sosyal-emperyalist bir devlet olduğunu da ortaya koyması bakımından önemlidir.

Ülkemizde ve bütün ülkelerdeki Sovyet sosyal-emperyalizminin acentası durumundaki partiler, sosyal-emperyalistlerin sömürü ve yağmasını halklara şirin göstermek ve kabul edilebilir olduğunu anlatmak için bu kredi ve yardımların elverişli koşullar taşıdığını, halktan halka verildiğini, ekonomik ve toplumsal ilerlemeye katkıda bulunduğunu, Sovyetlerin bu yoldan kâr transferi yapmadığını, devletten devlete verilen bu kredilerin düşük faizli olduğunu propaganda etmektedirler.

Halbuki gerçek bunun tam tersidir.

Sovyetler Birliği'nde tekelci bürokrat burjuvazi, devlet eliyle dış ülkelere sermaye ihracında bulunmaktadır. Bu sermaye bu ülkelerde yerli sermaye ile çeşitli biçimlerde kaynaşmaktadır. Bu yolla Sovyet sermayesi hegemonya mücadelesine daha iyi koşullarda katılmakta ve ekonomik yayılmasını güçlendirmeye çalışmaktadır. Kendi karşı-devrimci yüzünü ve emellerini gizleyebilmek için de kredi ve devletten devlete "yardımları" şirin ve kabul edilebilir olarak göstermektedirler.

Modern revizyonistlerin iddialarının tam tersine, sosyal-emperyalistlerin devletten devlete kredileri ve "yardımları" ne "halktan halka yardım" dır; ne de diğer emperyalist ülkelerin kredilerine göre daha iyi koşullara sahiptir. Konumuz açısından detay bir mesele olmasına rağmen şunu belirtmek gerekir ki: Sovyet kredilerinin diğer emperyalistlerin kredi ve kredi koşullarından esasta hiçbir farkı yoktur. Tersine Sovyet kredilerinin bazı hususlarda diğer emperyalist kredilere göre daha da ağır koşulları vardır. Aynı zamanda Sovyet kredilerinin ödenmesi için tanınan sürenin uzun olduğu, faiz oranının düşük olduğu, halka yapıldığı ve toplumsal ilerlemeye katkıda bulunduğu şeklinde ileri sürülen gerekçeler tümüyle sahtedir ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yayılmasına hizmet etmektedir. Bugünkü Sovyet kredilerinin koşullarını, geçmişteki Amerikan Marshall Yardımının koşulları ile karşılaştırırsak şu noktaları tespit edebiliriz:

Her iki kredide de faiz oranları aynıdır: % 2,5

Her iki kredi de devletten devlete veriliyor.

Marshal Yardımı 15 yıllık bir ödemesiz süreyi tanıyor, Sovyet kredisinin ödeme süresi ise 1 yıl.

Marshall Yardımının vadesi 44 yıl, Sovyet kredisinin vadesi ise 15 yıl

Marshall Yardımının ödemesi döviz olarak ödeniyor. Sovyetler tarafından MC hükümetine verilen 10 milyar liralık kredinin ödeme koşullarında da görüldüğü gibi, Sovyet kredisi mal olarak ödemeyi kabul ediyor ve bunu altın esasına bağlıyor. Böylece sosyal-emperyalistler altının fiyatının dünya ölçüsünde artmasına paralel olarak yarı-sömürge ülkeleri daha çok borçlandırmaktadırlar.

Aynı şekilde sosyal-emperyalistler, tıpkı diğer emperyalist ülkeler gibi eşit olmayan ticaret yoluyla da yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeleri sömürmekte, talan etmektedir.

Sosyal emperyalistlerin kredi ve yardımlar yolu ile ve eşit olmayan ticaret yolu ile COMECON ülkelerini ve diğer yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkeleri nasıl sömürdüğü ve buraları nasıl talan ettiği üzerinde burada ayrıca durmayı gerekli görmüyoruz. Bu durumu sergilemek için ülkemizden vereceğimiz örnekler dahi sosyal-emperyalist sömürü ve yağmanın diğer emperyalist ülkelerin sömürü ve yağmasından farklı olmadığını ortaya koymak için yeterli olacaktır. Sosyal-faşist demagoji ve propagandanın neye hizmet ettiğini daha da açığa kavuşturacaktır.

TÜRKİYE VE SOVYET KREDİ VE "YARDIMLARI"

Bugün ülkemiz Amerikan emperyalizminin çok yönlü sömürü, baskı ve hegemonyası altındadır. Amerikan emperyalistleri, ülkemizi ekonomik, ticari vb. yönden denetim altında tutmaktadır. Ülkemizdeki komprador burjuvazi Amerikancıdır. Ama ülkemizde Sovyet sosyal-emperyalizminin de sömürü ve yağması vardır. Sosyal-emperyalistler kredi, yağma ve yatırımları ile ülkemizde ekonomik mevziler elde etmişler ve yayılmaya çalışmaktadırlar. Başka bir deyimle sosyal-emperyalistlerin ülkemiz ile yakın ekonomik, ticari, "ticaret ve finansman" ilişkileri vardır; çeşitli alanlarda yatırımlar yapmışlardır ve bu ilişkiler giderek gelişmektedir.

Sosyal-faşistler de bu durumu tespit ederek ülkemizi sosyal-emperyalist sisteme bağlama emellerini dile getirirken "sosyalist ülkelerde finansman ve ticaret ilişkilerinin geliştirilmesinden" bahsetmektedirler. Bu durum gerçekleşirse, yani Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye verdiği kredi ve "yardımlar" artarsa ve bu tek seçenek durumuna gelirse ve CHP hükümeti böyle bir politika uygularsa "ekonomik ve politik bağımsızlığımız güvence" altına alınmış olacaktır. Şimdi Amerikan emperyalistleri tarafından verilen krediler ve yardımlar esas ağırlıkta olduğu için "ekonomik ve politik bağımsızlığımız güvence altında değildir."

Başka bir deyimle Sovyetlerle var olan ekonomik ve ticari ilişkilerimiz geliştiği zaman, "politik ve ekonomik bağımsızlığımız güvence" altına gireceğine göre, demek ki Sovyetler Birliği ile bugünkü ekonomik ve ticari ilişkilerimizin durumu sömürü ve yağma temeline oturmamaktadır. Durum acaba gerçekten böyle midir? Veya Sovyetlerle bugün var olan ilişkilerimiz "politik ve ekonomik bağımsızlığımızın güvencesi" temeline mi oturmaktadır - yoksa sömürü ve yağma temeline mi oturmaktadır?

Elbette ikincisi. Bu durumun gerçekten böyle olduğunu birkaç örnekle somutlamaya çalışalım.

Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki ticari ilişkilerde belirleyici olan Sovyetler Birliğinin Türkiye'ye yüksek fiyatlarla sanayi malları satması, buna karşılık Türkiye'nin tarım ürünlerini ucuza kapatmasıdır. Ayrıca verdiği kredi ve "yardımlara" karşılık yaptığı anlaşmalarda borçlarını tarım ürünleri olarak ödenmesini şart koşuyor. Bunun dışında modası geçmiş teknolojiye dayanan yatırım mallarını dünya piyasasının çok üzerinde fiyatlarla yurdumuza satmaktadır.

Burada "yardım" ve krediler karşılığında tarım ürünleri istemesi korkunç bir sömürü mekanizması oluşturmaktadır. Örneğin, İskenderun Demir Çelik Tesisleri ile ilgili olarak Sovyetler Birliği tarafından yapılan 10 milyon dolarlık anlaşmada Türkiye'nin borcunu "tarım ürünü ve alümina" olarak ödemesi şarta bağlanmıştır.

Sovyetler Birliği, verdiği kredi ve "yardımlar" dan dolayı, doğan alacaklarına karşılık incir, üzüm, naranciye, tütün, pamuk, yün ve fındık gibi tarım ürünlerimize el koymaktadır. Bu yedi ürün Türkiye'nin Sovyetler Birliği'ne yaptığı ihracatın 1975 yılında % 87'sini oluşturuyordu. Ama Sovyetler Birliği, karşılıklı anlaşma hükümleri gereğince bu ürünlere diğer ülkelere oranla daha az para ödemektedir. Örneğin 1972-75 yılları arasında yıllık ihracat incelendiğinde görülmektedir ki, Sovyetler Birliği, Vashington portakalını diğer ülkelerden % 47, limonu % 11, birinci sınıf kuru üzümü % 21, Karadeniz tütününü % 32 daha ucuza kapatmışlardır. Başka bir deyimle Türkiye, Sovyetler Birliği ile yaptığı bu ürünlere ilişkin ticaretten 108 milyon liraya yakın zarara uğramıştır. Yani Sovyetler Birliği, Türkiye'ye ödediği paranın aşağı-yukarı % 10'una ürünü ucuza kapatmak suretiyle el koymuştur, % 10 haraç almıştır. Türkiye'nin aynı dönemde sosyal-emperyalistlere ödediği kredi faizlerinin tutarı yaklaşık 200 milyon lira civarındadır. Yani bu dönemde Türkiye, Sovyetler Birliği ile tarım ürünleri ticaretinden faiz borçlarının yarısı kadar zarara uğramıştır. Daha da ötesinde sosyal-emperyalistler, bu yolla, yani ödemeyi tarım ürünlerine bağlamak suretiyle % 2,5 faizle verdikleri kredi faizini % 4'e çıkarmışlardır.

İşte düşük faizli olarak lanse edilen kredi ve "yardım"ların gerçek niteliği budur.

Ayrıca gene yapılan anlaşma gereğince, Türkiye'den pamuğu ucuza alarak başka ülkelere daha pahalıya satmakta, bu yolla aradan bir hayli kâr etmektedir.

Böylece sosyal-emperyalistler, "halktan halka yardım" adı altında lanse edilen sermaye ihracı yolu ile eşit olmayan ticari ilişkiler yoluyla, tıpkı Amerikan emperyalistleri ve diğer batılı emperyalistler gibi tarım ürünlerimizi yok pahasına kapatmakta ve küçük üretici köylülüğün alınterini sömürmektedir. Sosyal-emperyalistler bu yolla tarım ürünlerimizin bir kısmını on beş yıl boyunca ipotek altına almışlardır.

İşte ülkemizde Amerikan emperyalistlerinin hegemonyası altında süren sosyal-emperyalist sömürü ve yağmadan birkaç örnek ... Bu örnekleri daha da çoğaltmak mümkün. Ama bu kadarı dahi, ülkemizdeki sosyal-emperyalist sömürünün, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki "finansman ve ticari ilişkilerinin" niteliğini ortaya koymak için yeterlidir.

(DEVAM EDECEK)

Merzifon

Baş.ta.sa.1'de

dönmüştü ve halka saldırıyordu. Gözaltına alınanlar, bir gün emniyette sorguya çekildiler ve birçok hakarete uğradılar. Miting tertip komitesindeki arkadaşlar tutuklandılar ve diğerlerini polis serbest bırakmak zorunda kaldı.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE - SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL - SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: OSMAN TAŞ - YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 848. SOKAK, NO 90/213 KONAK-İZMİR - YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÖRAL P.K. 71 KONAK-İZMİR - ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL. YILLIK. 250 TL, YURT DIŞI İKİ KATIDIR - BASILDIĞI YER: S.S. TÜKEL- GAZETECİLİK VE MATBAACILIK İZMİR

Bütün

Baş.ta.sa.1'de

uçlarının belirlenmesi üzerine kaçırılması, yine birçok cinayet olayına adı karışmış ve iki kez silahla yakalanmasına rağmen serbest bırakılmış olan Sadık Kısır'ın Kemal Türker'in kaçırılmasından bir gün önce kaçtığının özel olarak gizlenmesi, Balıkesir emniyetinde görevli olan 80 polisten 65 inin MHP'li olması, Balıkesir MİT Başkanının MHP'li olduğunun bilinmesi, Balıkesir Anafartalar Karakolu Başkomiseri Nefi Erduymuş ve MHP'li militanları korumakla ve açıktan desteklemekle ün yapmış Asliye Ceza Hakimi İ.Hakkı Üzercan'ın bu kaçırılma olayına yakın bir ilgi göstermesi MHP'li 3 parlamenterin Kocabaş, Türker ve diğer faşistlerin yakalanması üzerine Balıkesir'e giderek bildiri dağıtmaları ve "etkili ve yetkili" çevrelerle ilişkiye geçerek kaçırılma olayını oldu-bittiye getirmek için çaba harcamaları, açıkça MHP, MİT, Kontr-gerilla gibi cinayet örgütlerinin bugüne kadar meydana gelen katliam ve cinayetlerin sorumluları olduğunu göstermektedir. MHP, MİT ve Ülkü Ocaklı faşistler, devrimci demokrat, anti-faşist yüzlerce insanın katledilmesinin sorumlularıdır. Yakalananların MHP'ye ve MİT'e mensup olduklarını belirtmeleri bunun kanıtıdır. Her gün meydanlarda, radyo ve televizyonda kanlı cinayetlerini gizlemek için sahte barış çağrıları yaparak "anarşi" üzerine fırtına koparan ve kendilerinin "masum insanlar" olduklarını vaaz eden Türkeş'in nasıl azgın bir halk düşmanı olduğunu bizzat onun faşist militanları itiraf etmektedirler. Faşistler, yalnız komünistlerin ve devrimcilerin değil, kendilerine karşı olan herkesin, emekçi halkın ve demokratların da düşmanıdırlar. Prof. Bedri Karafakıoğlu, Doç. Bedrettin Cömert, Savcı Doğan Öz ve Gazeteci Abdi İpekçi'nin katledilmesi bunun sadece birkaç örneğidir. Abdi İpekçi'nin öldürülmesi üzerine İstanbul'da terör estiren militarist güçler, Kemal Türker'in kaçırılması olayının bir an önce kapanmasına çalışıyorlar. MİT ve MHP açıkça işbirliği yapmaktadır. Nitekim Kemal Türker adlı faşistin kaçırılması sırasında emniyetin sürekli yanlış bilgi vermesi, kaçırılma olayını oldu-bittiye getirmek için 3 kez 3 ayrı yeri kaçma olayının gerçekleştirildiği yer olarak göstermesi, başkomiser Nefi Erduymuş'un kaçırılmanın gerçekleştirildiği gün görevli polisleri evlerine yollaması bu olayın gizli yönlerini açığa çıkarmaktadır.

MHP bir cinayet örgütüdür. Bugüne kadar binlerce insanın katledilmesinin altında hep MHP çıkmıştır. Sömürü ve zulüm düzeninin devamını sağlayabilmek için, düzene karşı olan ve faşist diktatörlük tarafından ezilen işçi sınıfı ve geniş emekçi halk kitleleri her zaman bu cinayet örgütünün hedefi olmuştur. Türkeş kendisi MHP ve ÜGD'li faşistleri "emniyet kuvvetlerinin yardımcısı" olarak ilan etti. O, yerli yapım silah kullandıklarını da itiraf etti. Ancak faşistler artık yerli yapım, atalarının silahlarını değil, Amerikan malı, Rus malı, Çin malı otomatik silahlar kullanmakta, ve her gün onlarca insanı katletmektedirler. MHP, ÜGD gibi sivil cinayet örgütleri, faşist diktatörlüğün emekçi halk kitlelerinin düzen aleyhtarı mücadelelerini kanla bastırmak için oluşturduğu MİT, Kontr-gerilla gibi resmi faşist cinayet örgütleri ile açık bir işbirliği içinde çalışmaktadırlar. Çünkü ister sivil ister resmi olsun bütün bu faşist örgütlerler, sermayenin kanlı diktatörlüğünü devam ettirmek için oluşturduğu ve beslediği katliam kuruluşlarıdır. Bu örgütler de sermayenin bekçi köpekleridir ve işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine saldırmak için pusuda beklerler. Devrim ve kurtuluş için mücadele eden devrimcileri bu cinayet kurumları birlikte katlederler. Bugüne kadar her somut saldırıda bu açıkça ortaya çıkmıştır. Onlar halk kitlelerinin katledilmesine zemin oluşturmak için sürekli provokasyon örgütlemektedirler. Kamuoyunda yankı uyandıracak sabotaj ve katliamlara başvurarak emekçi kitlelerin düzen aleyhtarı mücadelesini bastırmak istemektedirler. Ancak her zaman yakayı ele vererek tecrit olmaktadırlar. Geçmişte vapurların batırılması, Kültür Sarayının yakılması olaylarının MİT tarafından tertiplendiği herkesin bildiği bir şeydir. MHP ve ÜGD'li cinayet şebekelerinin geçmişte ve bugün birçok köprü, okul, otobüs ve trene sabotaj düzenledikleri yine bilinen şeylerdir. Yine Bedrettin Cömert, Doğan Öz, Abdi İpekçi gibi birçok kişi bu katliam çeteleri tarafından katledildi. Malatya'da, Maraş'ta, Sivas'ta, Erzincan'da ve ülkenin diğer yerlerinde onlarca devrimci ve halktan insan bu cinayet örgütlerinin işbirliğiyle alçakça katledildi. Maraş'ta tornavida ile kadınların gözlerini oyanlar bu insanlık düşmanı faşist cinayet örgütleridir. İstanbul, Ankara, Adana, Antep ve daha birçok yerde kahveleri basarak birçok kişiyi katleden ve onlarcasını yaralayan yine MHP'li, ÜGD'li cinayet şebekeleridir. Daha bir hafta önce Etlik Piyangotepe'de bir kahveyi basarak 7 kişiyi katledenler MHP ve MİT mensubu katillerdir. İstanbul'da kahve basarak bir kişiyi öldüren, 11 kişiyi yaralayan Ferhat Tüysüz adlı caninin MHP'li bir faşist olduğu ve MİT'in yardımı ile cezaevinden kaçtığı bütün emekçilerin bildiği bir durumdur.

Bütün bunlar ortadayken, halk düşmanlarının "anarşi" yaygaralarıyla ortada dolaşmaları, yüzlerce devrimcinin katillerinin elini-kolunu sallayarak yeni cinayetler işlemesi, göstermelik olarak yakalanan birçok faşist katilin MHP-MİT işbirliğiyle kaçırılması artık bu halk düşmanı cinayet örgütlerinin yüzünü açığa çıkarmıştır. Bugün işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri bu faşist örgütlerin dağıtılmasını istemekte, "MHP, ÜGD Kapatılsın; MİT, Kontr-gerilla dağıtılsın" diye haykırmaktadır. CHP reformistleri ise bu faşist cinayet örgütlerinin cinayetlerine devam etmesi için onlara yardımcı olmaktadır.

1838'den

Baş.ta.sa.1'de

yen Osmanlı bürokrasisi içinde paşaları satın alarak, bunların devlet içindeki konumlarını kullanarak imtiyazlarını artırmaya yöneldi. Öyle ki paşalar artık adlarının başına bağlı oldukları devletin adı getirilerek anılıyordu. İngilizci Reşit Paşa, Fransız Ali Paşa, Rusçu Mahmudof (Mahmud Nedim Paşa) vb. gibi. Bu büyük kapitalist ülkeler doğrudan hükümet kuruluşuna müdahale ediyor, hükümetler yabancı ülke elçiliklerine danışılarak kuruluyordu. Bu ülkeler arasındaki çatışmanın sonucudur ki, Sultan Abdülmecid'in 22 yıllık saltanatı sırasında 22 sadrazam değişmiştir.

1883-95 arası Türkiye'de "görev" yapan, Alman Golç Paşa, Bismark'a gönderdiği mektupta Türk paşalarını nasıl satın aldığını şöyle anlatıyor: "... bize pek çok hizmeti dokunan (R), (M), ve (H) paşalardan etkili yardım göreceğimize şüphe edilemez. Bu paşaları siz de tanırsınız; emirleriniz üzerine şimdiye değin kararlaştırılan paraları kendilerine iki defa vermiş olduğumu biliyorsunuz. İşte bu ödemeler tekrarlandığı takdirde, yukarda adlarını açıkladığım kişilerin geniş ve önemli yardımlarını göreceğimize eminim. Bir hayli generaller de bizim dostlarımızdır. Muntazam surette kendilerine tahsis olan paraları almaktadırlar."

İşte, Avrupa'da kapitalizm, tekel, emperyalizm aşamasına geldiğinde, "hasta adam" Türkiye de yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülke idi. Emperyalizm aşaması ile birlikte, kapitalizm sömürü ve soygun için daha ince ama daha etkili yöntemlere başvurdu. O günün satın alınan paşalarının yerini egemen sınıfların siyasi partileri aldı. Ekonomi sadece borçlandırma yoluyla değil, doğrudan ve dolaylı yatırımlarla etkin bir biçimde kontrol edilmeye, uluslararası finans kurumları tüm ekonomiyi kesintisiz olarak denetlemeye yöneldi.

Bugün 1979 yılındayız "hasta adam" Türkiye'nin "iyi edilmek" için ameliyat masasına yatırıldığı; Berlin, Viyana, Londra, Paris vb. konferanslarının üstünden 100-150 yıl geçti. Ama bugün yine aynı devletler tarafından "hasta adam" Türkiye, Guadolop'da, Paris'te "acilen iyi edilmek" üzere ameliyat masasına yatırılmıştır. Değişen nedir? Değişen: Reşit Paşaların, Ali Paşaların, Mahmudof Paşaların yerini, Türkeşlerin, Demirellerin, Feyzioğullarının, Ecevitlerin, Perinçeklerin, Boranların, Bilenlerin ve partilerinin alması, rüşvetçi (R,M,H) Paşaların yerini, Loocheed'ci Alpkayaların, Baturların, A.Elverdilerin, Türihlerin, Evrenlerin, en önemlisi de Düyun-u Umumiye'nin yerini, daha baskıcı ve daha etkin bir kurum olan IMF'nin almış olmasıdır.

Gerçekten de bugün egemen sınıf siyasi partileri, bağlı oldukları siyasi mihraklardan borç alınmasını savunmaktadır. Demirel, Türkeş, Feyzioğlu, Perinçek ve benzerleri IMF'nin koşullarının kabul edilmesini savunurken, B.Boran, İ. Bilen ve benzerleri de bağımsızlığımızın korunması için Rusya'dan borç alınmasını savunmaktadır ve aralarındaki "keskin" çatışmanın kaynağı da budur.

Türkiye'deki son yüz yıllık gelişmeye göz attığımızda dünün (IMF'ye göre daha masum, amacı daha dar olan) Düyun-u Umumiyesinin yerini, bugünün, daha azgın bir müdahaleci ve soyguncu finans kurumu olan IMF'nin aldığını görüyoruz.

1900'lere, Avrupa kapitalizminin yarı-sömürgesi, yarı-feodal bir ülke olarak giren Türkiye, çürüyen, tekelci bir kapitalizm olan emperyalizm çağında da emperyalizmin yarı-sömürgesi bir ülke olmuştur. Ve, 1908 ve 1923 burjuva demokratik devrimlerine rağmen emperyalizmin yarı-sömürgesi olmaktan kurtulamamıştır. Tersine her gün atılan büyük kalkınma nutuklarına rağmen yarı-sömürge niteliği pekişmiş, her geçen gün emperyalizme bağımlılığı daha da artmıştır.

Bütün bu gelişmeler, Marksizm-Leninizmin ortaya koyduğu şu gerçeği bir kez daha çarpıcı bir biçimde doğrulamaktadır: Kapitalizmin sınırları içinde kalındıkça, dünya emperyalist sisteminin dışında çıkılmadıkça diğer bir deyişle emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi, toprak ağalarının düzeni yıkılmadıkça emperyalizme avuç açmaktan, emperyalist sömürü ve talandan kurtulmak olanaksızdır. Bugün, Türkiye'nin ve Asya, Afrika, Latin Amerika'nın yarı-sömürge ülkelerinin IMF ve OECD'nin oyuncağı olmaları bunun en açık kanıtıdır.

CHP

Baş.ta.sa.1'de

yük burjuvazinin bütün arzuları önünde boyun eğen ve emekçi halk yararına tek bir adım atmamış olan Ecevit ve ekibine doğru dürüst bir eleştiri yöneltmedi. Hatta CHP içindeki hiziplerin liderleri her kürsüye çıkışlarında Ecevit'in peşinde olduklarını, kendisiyle hiçbir siyasi ayrılıkları bulunmadığını da belirtmekten geri durmadılar.

Kısacası, iktidarda olan Türkiye'nin en büyük siyasi partisinin kurultayında göstermelik bile olsa emekçi halkın sorunlarıyla ilgili tek bir söz edilmedi, çözüm önerisi getirilmedi.

CHP'nin 24. Kurultayı artık "umudun" tükenmekte olduğu gerçeğini de açığa çıkardı. Ecevit, muhalefetin tüzük değişikliği önerisine kesin bir biçimde karşı çıkmasına rağmen yine de delegelerin % 45'i muhalefetin önerisi doğrultusunda oy kullandı. Genel Başkanlık seçiminde ise CHP tarihinde ilk kez 300 civarında oy boş çıktı. Ayrıca Genel Yönetim Kurulu seçimleri sırasında kurultay delegelerinin % 40'ı Ecevit'in hazırlamış olduğu listeyi desteklemedi. Elbette ki bütün bunlar CHP'nin ve Ecevit'in 17 aylık iktidar döneminin halk üzerinde yarattığı hoşnutsuzluğun bir göstergesiydi.

Kurultay boyunca sık sık zor durumlarda kalan Ecevit, çareyi yine keskin nutuklarla delegelerin gözlerini boyamada buldu. Türkiye'yi büyük borçlar altına sokmuş olan geçmiş iktidarları eleştiren Ecevit, kendi iktidarları döneminde IMF ile yaptığı pazarlıkları, kendi Maliye Bakanının kapı kapı borç dilenmesini unutmuş gözüktü.

Tekelci burjuvaziye de çatmayı ihmal etmeyen Ecevit, aynı konuşmasında "özel sektörü CHP iktidarı kadar destekleyen başka bir yönetimin olmadığını" da belirtti.

Ama Ecevit'in konuşmaları karşısında delegelerin suskunluğu artık boş sözlerle, keskin sloganlarla halkın aldatılamayacağını da gösteriyordu.

Günün

Baş.ta.sa.1'de

Yeterki, revizyonizmin, reformizmin bölücü tavırları mahkum edilebilsin, bu karşı-devrimci mihraklar kitle örgütlerinden temizlenebilsin, halk kitlelerinin ve işçi sınıfının mücadelesine önderlik edilebilsin ve kitleler doğru hedefler temelinde ve doğru eylem biçimleri ile harekete geçirilebilsin.

Bu ise bütün halk güçlerinin doğru bir eylem ve mücadele platformu temelinde birliği ile mümkün olacaktır. Bugün bu eylem birliğinin ve kitlelerin doğru hedefler temelinde eylemine önderlik etmenin koşulları vardır ve bu koşullar her geçen gün daha da olgunlaşmaktadır.

1 Mayıs bunun iyi bir örneği olmuştur. Bütün halk kitleleri egemen sınıfların yeni saldırılarını püskürtmek, mevcut mevzileri genişletmek ve devrim mücadelesini ilerletmek için halk güçlerinin ortak bir platform temelinde biraraya gelmesini, bu temelde sürekli ve kalıcı bir eylem birliği oluşturmasını istemektedir.

Bu birlik ancak revizyonizm ile bütün bağların koparılması ile ve revizyonizmin karşı-devrimci platformunun reddedilmesi ile mümkün olacaktır.

HALKIN KURTULUŞU olarak başta DEVRİMCİ YOL ve KURTULUŞ olmak üzere bütün halk güçlerini proleter devrimci hareketin ortaya koyduğu eylem ve mücadele platformu temelinde biraraya gelmeye çağırıyoruz.

Bu eylem birliği ve bu temelde yükselecek kitle eylemleri, egemen sınıfların ve faşizmin saldırılarını püskürtecek, devrim mücadelesini ilerletecek, halk güçlerinin birliğini bir üst düzeye yükseltecektir.

Emperyalizmin yeni sömürü ve soygun hazırlıkları, egemen sınıfların yeni ekonomik ve siyasi saldırıları karşısında günün en acil görevi budur...

Emperyalizme köleliği pekiştiren yeni bir anlaşma

31 Mayıs sabahı çıkan renklisinden renksizine, sağcısından "solcusuna" kadar bütün gazeteler büyük puntolarla ve sekiz sütun üzerinden "müjdeli" bir haberi vererek çıktılar. Radyosundan, televizyonuna, günlük gazetesinden kapalı kapılar ardındaki konuşmalara kadar egemen sınıfların bütün propaganda organları bu "müjdeli" haberlerle dolup taştı.

Başbakan ve Maliye Bakanı günlük gazetelere verdikleri demeçlerde sevinçlerini ve mutluluklarını dile getirdiler. Gülümseyerek objektiflere poz verdiler. Faşist partilerin liderleri ise bu "müjdeli" haber karşısında mutluluklarını dile getirmekle beraber, CHP hükümetini bu "müjdeli" sonucun alınması için yeteri kadar gayret göstermemekle, işi sürüncemeye ve zorlamaya bırakmakla suçladılar.

Neydi bu "müjdeli" haber? Komprador burjuvazinin, reformistlerin ve faşistlerin sevinç gösterisinden de anlaşılacağı gibi, "batılı dostlarımız" nihayet "taze para" vermeye, "kredi musluklarını" arkasına kadar açmaya razı oldular. Maliye Bakanı Ziya Müezzinoğlu, başkanlığındaki bir heyetin de katılması ile Paris'te yapılan son toplantıda emperyalistler, "Türkiye'nin içinde bulunduğu güç durumdan kurtulması için" kredi açacaklarını söylemişlerdir. Bu, toplantıdan sonra yapılan açıklamada da bu şekilde dile getirilmektedir.

Gerçekten de 30 Mayıs'ta Paris'te yapılan uluslararası bir toplantıda emperyalist akbabalar Türkiye'ye yeni krediler açmayı ve "taze para" akışını sağlamayı kabul ettiklerini açıkladılar. Emperyalist akbabaların temsilcilerinin ve diğer bazı kapitalist ülkelerin temsilcilerinin biraraya geldiği Paris toplantısında, önce Türkiye'nin durumu görüşüldü, Türkiye'yi emperyalist ahtapotun kolları arasına daha çok almak için yeni planlar ve pazarlıklar yapıldı. Önce emperyalist akbabalar kendi aralarında bir anlaşmaya vardılar. Daha sonra da Türk Maliye Bakanının başkanlığındaki heyeti toplantı salonuna alarak "taze para" için yeni direktiflerini not ettirdiler, öne sürdükleri yeni koşulların en kısa zamanda kabul edilmesi ve uygulanması kaydıyla kredi açacaklarını bildirdiler. Maliye Bakanı da hükümet adına, emperyalist efendilerinin önünde takla üstüne takla atarak, onlara güvence üstüne güvence vererek "taze para akışı"nın bir an önce gerçekleşmesini istedi. Maliye Bakanı, emperyalizme uşaklık politikasında o kadar ileri gitti ki, bir yandan IMF koşullarının hemen uygulanacağının güvencesini verirken, bir yandan hükümet adına emperyalizme hizmette "daha da ileri gitmek kararı verdik" diyor ve öte yandan da emperyalist akbabaların iştahını kabartmak için "Türkiye'nin zengin ekonomik potansiyeli"nden bahsediyordu.

Sonunda emperyalist akbabalar ile CHP reformist hükümeti arasında 30 Mayıs'ta bir anlaşmaya varıldı. Bu anlaşma hükümlerinin, emperyalistleri ilgilendiren yönleri bakımından, emperyalist akbabalar Türkiye'ye devletten devlete kredi vermeyi kabul ediyorlar, bu kredilerin miktarı ve ödeme süresi belirleniyor ve mali kredi kuruluşlarının vereceği krediler konusunda ilke anlaşmasına varılıyor.

Ama bu, anlaşmanın sadece emperyalistlere getirdiği "yükümlülükler".

Emperyalist akbabalar, ülkemizi daha çok soymayı ve yağmalamayı amaçlayan "taze para" akışını sağlayacak anlaşmanın altına imza atıyorlar, ama "taze para" akışının gerçekleşmesi için tek bir koşul ileri sürüyorlar: IMF ile varılan anlaşmanın resmen de onaylanması...

IMF'YE EVET

Emperyalist akbabaların IMF kanalı ile ve diğer kanallardan CHP reformist hükümetine dayattıkları koşullar ise öteden beri bilinmekteydi. Ve CHP reformistleri bunların bir kısmını ise parça parça uygulamaya zaten başlamışlardı. Ama siyasal varlığını ve etkinliğini devam ettirmek için bazı koşulların uygulanmasında "zamanlama" yöntemini uygulamaya çalışıyordu. Emperyalistler son Paris Toplantısında CHP reformistlerine bu yöntemi de terk etmelerini ve dayatılan reçeteleri derhal uygulamalarını istediler.

Neydi bu reçeteler?

Emperyalistler ve onlara göbekten bağlı komprador burjuvazi CHP reformistlerine verdikleri direktif ve "muhtıra"larla, U-2 casus uçaklarının yeniden devreye sokulmasını, emperyalist sermayenin daha çok akması için yeni kolaylıklar gösterilmesini, ekonominin bütünüyle emperyalist denetime açılmasını, KİT'lerde yeni bir düzenlemeye gidilmesini, zorunlu tüketim maddelerine yeni zamlar yapılmasını, işçi çıkarmalarının hızlandırılmasını, yüksek oranlı yeni bir devalüasyon yapılmasını ve uzun vadede TL'nin dalgalanmaya bırakılmasını, tarım ürünlerinin emperyalistlere daha ucuza devredilmesini ve "Toplumsal Anlaşma"nın daha da yaygınlaştırılarak işçi ücretlerinin 1979 ve 1980 yıllarında da dondurulmasını istiyorlardı.

Emperyalistler ancak bu koşulların IMF ile varılacak anlaşmada resmen yerine getirileceğinin taahhüt edilmesi ve hemen uygulamaya geçilmesi kaydıyla, "taze para" vereceklerini Müezzinoğlu'na peşin peşin bildirdiler ve IMF'nin kapısının yolunu işaret ettiler.

Zaten Paris'te kapalı kapılar ardında avının üzerine hemen atlayacak bir tilki gibi bekleyen IMF'li baykuşlar Amerikan emperyalistlerinin ve batılı emperyalistlerin direktiflerini Türk hükümetine çoktan kabul ettirmişlerdi. Onun için de karşılıklı olarak görüşme öncesinde "anlaşmanın zor olmayacağı" yolunda demeçler verildi. Bu yazının kaleme alındığı sırada IMF ile Türk Heyeti arasındaki görüşmeler başlamıştı ve sürdürülüyordu. Açıklandığı gibi de kısa bir zamanda "anlaşma"ya varılacaktır. Çünkü CHP gerici hükümeti, IMF'nin dayattığı koşulları önceden kabul etmiştir. Paris Anlaşması da bu temel üzerinde imzalanmıştır. Bugün IMF ile varılacak anlaşma sadece mevcut fiili durumun resmen onaylanmasından başka bir şey olmayacaktır.

Nitekim daha Paris Anlaşması imzalanmadan ve IMF ile Paris'teki görüşmeler bitmeden CHP reformistleri emperyalistler ve komprador burjuvazi yararına ve onların dayatması ile yeni tedbirlerini bir bir açıklamakta ve parça parça uygulamaktadırlar.

Bunların bir kısmını şöyle sıralayabiliriz: Kur sistemi uygulanarak, 'mini' devalüasyon yapılması, emperyalist sermaye ihracının daha da hızlanması için "üçlü kararname" kararının yürürlüğe konması, komprador burjuvaziye yeni teşvik tedbirleri sağlanması ve yeni "vergi muafiyetleri"nin tanınması, Sümerbank mamüllerine yeni zamların yapılması ve komprador burjuvazinin bazı temel tüketim maddelerine yaptığı eski zamların resmen de onaylanması, toplusözleşme görüşmelerinde işçi ücretlerinin düşük tutulmaya devam edilmesi, tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulması ve tarım ürünlerinin ihracatında getirilen kur farklılığının uygulanmasının sürdürülmesi vb. vb.

Bu durumda, CHP reformistleri, komprador burjuvazinin ve emperyalist akbabaların dayattığı bütün yeni ekonomik ve siyasi koşullara "evet" dediğine göre, emperyalist sermaye akışının hızlanması yakın bir zamanda başlayacaktır.

Diğer yazılarımızda ortaya koyduğumuz gibi sermaye akışının hızlanması, reformistlerin-faşistlerin ve sosyal-faşistlerin iddialarının aksine, Türkiye halkına mutluluk getirmeyecek, "Türkiye'nin politik ve ekonomik bağımsızlığını güvence altına" almayacak, tersine Türkiye'yi ekonomisinden, siyasetine, maliyesinden, ticaretine kadar bütün alanlarda emperyalistlere emperyalist sermayeye bütünüyle bağlayacaktır. Türkiye'yi emperyalist ahtapotun kollarına daha çok atacaktır.

Emperyalist akbabalar ve komprador burjuvazi bunun yanında, işçi sınıfımızı ve emekçi halkımızı daha çok açlığa ve sefalete mahkum etmenin planlarını da CHP reformist hükümetine dayatmışlar ve uygulatmaya başlamışlardır. Bu durumda kapitalizmin yükü ve kapitalist buhranın bütün ekonomik sonuçları işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına yıkılmaya çalışılacak, emperyalist tekeller ve komprador burjuvazi ise kasalarını daha da şişireceklerdir. Üstelik CHP reformistleri yeni tedbirlerle her gün buna hizmet etmektedir. Emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin dayattığı yeni reçetenin resmen onaylanması ve onlara yeni güvenceler verilmesi, halk üzerindeki ekonomik saldırıyı daha da yoğunlaştıracak, yeni zamlar, işçi çıkarmalar, ücret düşüklükleri, yaşama düzeyinin daha çok düşmesi vb. vb. birbirini izleyecektir.

Daha da ötesinde yükselen işçi sınıfı ve halk muhalefetini bastırmak için yeni baskı yasaları ve tedbirleri ardarda getirilmeye çalışılacaktır. Zaten egemen sınıflar CHP reformistleri eli ile bunların bir kısmını gerçekleştirmişlerdir ve bu alanda da yeni hazırlıklar yapılmaktadır.

İşte büyük tantanalarla reklamı yapılan Paris Anlaşmasının Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halkına getirecekleri bunlardır: Köleliğin, sömürü ve baskının daha da artması...

6 MAYIS'I ANMA TOPLANTILARI

Gazetemizin geçen sayısında haberlerini verdiğimiz yerler dışında, 6 Mayıs günü ülkenin daha birçok yerinde faşizme karşı mücadele günü haline getirildi.

KONYA merkezinde yasadışı bir gösteri düzenlenerek trafik durduruldu. Gazi Lisesinde forum, Kapalı Cezaevinde anma toplantısı yapıldı.

NİĞDE Lisesi, Ticaret Lisesi, Özalp Koç Lisesi, Atatürk Ortaokulu ve bir köyde anma toplantıları düzenlendi.

ESKİŞEHİR'de Akademi, Eğitim Enstitüsü, Cumhuriyet ve Ticaret Liselerinde yapılan anma toplantılarında devrim şehitleri anılarak iki Amerikan bayrağı yakıldı.

BALIKESİR'in BİGADİÇ ilçesine bağlı Yeşildere, Akyar ve Kozpınar köylerinde düzenlenen anma toplantılarına tarım işçileri ve yoksul köylüler katıldılar. Pazarcık'ta yasadışı bir gösteri düzenlendi. 500 kişinin katıldığı gösteride üzerinde Faik Türün'ün adı yazılı olan bir darağacı yakıldı. Alaşehir Ortaokulu'nda düzenlenen forumla 6 Mayıs şehitleri anıldılar. Polis, forumdan sonra öğrencilere saldırdı. 4 kişi gözaltına alındı. Ankara Haymana'da yapılan toplantılarla faşizm teşhir edildi.

Dersim'de 1 Mayıs

Dersim'de 1 Mayıs, üç ilçe merkezinde ve dört merkezi köyde proleter devrimcilerin önderliğinde kutlandı.

Egemen sınıflar ve onların Dersim'deki temsilcileri 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemek için her türlü yönteme başvurdular. Onlar, 1 Mayısların Dersim'de halk kitleleri açısından taşıdığı anlamı biliyorlardı. 1978 1 Mayısında 15 bine yakın emekçinin, özgürlük, birlik ve kardeşlik özlemlerini dile getirerek yürümesi, bu yılki 1 Mayıs'ın daha da güçlü olacağını egemen sınıflar açısından da anlaşılır kılmıştı. İşte bunun için onlar ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs kutlamalarını engellemek kararındaydılar. Sıkıyönetim bölgeleri içine Dersim'in alınması, onlara terörlerini artırmalarında bir avantaj tanıyordu ve onlar bu durumdan oldukça yararlanmayı planladılar. Daha sıkıyönetim Dersim'de ilan edildiği gün, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Sıkıyönetime Hayır!" diye haykıran yüzlerce devrimci, demokrat ve emekçi halka azgınca saldırmaları ve birçok kişiyi tutuklamaları, kitleleri tedirgin ederek 1 Mayıs kutlamalarını sabote etmek şeklindeki düşüncelerinin bir uygulamasıydı. Ardından sıkıyönetim komutanlığınca 1 Mayıs yasaklandı.

Proleter devrimciler, 1 Mayıs'ı adına yaraşır bir biçimde kutlamak için yoğun bir propaganda faaliyeti yürüttüler. 1 Mayıs günü Dersim merkezine giden bütün yollar askeri birliklerce tutuldu. Azgın bir terör estirildi. 1 Mayıs, Dersim merkezinde kutlanamadı. Ancak proleter devrimciler, Hozat, Mazgirt, Pertek ve Ovacık köylerinde binlerce emekçinin katılımı ile gösteriler düzenlediler. 1 Mayıs'ın anlamı ve egemen sınıfların neden 1 Mayıs'ı engellemeye çalıştıklarını dile getiren konuşmalar yapıldı. Bunun dışında hemen her köyde 1 Mayıs'la ilgili toplantı ve geceler düzenlendi. 1 Mayıs'la ilgili olarak hazırlanan bir oyun birçok köyde gösterildi. 2000'in üzerinde kişinin katıldığı yasadışı gösteriler ve köylerde düzenlenen toplantılar, emekçi kitlelerin 1 Mayıs'a gösterdiği ilgiyi belirtiyordu. Yoksul köylüler, 30-60 dakikalık yollarda davul-zurna eşliğinde yürüyerek, milli oyunlar oynayarak, slogan atarak köylerde toplandılar ve 1 Mayıs'ı kutladılar.

Diğer 1 Mayıs kutlamaları

BEYŞEHİR

Beyşehir'in Kayabaşı ve Büyük nahiyesinde proleter devrimciler 1 Mayıs'ı kanunsuz toplantı ve gösterilerle kutladılar.

KONYA KAPALI CEZAEVİ

Konya Kapalı Cezaevinde bulunan 40'ın üzerinde tutuklu 1 Mayıs günü koğuşlarda marşlar söyleyerek, slogan atarak ve konuşmalar yaparak 1 Mayıs'ı kutladılar. Halkın Kurtuluşu taraftarlarının düzenledikleri kutlama toplantıları öncesi cezaevinde geniş bir şekilde 1 Mayıs Özel Sayısı dağıtıldı.

RUSYA U-2'LERİ DOLAYLI OLARAK ONAYLADI

Emperyalistlerle imzalanmış bütün kölelik anlaşmaları iptal edilmelidir

"Türk hükümetinin U-2'lerin uçuşu ile ilgili tutumunu olumlu karşılıyoruz."

Bu söz sosyal-emperyalistlerin, yeni yayılma alanları elde etmek için bu yazının kaleme alındığı sırada ülkemizde bulunan Sovyet sosyal-emperyalizminin diplomatik elebaşlarından biri olan SSCB Yüksek Şurası Meclis Başkanı Şitikov'a aittir.

Bilindiği gibi U-2 uçaklarının Türkiye üzerinden uçması ve bu konuda Ecevit hükümetinin tutumu ile ilgili olarak aynı Şitikov, bir gün önce verdiği ve günlük gazetelere de yansıyan demecinde, "U-2 uçaklarına Türk hükümetinin izin vermemesini olumlu karşılarız" demiştir. Yukarıya aktardığımız söz ise bir gün önceki verilen demecin bir nevi tekzibi olarak ertesi günkü gazetelerde yer almış ve Şitikov, U-2 uçakları ile ilgili bir gün önce verdiği demecin "basına yanlış yansıdığını" söyleyerek, dolaylı olarak sosyal-emperyalistlerin U-2 uçakları konusundaki politikasını dile getirmiştir.

İki demeç arasındaki farklılığa ve Şitikov'un yaptığı düzeltmeye dikkat edilirse sosyal-emperyalistlerin olumlu karşıladıkları tavır, "Türk hükümetinin", U-2 uçaklarına "izin vermemesi" değil, "Türk hükümetinin" U-2'lerin uçuşu ile ilgili tutumu"dur. Yani sosyal-emperyalizmin diplomatik şefi, açıkça Türkiye'nin U-2 uçuşlarına izin verebileceğini, Sovyet hükümetinin bunu onayladığını dolaylı bir yoldan dile getirmektedir. O, "Türk hükümeti" Sovyetler Birliği'ne de danışmayı ihmal etmediği, tersine buna özel bir önem verdiği için "tutumunu olumlu" karşılamaktadır.

Yani Amerikan emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında SALT-2 pazarlıkları yürütülürken varılan anlaşma bugün sosyal-emperyalist diplomatik şeflerinden biri tarafından ülkemizde dolaylı yoldan resmen açıklanmaktadır. Buna göre U-2 casus uçakları, Türkiye'deki Amerikan üslerini ve Kıbrıs'taki Agratür üssünü rahatlıkla kullanabilecek, semalarımız üzerinde uçabilecektir. ABD emperyalistleri ile sosyal-emperyalistler arasında bu yolda ilk baştan bir anlaşmaya varıldığı, sadece Şitikov'un demeci ile değil, aynı zamanda batının burjuva basınında çıkan haberlerle de açıklık kazanmaktadır.

Böylece egemen sınıflar ve onların politikasını uygulayan CHP gerici hükümeti, emperyalistlerin, Amerikan emperyalistlerinin ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin çatışan çıkarları için ülkemizi bir silah deposu haline getirmekte ve emperyalistler arasındaki savaş odağının tam içine itmektedirler.

REFORMİZMİN GÖSTERMELİK YAYGARASI

CHP reformistleri ve Ecevit, ABD emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında U-2 uçakları konusunda varılan bu anlaşmayı ilk başından itibaren bilmekteydi, sosyal-emperyalistlerin U-2 uçaklarına uçuş için onay verdiğini de bilmekteydi. Emperyalistler, SALT - 2 Anlaşmasının Türkiye'ye getireceği "yükümlülükleri" Ecevit'in kulağına en başta fısıldamışlardı. Egemen sınıflar ve CHP reformistleri, Amerikan emperyalizminin çıkarlarının bekçisi olarak da emperyalistler arasında masa başında çözülen U-2 uçuşları ile ilgili anlaşmaya da gene en başından "evet" demişlerdi. ABD diplomasisinin elebaşlarından Christopher'ın Türkiye'ye yaptığı ani ziyaret sırasında ele alınan konu U-2 uçuşlarına izin verilip verilmemesi değil, konunun ayrıntılarıdır, teknik yanlarıdır. Nitekim Christopher-Ecevit görüşmesinden sonra yapılan açıklamada "aramızda teknik ayrılıklar var" denilerek bu durum dile getirilmiştir.

Ecevit ise, bu durumu bile bile bir yandan Türkiye'yi savaş odaklarının içine daha yoğun bir biçimde attığını ve Türkiye'nin "güvenliğini" iki süper devlete emanet ettiğini itiraf ederken, bir yandan da anti-emperyalist pozlara giriyordu, kendisine "Amerika'nın isteklerine boyun eğmemiş adam" süsü veriyordu.

Ecevit, Christopher'in ziyaretinden sonra, 15 Mayıs'ta verdiği demeçte, Türkiye'nin bu konuda taraf olmadığını söylüyor ve "Sovyetler Birliğinin bu konuda onayı alınmalıdır" diyor ve Moskova'nın bu uçuşlara itirazı olmadığının açıklanmasını şart koşarak egemen sınıfların ve CHP reformizminin emperyalizme bağımlılık politikasını itiraf ediyordu. Üstelik bunu, "onurlu dış politika" mimarları itiraf ediyordu. Öyle bir durum ki, U-2 casus uçakları, Türkiye'nin semalarından uçacak, diğer şeylerle birlikte, Türkiye'yi savaş odaklarının içine biraz daha çekecek ve buna karar verme yetkisi iki süper devlete ait olacak. İşte emperyalizme bağımlılık politikası diye buna denir. Ve CHP reformistleri tam da bunu uygulamaktadırlar.

Fakat reformistler, kitleleri aldatmak, kitlerin anti-emperyalist bilincini ve potansiyelini saptırmak için yeniden anti-emperyalist sloganlara sarıldılar. Amerikan emperyalistlerinin isteklerine boyun eğmedikleri izlenimini yaratmaya çalıştılar. Bugün de aynı politik sahtekarlığı sürdürmeye çalışıyorlar. Ama bu "anti-emperyalistliğin her yanı ile sahte olduğu artık bütün halk kitleleri tarafından kavranmıştır. Yalan ve riyakarlık çökmüş, gerçek, bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmıştır.

Çünkü batılı emperyalistlerin Türkiye üzerinde sömürü ve yağmayı daha çok artırmak için biraraya geldikleri Paris'teki yuvarlak masanın bir köşesine çağrılan Maliye Bakanı Müezzinoğlu, Paris'e cebinde emperyalistlerin, "taze para" için dayattıkları bütün koşulları kabul ettiklerine dair onay mektubu ile gitmiştir. Bu mektubun içinde U-2 uçaklarının uçuşuna "evet" dendiği, üslerin genişletilmesinin kabul edildiği, IMF'nin bütün isteklerinin onaylandığı yazılıdır. Üstelik bunlar yeni kabul edilmiş de değildir. CHP hükümeti, bunların büyük bir bölümünü eskiden beri onaylamış ve parça parça uygulamaya başlamıştı. Bunlar arasında U-2 uçakları ile ilgili karar da vardı. CHP reformistleri, emperyalistlerin ve egemen sınıfların yeni dayatmaları karşısında boyun eğdikleri içindir ki, Amerikan Senatosu, geçtiğimiz hafta içinde Türkiye'ye 451 milyon dolarlık askeri yardımı ve 50 milyon dolarlık hibeyi onaylamıştır. Bunun içindir ki, Kıbrıs'ta Amerikancı çözüm yolunda ileri bir adım atılmıştır.

CHP reformistleri, bütün bu emperyalist planları Türkiye halkına ve dünya ilerici kamuoyuna "büyük bir başarı" olarak yutturmaya çalışmaktadır. Halbuki olan Türkiye'nin emperyalist sömürü ve yağmaya daha çok açılmasıdır, savaş odaklarının, iki süper devlet arasındaki it dalaşına daha çok itilmesidir.

Üstelik CHP reformistleri ülkemizi sadece batı kapitalizminin, batılı emperyalistlerin kollarına daha büyük ölçüde atmakla kalmamakta, aynı zamanda Sovyet sosyal-emperyalizmine de yeni "imtiyazlar" vermektedirler. Sosyal-emperyalistlerin yeni yatırım planları için ve petrol aramak için Başbakanlığın kapılarını aşındırmaları ve bu çerçevede yürütülen pazarlık ve görüşmeler, ülkemizdeki sosyal-emperyalist yayılma için atılmış yeni adımlardır.

Sosyal-emperyalistlere verilmek istenen bu yeni "imtiyazlar" da olsa olsa onların U-2 uçaklarının uçuşu konusunda gösterdikleri "nazik" davranışın karşılığıdır.

İşte "onurlu dış politika"nın gerçek yüzü. "Ulusal çıkar"ların dışında her şeye hizmet ediyor.

FAŞİSTLER BALIKLAMA DALIYOR

AP ve MHP gibi faşist partiler ise ülkemizdeki Amerikan askeri varlığının artmasını yürekten desteklemekte, ama bunu açık bir şekilde değil, daha kapalı yollardan dile getirmektedirler. Bir yandan da reformist demagojinin etkinliğinin kırılmasından dolayı doğan boşluğu kapatmak ve siyasi olarak geri olan kesimleri kazanmak için Amerikan emperyalistlerinin yeni askeri planlarına ve U-2'lere karşı oldukları izlenimini yaratmaya çalışmaktadırlar.

Ama bütün bunların sahte olduğunu, Demirel'in verdiği demeçlerin kitleleri aldatmaya yönelik olduğunu geçen sayımızda ortaya koymuştuk. Anımsanacağı gibi Demirel'in U-2'lere karşı olduğunu açıkladığı gün aynı politikanın Tercüman gazetesindeki kalemşörleri, üslerin genişletilmesi ve U-2'lerin uçuşuna izin verilmesi gerektiğinden söz ederek gerçeği itiraf etmişler, Demirel'in demeçlerinin sahteliğini ortaya koymuşlardır. Aynı şekilde MHP'nin yayın organı nitelindeki Hergün gazetesinde 17 Mayıs'ta çıkan bir haber-yorum yazısında (SAlt-2 ve Türkiye başlıklı yazı) İran'daki üslerin Türkiye'ye nakli konusu"nur ve U-2 uçaklarının "Türkiye hariciyesi için önemli bir koz" olduğunu söylemekte, Sovyetlerin de buna ses çıkarmayacağını belirterek "Türkiye'nin bunu iyi değerlendirmesi"ni istemektedir. Ama bunun için "hükümet değişikliği"ni şart koşmaktadır.

Aynı politikanın diğer bir temsilcisi de MSP'dir. MSP, üslere ve U-2 uçaklarına "evet" demekte, ama bunların Türkiye'nin "denetiminde" olmasını istemektedir. Ama sonuç, AP, MHP ve CHP'nin politikası ile aynı yerde birleşmektedir.

İşte faşizmin gerçek niteliği. Yani AP ve MHP'nin açıkça ortaya koyduğu politika şudur: Amerikan emperyalistlerinin yeni askeri istekleri derhal yerine getirilmeli, İran'dan sökülen üsler Türkiye'ye yerleştirilmeli, U-2 lerin uçuşuna izin verilmeli. Ama CHP hükümeti bunu ağzına-yüzüne bulaştırır. Bu politikanın en kısa zamanda uygulanması için bizler biçilmiş kaftanız. vb. vb..

SOSYAL-FAŞİSTLER: "RUSYA'NIN ONAYI ALINSIN"

Geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi Amerikan emperyalistlerinin askeri alanlardaki yeni dayatmaları ve özellikle U-2 uçuşlarını yeniden devreye sokma girimleri karşısında TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist partiler, bu girişimlerin Türkiye halkı ve bölge halkları açısından taşıdığı önem üzerinde değil, sosyal-emperyalistler açısından taşıdığı önem ve "tehlike" üzerinde durmakta, dikkatleri buraya çekmektedirler.

21 Mayıs 1979 tarih ve 215 sayılı Yürüyüş dergisinde sosyal-faşist TİP yöneticileri, gene aynı "kaygılarını" dile getirmekte; U-2'lerin sosyal-emperyalistlerin "güvenliğini tehlikeye atacağı" için bu casusluk uçaklarına izin verilmemesini istemektedir. Emperyalizme olan ekonomik ve askeri bağımlılığının artması, ülkemizin savaş odaklarının içine iyice itilmesi Yürüyüş dergisini hiç ilgilendirmemektedir.

Ayrıca TİP'li sosyal-faşistler, Ecevit'in U-2'ler konusunda verdiği sahte demeçleri kastederek, "hükümetin politikasını kararlı" bulduklarını açıklamaktadırlar. "Kararlı tutum" diye nitelendirdikleri tutum da Ecevit'in "Sovyetler Birliği'nin de onayı alınmalıdır" demesidir. Şimdi Sovyetler Birliği, dolaylı yoldan verdiği onayı da açıkladığına göre, Yürüyüş dergisine düşen tek görev, Sovyetlerin "evet" dediğine "evet" demektir. Yani U-2'lere ses çıkarmamak, veya bu uçakların semalarımızda uçmasına izin verilmesi için Ecevit'e mektup yazmaktır.

EMPERYALİZMİN YENİ PLANLARINA HAYIR!

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların ülkemizi emperyalist boyunduruk altına daha çok sokmak ve Türkiye'yi savaş odaklarının tamamen içine çekmek için yürüttükleri planlı faaliyet, bütün karşı-devrimci siyasi mihraklar tarafından desteklenmekte ve savunulmaktadır. Bütün karşı-devrimciler halk kitlelerini pasifize ederek yeni emperyalist planları hayata geçirmeye çalışmaktadır. Aynı zamanda da meseleyi sadece ve tek başına U-2 uçakları ile sınırlayarak işçi sınıfının ve emekçi sınıfların bilinçlerini çarpıtmaya uğraşmaktadırlar.

Onlar hem ülkemizi yeni savaş odaklarının içine daha çok çekecek emperyalizmin yeni askeri planlarını onaylar ve desteklerken, hem de bu düzenin komprador - feodal niteliğini, faşist diktatörlüğü gözlerden saklamaya, siyaseti ve askeri yapıyı komprador - feodal ekonomiden kopararak, emperyalizme göbekten bağlı komprador-feodal düzeni ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarını gözlerden saklamaya çalışmaktadırlar. Reformistlerden, revizyonistlere, faşistlerden sendika ağalarına kadar bütün karşı-devrimci mihraklar bunun için özel bir çaba göstermektedirler.

Halbuki emperyalizmin ve sosyal- emperyalizmin yeni askeri ve siyasi planları bu ekonomik temel üzerinde gerçekleşmektedir. Bu planlara karşı çıkmak her şeyden önce komprador-feodal düzenin kararlı bir muhalifi olmakla mümkündür. Özellikle revizyonistlerin çarpıtmaya çalıştıkları gerçek de budur. Onun için de onlar Amerikan askeri planlarının gerçekleşmesi yerine, sosyal-emperyalistlerin askeri planlarının gerçekleşmesini savunmakta, reformist hükümet U-2'ler konusunda "Rusya'ya danışmak gerekir" dediği için de onu göklere çıkarmaktadırlar. Çünkü onların, komprador-feodal düzenin, emperyalizmin tasfiyesi ile ilgili, faşist diktatörlüğün yıkılması ile ilgili hiçbir dertleri yoktur. Çünkü çıkarlarının savunucusu oldukları sosyal-emperyalist yayılma ancak bu temelde mümkün olmaktadır. Bu bakımdan onların faşistlerden ve reformistlerden hiçbir farkları yoktur. Hele bugünkü koşullarda, yani ABD emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Türkiye ile ilgili olarak U-2 uçaklarının uçuşu konusunda anlaştıkları bu dönemde onların çekingen bir şekilde yazdıkları birkaç yazı sadece "dostlar alışverişte görsün" türünden bir politikayı yansıtmaktadır. Carter ile Brejnev, Türkiye üzerinde yeni pazarlıklar konusunda anlaştıktan sonra Demirel ile Türkeş'e, I. Bilen'le B.Boran'a ve Ecevit ile Erbakan'a sadece bu anlaşmayı onaylamak ve desteklemek düşer. Bir-iki göstermelik demeç ve sahte karşı çıkıştan sonra nitekim bugün onların yaptığı da budur.

EMPERYALİST SERMAYE İHRACI VE İKİ ÇİZGİ İKİ TAVIR -1-

* BÜTÜN KARŞI-DEVRİMCİLERİN TÜRKİYE HALKININ ÖNÜNE KOYDUĞU İKİ SEÇENEK: YA KIRK KATIR YA KIRK SATIR
* REFORMİSTLER FAŞİSTLER VE TİKP'Lİ SOSYAL-FAŞİSTLER TÜRKİYE'NİN KAPILARININ BATILI EMPERYALİSTLERE BÜTÜNÜYLE AÇILMASI İÇİN BİRBİRLERİYLE YARIŞIYORLAR
* TKP VE TİP GİBİ SOSYAL-FAŞİSTLER, SOSYAL-EMPERYALİST KREDİ VE "YARDIMLARIN" TÜRKİYE'NİN "POLİTİK VE EKONOMİK BAĞIMSIZLIĞININ GÜVENCESİ" OLDUĞUNU SÖYLÜYORLAR

Karşı-devrimci siyasi mihraklar arasında

Emperyalizme Uşaklık Yarışı

Bu satırların yazıldığı sırada Amerikan emperyalistlerinin ve batılı emperyalistlerin elebaşıları ile Ecevit hükümetinin Maliye Bakanının başkanlığındaki heyet arasında Paris'te yapılan görüşmeler başlamıştı ve sürdürülüyordu.

Daha önceden Ankara'da yapılan görüşmelerden sonra reformist hükümetin elebaşısı Ecevit, yaptığı açıklamada IMF ile "genel görüş birliğine varıldığını" açıklamıştı. Bu, Ecevit hükümetinin emperyalistlerin IMF kanalı ile dayattıkları ekonomik koşulları ve siyasi-askeri koşulları kabul ettiği anlamına gelmektedir. Nitekim yapılan açıklamalar ve reformist hükümetin "İşadamlarının Muhtırası"ndan sonra da giriştiği yeni uygulamalar, Ecevit hükümetinin emperyalistlerin "taze para" için dayattığı bütün koşulları kabul ettiğini göstermektedir. Bu bakımdan Maliye Bakanı Ziya Müezzinoğlu, cebine hükümetin "evet" mektubunu koyarak, Paris'teki yuvarlak masanın bir köşesine ilişmiş, emperyalist efendilerinin diktelerini not almaya başlamıştır.

Emperyalistler parça parça vermeyi taahhüt ettikleri "taze para" karşılığında Türkiye ekonomisinin bütünüyle kendilerine bağlanmasını, IMF'nin ileri sürdüğü tüm koşulların yerine getirilmesini, U-2 uçuşlarına "izin" verilmesini, üsler için yeni kolaylıklar sağlanmasını ve diğer ekonomik, siyasi ve askeri koşulların hemen uygulamaya sokulmasını istemekte, egemen sınıflar aynı istekleri dayatmakta, CHP reformistleri de bunları hem parça parça uygulamakta, hem de uzun vadede tümünü yerine getireceklerine dair emperyalistlere ve komprador burjuvaziye güvence vermektedir.

Böylece batılı emperyalistler bir taşla iki kuş vurmaktadır. Bir yandan, batılı emperyalist ülkelerden Türkiye'ye akan sermaye ihracını çoğaltarak Türkiye'yi ekonomik olarak emperyalist ahtapotun tam olarak kollarına almakta, böylece ekonomik sömürü ve yağmayı hızlandırmakta ve yoğunlaştırmaktadırlar; bir yandan da Türkiye'nin emperyalizme siyasi ve askeri bağımlılığını artırmaktadırlar. Ve en önemlisi de komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile daha çok bütünleşerek işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik sömürüyü artırmakta, siyasi baskıları yoğunlaştırmaktadır.

Egemen sınıfların bu politikasının uygulayıcısı olarak işbaşına gelen ve bugün de bu işlevini eksiksiz yerine getiren CHP gerici hükümeti, Türkiye halkının boynuna yeni kölelik zincirleri geçiren bu politikayı geniş halk kitlelerine ve ilerici dünya kamuoyuna "büyük bir başarı" olarak lanse etmeye çalışmaktadır.

Ülkemizde emperyalist sermaye ihracının daha da ileri boyutlar kazanması ve Türkiye'nin bir bütün olarak emperyalist yağma kıskıcına alınması karşısında faşist ve sosyal-faşist siyasi mihrakların tavrı nedir, onlar bugün hangi politikayı savunmaktadırlar? Hemen şunu söyleyebiliriz ki AP ve MHP gibi faşist partiler, emperyalistlerin dayattığı yeni koşulların derhal yerine getirilmesini istemekte, ama bunun için kendilerinin hükümet olması gerektiğini söylemektedirler. Sosyal-faşistler ise bu politikaya karşı çıkıyor gibi gözükmekte, ama buna karşılık aynı gerici siyaseti hayata geçirerek ülkemizin sosyal-emperyalistlere bağlı olması için çaba göstermektedirler.

İşte bu yazımızda bu karşı-devrimci siyasi mihrakların bu konudaki stratejilerini ele alacağız. Önümüzdeki sayıda da bunların nasıl aynı temelden kalktıklarını ortaya koymaya, özellikle sosyal-faşistlerin nasıl komprador-feodal düzenin savunucuları olduğunu sergilemeye çalışacağız.

FAŞİSTLER VE TİKP'Lİ SOSYAL-FAŞİSTLER: EMPERYALİZME UŞAKLIK

AP ve MHP gibi faşist partilerin nasıl emperyalizme uşaklık ruhu ile dolu olduklarını, böyle bir hizmet için nasıl yanıp tutuştuklarını gazetemizin geçen sayısında kısaca da olsa ortaya koymaya çalışmıştık. Onlar yer yer anti-emperyalist demagojilere başvurmakla birlikte, esasta emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin CHP hükümetine dayattıkları yeni koşulların derhal uygulanmasını istemekte, ama bunun için kendilerinin işbaşına geçmesi gerektiğini söylemektedirler.

Geçen hafta gazetemize aktardığımız Tercüman ve Hergün gazetelerinin emperyalist çıkarları savunan sözlerinden sonra, gene Tercüman gazetesi 27 Mayıs 1979 tarihli sayısında şunlara yer verdi:

"Uluslararası ilişkiler karşılıklı menfaatlere dayanır. Karşılıklı ekonomik menfaatler ile siyasi menfaatleri ise birbirinden kesin bir şekilde ayırmak, gerçekçilik değildir. (...)

"IMF ile 'ülkenin siyasi gerçeklerine uymuyor' (yani hükümet düşebilir) diye anlaşmamak, bir kere 'devalüasyon yapmayacağım' dendiği için devalüasyon yapmamakta direnmek (ama daha sonra aynı kapıya çıkacak bazı uygulamalara geçmek) bizi bugünlere kadar sürüklemiştir"

Yani emperyalistlerin, ve komprador burjuvazinin dayattığı yeni koşullar uygulansın, ama bunu CHP değil, AP ve MHP gibi faşist partiler uygulasın..

TİKP'li sosyal-faşistler de bundan beş ay önce şunları yazıyorlardı. Bugün de aynı politikalarını gene en açık bir biçimde sürdürüyorlar:

"Meseleyi bugün geçerli olan düzen sınırları içinde ele alırsak: Türkiye hakim sınıflarının önünde batının ekonomik 'yardımı' dışında bir seçenek var mıdır? Daha açık bir deyişle, Türkiye hükümeti, Ecevit'in dediği gibi, 'duvarın öte tarafına geçebilir' yani bugünkü acil meseleleri Sovyetler Birliği'nin kanatları altına girerek çözebilir mi?

Böyle bir davranışın ülkemizi felakete sürüklemesi bir yana, bugünkü durumda gerçekleşmesi de mümkün değildir. (...)

"Bugün, gerek batı, gerek Moskova, gerekse Ecevit bilmektedir ki, Türkiye burjuvazisinin önündeki kısa vadeli seçenek, batının vereceği "taze para"dır." (Aydınlık gazetesi, 11 Ocak 1979)

SOSYAL-FAŞİSTLERİN STRATEJİSİ: BATI SERMAYESİ DEĞİL, SOVYET SERMAYESİ

Batılı emperyalist elebaşılar, Bonn'da Türk hükümetine dayatacaklarını saptıyorlar.

Egemen sınıflar ülkemizin kapılarını emperyalist sermayeye bütünüyle açarken, Türkiye'yi savaş odaklarının içine her geçen gün biraz daha çekerken ve işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarını biraz daha yoğunlaştırırken, TKP, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist partiler, Türkiye halkının önüne nasıl bir seçenek sunmakta, nasıl bir "çözüm yolu" için mücadele etmektedirler?

Bunu, TİP'in yayın organı YÜRÜYÜŞ dergisinden ve TKP'nin görüşleri ve siyasi çizgisi doğrultusunda yayın yapan SAVAŞ YOLU'ndan yapacağımız aktarmalarla ortaya koymaya çalışalım.

Yürüyüş dergisi, 21 Mayıs 1979 tarihli 215. sayısında sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği ile giderek gelişen ekonomik ve ticari ilişkileri de örnek göstererek, "Emperyalist Şantaja Karşı Tek Seçenek" konusunda Ecevit hükümetine şöyle yol göstermektedir:

"Ecevit hükümetinin Türkiye'yi emperyalist merkezlerin dayatmalarından çıkarma yolunda adımlar atması yönündeki en güçlü seçenek, sosyalist ülkelerle finansman ve ticaret ilişkilerinin geliştirilmesidir." (abç)

Yürüyüş dergisi, gene aynı yazıda "büyük sermayenin emperyalist marketlerle el ele başlattığı son baskı kampanyasını" "etkisizleştirmesi için" Ecevit hükümetinin izleyeceği yolu şöyle çizmektedir:

"Ecevit hükümetinin.. bu dayatmaları etkisizleştirmek için izleyebileceği tek tutarlı yolun, onu emperyalist merkezlere ve büyük sermayeye bağımlı hale getiren politikadan vazgeçmesi olduğunu göstermektedir. Sosyalist ülkeler Türkiye'nin emperyalist merkezlerin dayatmalarından kurtarılmasını sağlayacak ekonomik seçenekleri ülkemizin önüne koymaktadırlar. Bu seçenekler, Türkiye'nin ekonomik ve politik bağımsızlığının güvenceleri olacağı gibi, gerici hükümet biçimlerinin oluşturulmasına karşı da en etkili duvarı oluşturacaktır." (abç)

Yürüyüş, "gerici bir hükümetin oluşturulmasının geçersiz bırakılması" için de şu koşulları ileri sürmektedir:

"Bunun da yolu, Türkiye'yi emperyalizmin dayatmalarına açık hale getiren ekonomik ilişkilerin tersine çevrilmesinden, IMF ve diğer emperyalist merkezlerin desteğine bel bağlama politikasından vazgeçilmesinden, sosyalist ülkelerle ticaret ve finansman ilişkilerinin geliştirilmesinden, uluslararası yumuşamaya gerçekten katkıda bulunan bir tutumun izlenmesinden ve hepsinden önemlisi emperyalizme ve tekelci büyük sermayeye karşı tüm demokratik güçlerle eşgüdümlü bir politikanın benimsenmesinden geçmektedir." (abç)

Sahte TKP'nin siyasi görüşleri doğrultusunda yayın yapan Savaş Yolu dergisi, Amerikan emperyalistlerinin ve Avrupalı emperyalistlerin yeni ekonomik dayatmaları karşısında Yürüyüş gibi aynı "çözüm yolu"nu önermekte, bu "çözüm yolu"nu Ecevit hükümetinin önüne dayatmaktadır.

IMF ile görüşme ve pazarlıkların gene en yoğun olduğu 1978 Aralık ayında Savaş Yolu dergisi, 25 Aralık 1978 tarihli 2. sayısında "ekonomik bunalımdan çıkış yolu" olarak şunları yazıyordu:

"Bugünün dünyasında Türkiye gibi bir ülkenin önünde seçenekler vardır. Tutarlı ve kararlı bir anti-emperyalist politika, 'üçüncü dünya ülkeleri' de denilen ülkeleri etkileme gücüne, bunlar arasından hammadde kaynakları, pazar olanakları açısından önem taşıyan ilerici rejim sahibi ülkelerle yakın işbirliği olanaklarını açmaya elverişlidir." (abç)

"Öte yandan sosyalist ülkelerle, özellikle Sovyetler Birliği ile adımları atılmış olan ticari ve ekonomik ilişkilerin çok daha ileri boyutlara götürülmesine bu ülkeler açıktır. Ama bunun da önkoşulu, yine tutarlı bir politikadır. Bir yandan SSCB'yi gözetlemeye yönelik casusluk üslerine, bu türden yeni yeni üsler kurulmasına izin verilirken bir yandan da sosyalist ülkelerden Türkiye ekonomisini kurtaracak oranlarda yardımlar beklememek gerekir. (abç)

Yukarıya aktardığımız pasajlarda Yürüyüş ve Savaş yolu dergilerinin "Türkiye'nin kurtuluşu için" öne sürdükleri reçeteleri ve bunların sonuçlarını toparlarsak şunlar çıkmaktadır:

1. "Emperyalist merkezlerin dayatmalarından kurtulmak için", "sosyalist ülkeler" ile ekonomik, ticari ve mali ilişkiler geliştirilmelidir. "Sosyalist ülkeler ve özellikle Sovyetler Birliği, ilişkilerin çok daha ileri boyutlara götürülmesine" hazırdırlar. "Bu seçeneği ülkemizin önüne koymuşlardır."

2. "Sosyalist ülkelerle, özellikle Sovyetler Birliği ile geliştirilecek" bu tür ilişkiler ve "ekonomik seçenekler" "Türkiye'yi emperyalist merkezlerin dayatmalarından kurtaracaktır. "Bu konularda Sovyetler Birliğine yönelmek" Türkiye'nin ekonomik ve politik bağımsızlığının da güvencesi olacaktır. "Yani Türkiye, ekonomik, mali ve ticari konularda tam olarak Sovyetler Birliğine yönelirse, "ekonomik ve politik bakımdan" tam bağımsız olacaktır.

3. Türkiye ekonomik ticari ve mali alanlarda Sovyetler Birliğine yöneldiği takdirde "gerici hükümet biçimleri" de oluşturulamaz. Sovyet kredileri bunun önünde "en etkili duvarı oluşturur" "Bu durumda "ilerici" CHP hükümeti ayakta kalır, aksi takdirde "büyük sermaye ve emperyalist marketler tarafından" yıkılarak "gerici bir hükümet biçimi" oluşturulur.

4. Bunun için Ecevit hükümeti, kredi ve yardımları IMF'den, batıdan değil Sovyetler Birliğinden almalı, giderek de ekonomik, ticari ve mali ilişkileri daha da geliştirmelidir. Bunu yaparken de TİP ve TKP gibi "demokratik güçlerle" "eşgüdümlü bir politika benimsemelidir". Bu takdirde Ecevit hükümeti "ilerici, devrimci" olma özelliğini koruyacak ve "demokratik güçler" tarafından koşulsuz olarak desteklenecektir.

İşte sosyal-faşist TKP ve TİP'in Türkiye halkının ve Ecevit hükümetinin önüne koyduğu "seçenek". Bu seçenek, sosyal-faşist kliklerin iddiasına göre, Türkiye'yi "büyük sermayenin ve emperyalistlerin dayatmalarından kurtaracak" ve "Türkiye'nin ekonomik ve siyasi bağımsızlığını güvenceye alacaktır.

KIRK KATIR MI, KIRK SATIR MI?

İşte size emperyalizme uşaklık ruhunun bir kez daha tescili... Komprador-feodal düzen, bunalımlar içinde yüzüyor, egemen sınıfları işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırıları alabildiğine yoğunlaşıyor, Amerikan emperyalistleri ve diğer batılı emperyalistler komprador burjuvazi ile el ele Türkiye'nin emperyalist sermayeye bütünüyle açılmasını istiyor, Ecevit hükümetine sürekli olarak bunu dayatıyor, hükümet de bu politikayı parça parça uyguluyor ... Bunun karşısına sosyal-faşistler başka bir karşı-devrimci emperyalist seçeneği geçiriyorlar, Türkiye'nin kapılarını batılı emperyalistlere değil, Sovyet sosyal-emperyalistlerine açılmasını, emperyalist sömürünün yerini sosyal-emperyalist sömürünün almasını istiyorlar... Bu seçeneği Ecevit hükümetine dayatırken, egemen sınıfların hizmetinde olan ve onların politikasını uygulamaktan başka hiçbir işlevi olmayan reformist hükümet aracılığı ile işçi sınıfına ve emekçi halka yönelen ekonomik ve siyasi baskılara hiçbir itirazları olmadığını da belirtmekten geri kalmıyorlar. CHP reformist hükümeti, egemen sınıfların politikasını uygulayarak ve onların koltuk değneği sıfatı ile buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını emekçi halkın sırtına yıkabilir, demokratik ve siyasi özgürlükleri istediği gibi kısarak, işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki ekonomik sömürüyü istediği gibi artırabilir, ama bu sömürü ve soygunun büyük bölümü Amerikan emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin değil, sosyal-emperyalistlerin kasalarına akmalıdır. Ecevit hükümeti ise, sermaye çevrelerinden ve emperyalist marketlerden" bu kadar "zılgıt" yedikten sonra dahi hâlâ onlara hizmet sunmanın hazırlığı içinde görünüyor. Halbuki Sovyetler Birliği, "Türkiye'yi ekonomik bunalımdan kurtarmaya" hazırdır. Yeterki hükümet, "kararlı ve tutarlı bir dış politika izleyebilsin."

Böylece Sahte TKP ve TİP (ve tabi TSİP) ile AP ve MHP gibi faşist partiler ve TİKP gibi sosyal-

Devamı sayfa 6'da

Emperyalist şantaja karşı te… enek

Emperyalizme bağımlılık sözkonusu olduğunda bütün karşı-devrimci mihraklar ve onların sözcüleri aynı safta.

SOSYAL-EMPERYALİSTLERE YENİ SÖMÜRÜ 'İMTİYAZLARI' VERİLİYOR

CHP reformist hükümeti bir yandan Amerikan emperyalistleri ile ve diğer batılı emperyalistlerle Türkiye'yi emperyalist boyunduruğun kıskacı altına daha çok sokmak için pazarlık ve görüş

.lık ve görüşmeler yürütürken, bir yandan da "yakın komşumuz" Sovyetler Birliği'ne yeni sömürü "imtiyazları" vermenin hazırlığını yapmaktadır.

Son aylarda iyice hızlanan uluslararası trafiği ve gidip gelen heyetlerin arasına şimdi Sovyetler Birliği heyetleri de katıldı. Sosyal-emperyalist ekonomik ve teknik işbirliği heyetleri özellikle son günlerde Ankara'yı su yoluna çevirdiler.

CHP reformist hükümeti ile sosyal-emperyalistler arasında sürdürülen görüşme ve pazarlıklarda, sosyal-emperyalist elebaşıları Türkiye'de mevcut yatırımlarını genişletmek ve yeni alanlara yatırım yapmak istediklerini dile getirmekte, bunun için Ecevit hükümetinin önüne "cazip teklifler" sunmaktadırlar. Ecevit hükümeti de bir yandan Amerikan emperyalistlerinin ülkemizdeki hegemonyasını hızlandıracak ve yoğunlaştıracak her türlü tedbiri alırken, bir yandan da sosyal-emperyalistlere yeni "imtiyazlar" vermeye hazırlanmaktadır.

Bunlardan biri petrol konusunda sosyal-emperyalistlerle CHP reformistleri arasında sürdürülen görüşme ve pazarlıklardır. Mayıs ayının 16'sında Türkiye'ye gelen Sovyet Jeoloji Bakanı Kozlovski ile görüşen Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Deniz Baykal, "Türkiye'deki kaynakların daha verimli kullanılması için Sovyetlerle görüşmelerde ileri adımlar atılmasını hedeflediklerini" söyledi. Reformist bakanın burada kastettiği kaynaklar, Türkiye'nin petrol kaynaklarıdır. Ve CHP hükümeti, ülkemizin yeraltı kaynaklarını sosyal-emperyalistlere de açmak için bugün kolları sıvamış durumdadır. Eğer görüşme ve pazarlıklar "olumlu" bir şekilde sonuçlanırsa, sosyal emperyalistler ya Amerikan emperyalistleri tarafından hazırlanan Petrol Kanunu'na göre ülkemizde petrol arayarak işletecekler ya da TPAO ile ortak yatırım ve arama çalışmaları yürütecekler. Her iki durumda da egemen sınıflar ve onların politikasını uygulayan CHP reformist hükümeti, ülkemizin yeraltı zenginliklerinin anahtarını Amerikan emperyalistlerinden ve diğer batılı emperyalistlerden sonra sosyal-emperyalistlere de vereceklerdir.

Sosyal-emperyalistler sadece yeraltı zenginlikleri alanında yeni "imtiyazlar" elde etmekle ve bunun için girişimlerde bulunmakla yetinmemekte, aynı zamanda bugün sahip oldukları ekonomik mevzileri daha genişletmek ve geliştirmek istemektedirler. Bunun için CHP reformist hükümetinden geçmişte kurdukları İskenderun Demir Çelik Tesisleri vb. gibi tesislerin kapsamının genişletilmesini ve yeni alanlara yatırım yapmalarına "izin" verilmesini talep etmektedirler. Sosyal-emperyalistlerin bu talepleri ile ilgili görüşme ve pazarlıklar "Türkiye-SSCB Karma Komisyonu" toplantısı ile 30 Mayıs'ta Ankara'da başlamıştır.

Bütün bu görüşme ve pazarlıklar sonucunda egemen sınıflar ve onların politikasınını uygulayan CHP reformist hükümeti, sosyal-emperyalistlere de yeni ekonomik mevziler verreyi kredi ve "yardım" karşılığında sosyal-emperyalistlerin ülkemizdeki ekonomik sömürüsünün daha artmasını planlamaktadırlar.

İKİ ÇİZGİ, İKİ TAVIR

Sosyal-emperyalistlerin ülkemizde yeni ekonomik mevziler elde etme planları ve egemen sınıfların kapılarımızı sosyal-emperyalistlere de daha çok açma girişimleri ülkemizdeki anti-emperyalist çizgi ile emperyalizme uşaklık politikası arasındaki ayrım çizgisini bir kez daha açığa çıkardı. Yatıp kalkıp Amerikan emperyalistlerine uşaklık yemini eden ve "anti-komünizm" silahını ellerinden bırakmayan faşistler, bir yandan IMF reçetelerinin hemen uygulanarak ülkemizin batılı emperyalistlere bütünüyle teslim edilmesi için CHP hükümetini sıkıştırırken, bir yandan da sosyal-emperyalizmin yayılma ve sömürü araçlarından başka bir şey olmayan kredi ve "yardımlar"ın iyiliği üzerine nutuk atmaktadırlar. Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktur. Bir emperyalizmin uşağı olanların diğerine karşı da teslimiyetçi olmaları gayet doğaldır. Yalnız onlar, bu "satış" ve pazarlık işinin CHP reformistleri tarafından değil, kendileri tarafından kotarılmasını istemektedirler. CHP reformistleri ile AP ve MHP arasında süren it dalaşı bir yönüyle de buradan kaynaklanmaktadır.

Aydınlık TİKP sosyal faşistleri ise ülkemizin sadece Amerikan emperyalistlerinin denetim ve hegemonyasında kalmasını ve bundan Çin sosyal-emperyalistlerinin de bazı kırıntılar toplamasını istedikleri için sosyal-emperyalistlerle yürütülen görüşme ve pazarlıklara karşı çıkmaktadır. Ama onların bu karşı çıkışlarının temelinde devrimci bir niyet yoktur. TKP, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşistler ise sosyal emperyalistlerin yeni mevziler elde etmesi karşısında sevinç çığlıkları atmakta, bu ilişkilerin Türkiye'nin "politik ve ekonomik bağımsızlığını" geliştirdiğini söylemektedirler. Komprador feodal düzenin ve faşist diktatörlüğün varlığı temeli üzerinde sosyal-emperyalistlerin hegemonya ve denetimini savunmakta ve bunun için mücadele etmektedirler.

Yani bütün bu karşı devrimci mihrakların temel politikaları ve stratejileri, "Ya Amerika, Ya Rusya" ve "Hem Amerika Hem Rusya" sloganında özetlenmektedir.

Proleter devrimciler ise işçi sınıfının ve geniş halk kitlelerinin temel çıkarlarını savunmakta ve geniş halk kitlelerinin, ekonomik, askeri, diplomatik, siyasi hangi alanda olursa olsun emperyalistlerle ve sosyal-emperyalistlerle imzalanmış bütün kölelik anlaşmalarının iptal edilmesini, onlara verilmiş bütün imtiyazların kaldırılması, bir bütün olarak ülkemizdeki emperyalizmin her türlü varlığına son verilmesi mücadelesine önderlik etmektedir. Bağımsız ve demokratik bir Türkiye'nin yaratılması mücadelesini vermektedir.